

# POIROTOVA PÁTRÁNÍ

AGATHA CHRISTIE;

## I. Dobrodružství „Západní hvězdy“

Stál jsem právě u okna Poirotova pokoje, pohlížeje znuděně dolů na ulici.

„To je zvláštní,“ vyhrknul jsem náhle bez dechu. „Co je, mon ami?“ otázal se vlídně Poirot z hlubin své pohodlné lenošky.

„Vyvozujte, Poirote, z těchto fakt! Je zde mladá dáma bohatě oblečená – moderní klobouk, nádherné kožesiny. Přichází, pomalu, pohlížeje při chůzi na domy. Aniž je jí známo, je sledována jako stíny třemi muži a ženou středních let. Právě se k nim přidružil poslíček, který ukazuje na mladou dámu a rozkládá rukama za hovor, jak to dělávají tito hoši. Jaké drama se zde odehrává? Je to děvče zločincem a detektivové se chystají ji zatknouti? Nebo jsou oni darebáci a umlouvají si útok na nebohou oběť? Co řekne velký detektiv?“

„Velký detektiv, příteli, si zvolí nejprostší cestu, jako vždy. Vstane, aby se na to podíval sám.“ A můj přítel se připojil ke mně u okna.

V minutě dal průchod tichému, spokojenému smíchu. „Jako obyčejně, vaše fakta jsou zabarvena vaším nevyhlášeným romantismem. Je to slečna Mary Marvellová, filmová hvězda. Je následována hejnem obdivovatelů, kteří ji poznali. A mimochodem řečeno, můj drahý Hastingsi, ona o tom faktu docela dobře ví.“

Smál jsem se.

„Tedy je vše vysvětleno! Ale nebudete za to vyznamenán, Poirote. Bylo to věcí pouhého poznání.“

„Pravda! A kolikrát jste viděl Mary Marvellovou na plátně, můj drahý?“

Uvažoval jsem.

„Snad asi tucetkrát.“

„A já – jednou! A přece já jsem ji poznal, a vy nikoli.“

„Vypadá tak rozdílně,“ odporoval jsem slabě.

„Ach! Hrome!“ zvolal Poirot. „Čekáte snad, že se bude procházet londýnskými ulicemi v cowboyském klobouku nebo bosá, se spoustou kadeří jako irské děvče? S vámi je to vždycky tak, něco, čeho není! Vzpomeňte si na případ tanečnice Valerie Saintclairové.“

Pokrčil jsem rameny lehce rozmrzen.

„Ale utěšte se, příteli,“ řekl Poirot konejšivě. „Všichni nemohou býti jak Hercule Poirot! Vím to dobře.“

„Opravdu, vy máte o sobě nejlepší mínění ze všech lidí, které jsem kdy znal,“ zvolal jsem, zmítán mezi zábavou a rozmrzelostí.

„Co chcete? Je-li člověk jedinečný, ví to. A i jiní jsou téhož mínění – také, nemýlím-li se, slečna Mary Marvellová.“

„Cože?“

„Beze vší pochyby! Přichází sem.“

„Proč tak soudíte?“

„Velmi prostě. Tato ulice není aristokratická, příteli. Není v ní žádného doktora, žádného dentisty – a ještě méně krejčího, kteří by byli právě v módě. Ale je zde detektiv, vyhledávaný vznešeným světem. Ano, příteli, to je pravda. Stávám se módou, poslední novinkou. Lidé si řeknou: ‚Jakže? Ztratil jste své zlaté pouzdro na tužku? Musíte jít k tomu malému Belgičanovi! Je prostě úžasný. Každý tam chodí. Běžte!‘ – A lidé přicházejí. V zástupech, milý příteli! S těmi nejláznivějšími záhadami!“

Dole zazvonil zvonek. „Copak jsem vám řekl? To je slečna Marvellová.“

Poirot měl pravdu, jak obvykle. Po krátké přestávce byla uvedena americká filmová hvězda dovnitř a my

povstali.

Mary Marvellová byla beze vší pochyby jednou z nejoblíbenějších hereček filmu. Přišla teprve nedávno do Anglie spolu se svým mužem Jiřím B. Rolfem, rovněž filmovým hercem. K jejich sňatku došlo před rokem ve Spojených Státech a toto byla jejich první návštěva Anglie. Každý byl ochoten zbláznit se do Mary Marvellové, do jejích podivuhodných šatů, jejích kožešin, jejích šperků a především do jednoho šperku, velkého diamantu, jenž byl nazván v souladu ke své majitelce, „Západní hvězda“. Mnoho pravdy i nepravdy bylo napsáno o tomto báječném kamenu, o němž se pravilo, že byl pojištěn na obrovskou sumu, asi milion korun.

Všechny tyto podrobnosti mihly se mojí myslí, když jsem se připojil k Poirotovu pozdravu naší slavné klientky.

Slečna Marvellová byla malá a útlá, velmi hezká a dívčí, s velkýma, nevinnýma, modrýma očima dítěte. Poirot jí přisunul židli a ona náhle počala mluvit.

„Budete mě pravděpodobně považovati za velmi bláhovou, Monsieur Poirot, avšak Lord Cronsawh mně řekl včera večer, jakým podivuhodným způsobem jste objasnil záhadu smrti jeho synovce a já cítím, že musím mít vaši radu. Odvážuji se říci, že je to jen hloupý žert – Jiří to říká – ale právě to mě trápí k smrti.“ Ustala, aby vydechla. Poirot se usmíval povzbudivě.

„Pokračujte, Madame. Chápete, dosud tápám v temnotách.“

„Jsou to tyto dopisy.“ Slečna Marvellová rozevřela kabelku a vyňala tři obálky, jež podala Poirotovi. Poirot je bedlivě prohlížel.

„Laciný papír – jméno a adresa pečlivě napsány jen velkými písmeny. Podívejme se dovnitř.“ – Vyňal vložený papír.

Přistoupil jsem k němu a nahnul jsem se přes jeho rameno. Psaní obsahovalo jedinou větu, pečlivě napsanou rovněž versálkami jako obálka. Zněla takto:

„Velký démant, jenž jest levým okem boha, musí se vrátit tam, odkud přišel.“

Druhý dopis byl napsán přesně jako první, třetí však byl záhadnější:

„Byla jste varována. Neuposlechla jste. Nuže, démant Vám bude odňat. Za měsíčního úplňku se vrátí oba diamanty, jež jsou levým a pravým okem boha. Tak jest psáno.“

„Na první dopis jsem pohlížela jako na žert,“ vysvětlovala slečna Marvellová. „Když jsem obdržela druhý, začala jsem se divit. Třetí dopis došel včera a zdálo se mi, po tom všem, že věc by mohla býti vážnější, než jsem si představovala.“

„Vidím, že tyto dopisy nepřišly poštou.“

„Ne, byly doručeny osobně – nějakým Číňanem. To je to, co mě děsí.“

„Proč?“

„Protože to bylo v čínské čtvrti v San Francisku, kde Jiří koupil ten kámen před třemi léty.“

„Vidím, Madame, že myslíte, že zmíněný diamant je –“

„Západní hvězda.“ dokončila slečna Marvellová. „Je tomu tak. Jiří vzpomíná, že tehdy se vyskytla jakási pověst, vztahující se k diamantu, ale Číňan nedal žádné informace. Jiří říká, že se zdál poděšen k smrti a že se ve smrtelném spěchu zbavoval té věci. Žádal pouze desetinu ceny kamene. – Byl to Jiřího svatební dar pro mne.“

Poirot zamyšleně přikývl.

„Zdá se, že ten příběh obsahuje neuvěřitelný romantismus. A přece – kdož ví? Prosím vás, Hastingsi, podejte mi můj malý kalendářček.“

Učinil jsem to.

„Hleďme!“ pravil Poirot, obraceje listy. „Kdy pak je datum měsíčního úplňku? Ah, nejbližšího pátku. To je v době tří dnů. Nuže, dobrá, Madame, hledáte mé rady – dám vám ji. Tato krásná historka je snad šprýmem – ale snad není. Proto vám radím, abyste dala diamant do mého uschování až do nejbližšího pátku. Pak můžeme uvážit, jaké kroky zvolíme.“

Lehký mráček přelétl čelo filmové herečky a ona odvětila stísněně.

„Bojím se, že to je nemožné.“

„Máte jej s sebou – ne?“ Poirot pozoroval ji z blízka.

Mladá žena na okamžik váhala, potom vklouzla její ruka za výstřih šatů, vynímajíc dlouhý, tenký řetízek. Sklonila se ku předu, otvírajíc dlaň. Na dlani ležel bílé zářící kámen, vybraně zasazený v platině a oslnivě se na nás leskl.

Poirot vdechl s dlouhým hvizdem.

„Úžasné!“ zamručel. „Dovolíte, Madame?“ Vzal šperk do ruky a ostře jej prohlížel, pak jí jej vrátil s lehkou úklonou. „Velkolepý kámen – bez lichocení. Ach, u sta hromů! A vy jej nosíte s sebou jen tak!“

„Ne, ne, jsem jinak velmi opatrná, Monsieur Poirot. Zpravidla bývá zavřen v mé schránce na skvosty a uložen v hotelovém safesu. Bydlíme v hotelu Magnificent, víte? Právě dnes jsem jej přinesla s sebou, abyste jej viděl.“

„A necháte mi jej v uschování, není-liž pravda? – Dáte si poradit papáčkem Poirotem?“

„Nuže, vidíte, to je tak, Monsieur Poirote. V patek se chystáme jeti na Yardly Chase, abychom ztrávili několik dnů s Lordem a Lady Yardly.“

Její slova probudila slabou ozvěnu vzpomínky v mé mysli.

Nějaká pomluva – co pak to jen bylo? Před několika málo léty Lord a Lady Yardly navštívili Ameriku a říkalo se, že jeho lordstvo se tam vyraželo s několika přítelkyněmi – ale dělo se i více, neboť vznikly klepy, které sdružovaly jméno Lady Yardly se jménem nějaké mužské filmové hvězdy v Kalifornii. – Náhle se mi v hlavě rozsvítilo – ovšem že to nebyl nikdo jiný než Jiří B. Rolf. .

Zasvětim vás do malého tajemství, Monsieur Poirot,“ pokračovala slečna Marvellová. „Máme tak trochu obchodně co dělat s Lordem Yardly. Máme naději, že se nám podaří dohodnouti se o filmování jedné hry na sídle jeho předků.“

„Na Yardly Chase?“ zvolal jsem se zájmem. „Vždyť to je jedno z anglických památných míst.“

Slečna Marvellová přikývla.

„Vím, že je to skutečné, staré feudální sídlo, takové, jaké má býti. Ale požaduje také hezky vysokou cenu a já ovšem dosud nevím, zda se věc uskuteční, ale Jiřík i já vždy rádi spojujeme užitečné s příjemným.“

„Ale – prosím za prominutí, jsem-li dotěrný, Madame – jistě je možné navštívit Yardly Chase, aniž byste vzala diamant s sebou.“

Ostrý, tvrdý pohled vstoupil do očí slečny Marvellové, výraz, který zradil její dětský zjev. Vypadala náhle o hodně starší.

„Chci jej tam nosit!“

„Jistě,“ řekl jsem náhle, „jsou velmi slavné šperky ve Yardlyovské sbírce a mezi nimi velký diamant?“

„Ale jděte,“ řekla stručně slečna Marvellová.

Slyšel jsem, jak Poirot přidušeně zamružel: „Ach, tedy tak je to!“ Pak řekl hlasitě, se svým zvláštním štěstím títi do živého (pocívá to názvem psychologie): „Pak se bezpochyby již znáte s Lady Yardlyovou nebo snad váš muž?“

„Jiří ji znal, když byla před třemi léty na Západě,“ řekla slečna Marvellová. Váhala chvíli a pak řekla méně úsečně: „Zná někdo z vás časopis ‚Společenský klevetník‘?“

Oba jsme se přiznali poněkud zahanbeně.

„Táži se na to, poněvadž v jeho čísle tohoto týdne je článek o slavných špercích a je vskutku velmi zvláštní –“

Zarazila se.

Vstal jsem, šel ke stolu na druhé straně pokoje a obrátil se tázavě s novinami v ruce. Vzala je ode mne, vyhledala ten článek a já jsem počal hlasitě čísti:

„... Mezi jiné slavné kameny lze zařaditi „Hvězdu Východu“, diamant v majetku rodiny Yardlyovy. Kterýsi předeek nynějšího Lorda Yardlye přinesl jej z Číny a říká se, že se k němu pojí romantická pověst. Podle ní byl tento kámen kdysi pravým okem chrámového boha. Jiný diamant, přesně podobný formou a vzhledem, tvořil levé oko a pověst praví, že i tento kámen bude jednou ukraden. Jedno oko musí jíti k západu, druhé k východu, až se opět jednou setkají. Pak se ve vítězoslávě vrátí zpět k bohu. Je zvláštní náhodou, že v přítomné době jest kámen, odpovídající přesně podle popisu tomuto jednomu kameni a známý jako „Hvězda Západu“ nebo „Západní Hvězda“. Jest majetkem slavné filmové herečky slečny Mary Marvellové. – Bylo by zajímavé srovnati tyto dva kameny.“

Ustal jsem.

„Báječné!“ zamružel Poirot. „Bezpochyby povídka z první vody.“ Obrátil se k Mary Marvellové: „A vy se nebojíte, Madame? Nemáte pověrečné hrůzy? Nebojíte se představit navzájem tato dvě siamská dvojčata, aby se neobjevil nějaký Číňan a, hej, rychle je oba neuchvátil zpět do Číny?“

Jeho tón byl žertovný, ale zdálo se mi, že pod ním běží spodní proud vážnosti.

„Nevěřím, že diamant Lady Yardlyové je stejně dobrý kámen jako můj,“ řekla slečna Marvellová.

„Každopádně se o tom přesvědčím.“

Co by byl chtěl Poirot říci víc, nevím, neboť v tom okamžiku se dveře rozlétly a do pokoje vrazil muž zářivého vzhledu. Od vlasů hustě se vlnících až po špičky bot z lakové kůže byl to rek, hodící se pro povídku.

„Slíbil jsem, že se pro vás zastavím, Mary,“ řekl Jiří Rolf, „a tu jsem. Nuže, co řekne Monsieur Poirot naší malé záhadě? Nic než velká švanda, totéž, co říkám já?“

Poirot se usmál na velkého herce. Tvořili směšný kontrast.

„Švanda nebo nešvanda, pane Rolfe,“ řekl suše, „radil jsem Madame, aby s sebou v pátek nebrala šperku na Yardly Chase.“

„V tom s vámi souhlasím, pane. Říkal jsem to již Mary. Ale kde pak! Je skrz naskrz ženou a domnívám se, že by nesnesla myšlenky, aby ji některá jiná žena zastínila pokud se týče šperků.“

„Jaký nesmysl, Jiří,“ řekla úsečně Mary Marvellová. Ale zarděla se hněvem.

Poirot pokrčil rameny.

„Madame, poradil jsem, víc nemohu učiniti. Tím jsme u konce.“

Klaněli jsme se oběma až ke dveřím.

„Ah, la la,“ poznamenal Poirot, vrací se. „Historka žen! Ten dobrý manžel přišel věci na kloub – pořád totéž, – nebyl taktní. Jistě ne.“

Sděloval jsem mu své letmé vzpomínky a on přikývl.

„Myslíl jsem si to. Nicméně celá věc má jakýsi zvláštní podklad. S vaším dovolením, mon ami, půjdu trochu na vzduch. Počkejte až se vrátím, prosím. Nebudu tam dlouho.“

Usnul jsem napolo ve své lenošce, když hospodyně zaklepala na dveře a vstrčila hlavu dovnitř.

„Je tu ještě jedna paní, která chce mluvit s panem Poirotem, pane. Řekla jsem jí, že odešel, ale říká, že počká. Zdá se mi, že přijela z venkova.“

„O, uveďte ji sem, paní Murchinsonová. Snad jí mohu sám býti nápomocen.“

Ve chvilce byla dáma uvedena dovnitř. Srdce mi poskočilo, když jsem ji poznal. Portrét Lady Yardlyové se objevoval příliš často ve společenských listech, tak že byla osobností všeobecně známou.

„Posaďte se, Lady Yardlyová,“ řekl jsem, přisunuje jí židli. „Můj přítel Poirot je na procházce, ale vím jistě, že se vrátí velmi záhy.“

Poděkovala mi a usedla. Byla to žena typu velmi rozdílného od Mary Marvellové. Vysoká, tmavá, ohnivých očí a bledá, hrdá tvář – avšak cosi roztouženého v tazích kolem úst.

Cítil jsem touhu využití příležitosti. Proč ne? V Poirotově přítomnosti jsem cítil často nesnáz – nejevím se v nejlepší formě. A přece není pohyby, že i já mám vyvinutý deduktivní smysl ve značném stupni. – Sklonil jsem se ku předu, dostav náhlý nápad.

„Lady Yardlyová,“ řekl jsem, „vím, proč jste sem přišla. Obdržela jste zlověstné listy o diamantu.“

Nebylo pochyby, že má odvaha zasáhla cíl na plno. Zírala na mě s otevřenými ústy, zatím co všechna barva jí vymizela z lící.

„Vy víte?“ vyhrkla. „Jak?“

Usmál jsem se.

„Postupem zcela logickým. Jestliže slečna Marvellová obdržela varovné dopisy –“

„Slečna Marvellová? Ona byla zde?“

„Právě odešla. Jak jsem řekl, jestliže ona, jako majitelka jednoho z dvojice diamantů, obdržela celou řadu tajemných výstrah, vám, jako majitelce druhého kamene, nezbytně se muselo státi totéž. Vidíte, jak je to prosté? Mám tedy pravdu, vy jste obdržela tato podivná sdělení rovněž?“

Váhala okamžik, jakoby v pochybách, zda mi má věřiti či nikoli, potom souhlasně sklonila hlavu se slabým úsměvem.

„Je tomu tak,“ přisvědčila.

„Vaše dopisy byly též doručeny osobně Číňanem?“

„Ne, došly poštou; avšak, povězte, slečně Marvellové se tedy přihodilo totéž?“

Sděloval jsem jí výsledky ranní příhody. Naslouchala pozorně.

„To vše se shoduje. Moje dopisy jsou duplikáty jejích. Je pravda, že přišly poštou, ale byly proniknuty zvláštní vůní – něco na způsob voňavých obětních stébel – což ve mě náhle vyvolalo vzpomínku na Orient. Co to vše asi znamená?“

Potřásl jsem hlavou.

„To je právě to, co musíme vypátrati. Máte ty dopisy při sobě? Mohli bychom se dovědět něco z poštovních známek.“

„Bohužel jsem je zničila. Rozumíte, tehdy jsem se na to dívala jako na bláznivý žert. Mohlo by být pravda, že jakási čínská rota se pokouší znovu objeviti diamanty? Zdá se to příliš neuvěřitelným.“

Probírali jsme fakta znovu a znovu, avšak nemohli jsme dospěti dále k objasnění tajemství. Konečně Lady Yardlyová vstala.

„Vskutku nemyslím, že bych musela čekati na Monsieur Poirota. Můžete mu říci toto vše, ne? Děkuji vám velice, pane –“

Váhala, vztahujíc ruku.

„Kapitán Hastings.“

„Ovšem! Jak je to ode mne hloupé! Jste přítelem Cavendishových, že? Byla to Mary Cavendishová, která mě poslala k Monsieur Poirotovi.“

Když se můj přítel navrátil, měl jsem to potěšení vyprávěti mu příběh, který se udal v době jeho nepřítomnosti. Podrobil mě poněkud ostře křížovému výslechu o podrobnostech naší rozmluvy a mohl jsem čísti mezi řádky, že se netěšil právě ze své nepřítomnosti. Také jsem si pomyslel, že ten drahý starý kamarád je aspoň trochu nakloněn k tomu, býti žárliv. Stalo se to u něho trochu posou, ustavičně podceňování moje schopnosti a myslím, že byl mrzutý, že nenalezal žádného východiska pro kritizování. Byl jsem tajně trochu potěšen sám sebou, ačkoliv jsem se pokoušel zatajiti ten fakt pro obavu, že ho podráždím. Nehledě k jeho idiosynkrasiím, vřele miluji svého roztomilého, malého přítele.

„Dobrá!“ řekl konečně se zvláštním výrazem v tváři. „Spiknutí se vyvíjí. Podejte mi, prosím, onen almanach šlechtických rodin tam na příhrádce.“ Obracel listy.

„A, tady jsme! Yardly – desátý hrabě, prodělal jihoafrickou válku..., to vše nemá důležitosti..., oženil se 1907 s Maud Stoppertonovou, čtvrtou dcerou Barona Cotterila... hm, hm... má dvě dcery, narozené 1908, 1910, kluby, sídla... Nuže, to nám mnoho neříká. Ale zítra ráno uvidíme toho milorda!“

„Cože?“

„Ano. Telegrafoval jsem mu.“

„Myslel jsem, že jste se vzdal tohoto případu.“

„Nezastupuji slečny Marvellové od té doby, kdy ona zamítla řídit se mou radou. To, co teď dělám, je pro moje vlastní uspokojení – uspokojení Hercula Poirota! Rozhodně, musím mít prsty v té kaši!“

„A klidně telegrafujete Lordu Yardlymu, aby se rozjel do Londýna, když se to hodí vašim zájmům. Nebude tím valně potěšen.“

„Naopak, zachová-li mu jeho rodinný diamant, měl by být velmi vděčný.“

„Tedy vy myslíte rozhodně, že je tu nějaká naděje na jeho ukradení?“ tázal jsem se živě.

„Skoro jistota,“ odvětil mírně Poirot. „Všecko na to poukazuje.“

„Ale jak –“

Poirot zastavil moje živé otázky vznešeným pokynem ruky.

„Teď ne, prosím vás, ať se teď nespleteme. A pozorujte ten almanach. Kam jste jej to umístil? Nevidíte, že největší knihy jsou v horní příhrádce, nejbližší největší v té řadě pod nimi, a tak dále. Takhle máme pořádek, metodu, která, Hastingsi, jak jsem vám často řekl –“

„Přesně tak,“ řekl jsem spěšně a dal jsem pořádek rušící svazek na své místo.

Ukázalo se, že Lord Yardly je bodrým, hřmotným sportovcem, s tváří poněkud červenou, ale která prozrazovala laskavost dobré nálady, působila zřejmě přitažlivě a napomáhala každému nedostatku duševní hybnosti.

„Tohle je zvláštní věc, pane Poirote. Nemohu tomu najíti hlavy ani paty. Zdá se, že má žena dostávala dopisy prapodivného rázu a že tahle slečna Marvellová je má také. Co to všecko znamená?“

Poirot mu podal sešit „Společenského klevetníka“.

„Především, milorde, rád bych se vás otázel, zda jsou tyto věci v podstatě správné?“

Šlechtic uchopil časopis. Při čtení jeho tvář se hněvivě zakabonila.

„Prokletý nesmysl,“ vyhrkl. „Nikdy nebylo žádné romantické pověsti týkající se diamantu. Původně pocházel z Indie, myslím. Nikdy jsem neslyšel nic o té věci s čínským bohem.“

„Avšak přece, kámen je znám jako „Hvězda Východu.“

„Dobrá, a co tedy, je-li tomu tak?“ tázal se zlostně.

Poirot se slabě zasmál, ale neodpověděl přímo.

„Oč bych vás rád požádal, milorde, bylo by to, abyste se svěřil mým rukám. Učiníte-li tak bez výhrady, mám velkou naději na odvrácení katastrofy.“

„Vy tedy myslíte, že je vskutku něco pravdy na těch divokých pověstech?“

„Uděláte to, oč vás žádám?“

„Ovšem, že ano, ale –“

„Dobrá! Pak dovolu, abych vám dal několik otázek. Ta záležitost s Yardly Chase, jak říkáte, je už hotova mezi vámi a panem Rolfem?“

„O, řekl vám o tom, že? Ne, ještě není nic rozhodnuto.“ Zaváhal, zatím co cihlová barva jeho tváří tmavěla. „Právě tak dobře by se mohla ta věc stát hned. – Trochu jsem prohloupil leckdy, pane Poirote, a jsem v dluzích až po krk, ale chci se z toho vyhrabat. Mám rád děti a chci věci urovnati tak, abych mohl žít v tom starém místě. Jiří Rolf mně nabízí hromadu peněz, dost, abych se mohl zase postavit na nohy.“

Nechci to udělati, nenávidím pomyšlení na celý ten zástup, hrající na Yardly Chase, ale budu museti, leda že –“ Zarazil se.

Poirot na něho ostře pohlížel.

„Máte ještě jiné želižko v ohni? Dovolíte, abych se dohadoval? Je to prodej ‚Hvězdy Východu‘?“

Lord Yardly přisvědčil. „Tak je to. Byla v rodině po několik generací, ale není dědičná. Avšak není právě nejlehčí věcí ve světě, nalézt kupce. Hoffberg, člověk z Hatton-Gardenu, má vyhlídku na nějakého kupce, ale musel by najít někoho brzy, nebo to pro mě znamená pohromu.“

„Ještě jednu otázku, dovolu – který záměr schvaluje Lady Yardly?“

„Oh, ta je velmi ostře proti prodeji šperku. Víte, jaké jsou ženy. Ona je docela pro tento filmový podnik.“

„Chápu,“ pravil Poirot. Zůstal na chvíli ponořen v myšlenkách, potom rychle vyskočil. „Vrátíte se hned na Yardly Chase? Dobrá! Neříkejte nikomu ani slova, nikomu, prosím – ale očekávejte nás tam dnes večer. Přijdeme krátce po páté hodině.“

„Dobrá, ale nenahližím –“

„To nemá význam,“ řekl Poirot laskavě. „Chcete, abych vám zachoval váš diamant, není-liž pravda?“

„Ano, avšak –“

„Pak učiňte, jak vám říkám.“

Zmatený šlechtic stísněně opustil pokoj.

Bylo půl šesté, když jsme přišli na Yardly Chase, a následovali důstojného správce domu do staré síně, dřevem vykládané, s krbem, ve kterém planula velká polena. Naším očím se naskytl krásný obraz: Lady Yardly a její dvě děti, matčina pyšná, tmavá hlava skloněná nad světlými hlavičkami dětí. Lord Yardly stál poblíž, usmívaje se na ně.

„Pan Poirot a kapitán Hastings,“ ohlašoval správce.

Lady Yardly vzhledla, zaraženě, její muž vyšel nám v ústrety nejistě, zatím co jeho oči pátraly po Poirotových instrukcích. Malý mužíček ovládal naprosto situaci.

„Prosím mnohokrát za prominutí. Je to proto, že dosud pátrám v oné záležitosti slečny Marvellové. Přijede k vám v pátek, že? Musím se trochu poohlédnouti, abych se přesvědčil, zda je vše v bezpečí. Také se chci otázati Lady Yardlyové, zda se náhodou pamatuje na poštovní razítka na dopisech, které obdržela?“ Lady Yardly potřásla lítostivě hlavou. „Obávám se, že se nepamatuji. Je to ode mne hloupé. Ale, vidíte, mně nikdy ani na mysl nepřišlo, brátí je vážně.“

„Zůstanete zde přes noc?“ řekl lord Yardly.

„Oh, milorde, bojím se, že vás budeme obtěžovati. Nechali jsme svá zavazadla v hostinci.“

„To je všechno v pořádku.“ Lord Yardly se zase ocitl ve své kůži. „Pošleme dolů do vsi pro ně. Ne, ne – žádná obtíž, ujišťuji vás.“

Poirot se nechal přemluvit a usednuv u Lady Yardlyové, počal se přáteliti s dětmi. V krátkém čase hlomozili všichni společně, a zatáhli mě do hry.

„Jste dobrou matkou,“ řekl Poirot s galantní úklonou, když děti byly přísnou vychovatelkou přes své vzpírání odvedeny.

Lady Yardly uhlazovala svoje rozcuchané vlasy.

„Zbožňuji je,“ řekla s malým váháním ve hlase.

„A ony vás – a mají proč!“ Poirot se opět uklonil.

Zazněl gong, dávající znamení k oblékání k jídlu a povstali jsme, abychom šli do svých pokojů. V tom okamžiku vstoupil správce s telegramem na podnose, jež doručil lordu Yardlymu. Lord Yardly roztrhl telegram s krátkou omluvou. Při čtení zřejmě ustrnul.

Vzrušeně jej podal své ženě. Pak pohlédl rychle na mého přítele.

„Jen na okamžik, pane Poirote. Myslím, že byste měl být o tom zpraven. Je ta od Hoffberga. Myslí, že našel kupce diamantu – jakéhosi Američana, který zítra odcestuje do Spojených Států. Posílají sem nějakého člověka, aby kámen prohlédl. Bože, jestliže se ten obchod uskuteční –“ Nedostávalo se mu slov. Lady Yardlyová se odvrátila. Telegram dosud držela v ruce.

„Přála bych si, abys jej neprodával, Jiří,“ řekla tichým hlasem. „Byl v rodině po tak dlouhou dobu.“ – čekala jakoby na odpověď, avšak když se jí žádné nedostalo, její tvář se zatvrdila. Pokrčila rameny. „Musím jít a obléci se. Myslím, že bych měla dnes vystavit na odív zboží.“ Obrátila se k Poirotovi s lehkou grimasou.

„Je to jeden z nejnevkusnějších náhrdelníků, které byly kdy zhotoveny. Jiří vždy sliboval, že dá pro mě ty kameny jinak uspořádati, ale nikdy se to nestalo.“ Odešla z pokoje.

O půl hodiny později shromáždili jsme se my tři ve velkém společenském pokoji, čekající na paní domu. – Bylo již několik minut později, než stanovená hodina oběda.

Náhle se ozvalo tiché zašustění a Lady Yardlyová se objevila ve dveřích, zářící postava v dlouhých, bílých

třpytících se šatech. Kolem její šíje byl ohnivý potůček. Stála tam, jednou rukou se dotýkajíc náhrdelníku. „Vizte oběť,“ řekla vesele. Zdálo se, že její špatná nálada zmizela. „Počkejte, až rozsvítím velký lustr a budete moci popásti své zraky na neošklivějším náhrdelníku Anglie.“

Vypínače byly právě za dveřmi. Když vztáhla k nim ruku, stalo se něco neuvěřitelného. Náhle, bez jakékoliv výstrahy, všechna světla zhasla, dveře bouchly a z druhé strany se ozval táhlý, pronikavý ženský hlas.

„Pro boha!“ vykřikl Lord Yardly. – „To byl Maudin hlas! Co se stalo?“

Hnali jsme se slepě ke dveřím, vrážejíce ve tmě do sebe. Trvalo několik minut, než jsme je mohli nalézt. Jaký pohled se naskytl našim očím! Lady Yardlyová ležela v bezvědomí na mramorové podlaze, s rudou skvrnou na bílém hrdle, kde jí byl náhrdelník stržen s krku. Když jsme se nad ní sklonili, nevědouce na chvíli zda je mrtva či živa, její víčka se rozevřela.

„Číňan“ – zašeptala bolestně, „Číňan – u postranních dveří.“

Lord Yardly vyskočil se zaklením. Připojil jsem se k němu, zatím co mé srdce divoce bušilo. Opět Číňan! – Postranní dveře, o něž se jednalo, byla malá dvířka v rohu stěny, vzdálená ne více než tucet yardů od dějiště tragedie. Když jsme k nim dospěli, vykřikl jsem. Tam, zcela blízko prahu, ležel třpytící se náhrdelník, jež zloděj zřejmě upustil ve zmatku svého útěku. Radostně jsem se po něm shýbl. Pak jsem znovu vykřikl, což Lord Yardly opakoval. Neboť ve středu náhrdelníku byla veliká mezera. „Hvězda Východu“ chyběla!

„Teď víme, na čem jsme,“ vydechl jsem. „Nebyli to obyčejní zloději. Tento jediný kámen bylo všechno, co chtěli.“

„Ale jak se ten chlapík dostal dovnitř?“

„Těmito dveřmi.“

„Ale ty jsou vždy zavřeny.“

Potrásal jsem hlavou. „Avšak teď nejsou zavřeny. – Pohleďte!“ S těmito slovy jsem je rozevřel dokořán.

Když jsem to učinil, cosi sklouzlo k zemi. Zdvihl jsem to. Byl to kousek hedvábí a vyšívaní vylučovalo všechn omyl. Byl to útržek z čínského pláště.

„Ve svém spěchu se zachytil o tyto dveře,“ vysvětloval jsem. – „Pojďte, pospěšte! – Nemohl dosud utéci daleko.“

Ale honili jsme a hledali nadarmo. Ve smolně černé tmě noci zloděj snadno si našel cestu k upláchnutí. – Vrátili jsme se jen neradi a Lord Yardly odeslal jednoho ze sloužících, aby přivedl policii.

Lady Yardlyová, vhodně ošetřovaná Poirotem, který za takových okolností je dobrý jako žena, zotavila se dostatečně, aby bylo schopna říci nám, co se přihodilo. „Právě jsem chtěla rozsvítit druhý lustr,“ řekla, – „když ze zadu na mě vyskočil nějaký muž. Strhl mi náhrdelník s krku s takovou silou, že jsem upadla na zem. Když jsem padala, viděla jsem ho mizeti postranními dveřmi. Pak jsem poznala podle copu a vyšívaného pláště, že to byl Číňan,“ zachvěla se a ustala.

Správce se objevil znovu. Mluvil tichým hlasem s Lordem Yardlyem.

„Nějaký pán od pana Hoffberga, milorde. Říká, že ho očekáváte.“

„Dobrá nebesa!“ zvolal rozčilený šlechtic. „Zdá se mi, že s ním musím promluvit. Ne, zde ne, Mullingsi, v knihovně.“

Odtáhl jsem Poirota stranou.

„Podívejte se, milý příteli, neměli bychom raději jeti zpět do Londýna?“

„Myslíte, že bychom měli, Hastingsi? Proč?“

„Nu,“ váhal jsem ohleduplně, „věci nedopadly příliš dobře, že? Myslím, že jste řekl Lordu Yardlymu, aby se svěřil do vašich rukou a že vše bude v pořádku – a pak diamant nám zmizí před samým nosem.“

„Pravda,“ řekl Poirot poněkud sklíčeně. „Nebyl to právě můj největší úspěch.“

Tento způsob popisu událostí způsobil skoro, že jsem se dal do smíchu, ale trval jsem na svém.

„Tak, když jsme věci trochu zpackali – promiňte ten výraz – nemyslíte, že by bylo lépe hned zmizeti?“

„A oběd, bezpochyby znamenitý oběd, který připravil kuchař Lorda Yardlyho?“

„Ó, co pak znamená oběd!“ řekl jsem netrpělivě.

Poirot v hrůze zvedl ruce.

„Můj Bože! V této zemi se chováte k labužnictví se zločinnou lhostejností.“

„Je ještě jeden důvod, proč bychom se měli dostat do Londýna co nejrychleji,“ pokračoval jsem.

„Co je to, příteli?“

„Druhý diamant,“ řekl jsem, tlumě hlas. „Diamant, patřící slečně Marvellové.“

„Dobrá, a co s tím?“

„Nevidíte?“ Jeho neobvyklá tupost mě unavovala. Co se stalo jeho obvyklému ostrovtipu? „Dostali jeden,

teď půjdou po druhém.“

„Tak!“ zvolal Poirot, ustupuje a pohlíží na mě s obdivem. „Ale váš mozek se stává znamenitým, příteli! – Představte si, že na okamžik jsem na to ani nepomyslel! Ale je přece spousta času! – Měsíc bude v úplňku až v pátek.“

Potřásl jsem pochybovačně hlavou. Teorie měsíčního úplňku mě nechala úplně chladným. Prosadil jsem však svou u Poirota a ihned jsme odjeli, zanechávající lístek na vysvětlenou a omluvu pro Lorda Yardlyho.

Mým úmyslem bylo jíti hned do hotelu Magnificent a sdělit slečně Marvellové, co se stalo, ale Poirot tento plán zamítl a tvrdil, že ráno bude času dost. Povolil jsem mu trochu nerad.

Ráno se zdálo, že Poirot je ku podivu málo nakloněn vyraziti. Počal jsem ho podezřívati, že když byl začal velkým omylem, teď se mu hnusí zabývat se dál tímto případem. V odpověď na moje přemlouvání poukazoval s podivuhodným zdravým rozumem na to, že ježto události na Yardly Chase byly již v ranních listech, Rolfovi budou vědět právě tak dobře to, co bychom jim mohli říci my. Podvolil jsem se opět neochotně.

Výsledky ukázaly, že moje ohrazování bylo oprávněno. Asi ve dvě hodiny zazvonil telefon. Poirot odpovídal. Naslouchal po několik okamžiků a potom se stručným „Dobrá, budu tam“ odzvonil a obrátil se ke mně.

„Pomyslete si jen, příteli!“ Vypadal zpola zahanbeně, zpola vzrušeně. „Diamant slečny Marvelové byl ukraden.“

„Co?“ vykřikl jsem vyskakují. „A co teď s tím měsíčním úplňkem?“ Poirot svěsil hlavu. „Kdy se to stalo?“ „Vyrozuměl jsem, že dnes ráno!“

Potřásl jsem zasmušile hlavou. „Jen kdybyste mě byl uposlechl! Vidíte, že jsem měl pravdu.“

„Zdá se, můj příteli,“ řekl Poirot opatrně. „Zdání klame, říká se, ale zdá se to jistě.“

Když jsme spěchali autodrožkou do hotelu Magnificent, načrtl jsem pravou podstatu plánu.

„Ten nápad s ‚měsíčním úplňkem‘ byl chytrý. Celým jádrem toho bylo soustředit naši pozornost na pátek a tak uniknouti nám pod rukou. Je škoda, že jste na to nepomyslel.“

„Na mou věru!“ řekl Poirot čile, zatím co jeho lhostejnost zcela zmizela, po této malé úchylce, „člověk nemůže myslit na všechno.“

Cítil jsem s ním lítost. On tolik nenáviděl nešlechtnosti všeho druhu.

„Vzmužte se,“ řekl jsem na útěchu. „Podruhé to dopadne lépe.“

V hotelu Magnificent byli jsme uvedeni do ředitelovy kanceláře. Jiří Rolf tam byl se dvěma lidmi ze Scotland Yardu.

Úředník hotelu s bledou tváří seděl proti nim. Rolf na nás kývl, když jsme vstoupili. „Dostáváme se celé věci na kloub,“ řekl. „Ale je to skoro neuvěřitelné. Nemohu pochopiti, kde se v tom chlapu vzalo tolik drzosti.“

Stačilo několik málo minut, aby se nám dostalo fakt. Pan Rolf vyšel z hotelu o čtvrt na dvanáctou. V půl dvanácté jakýsi pán, tak mu podobný zjevem, že by byl obstál i nejpřísnější porovnání, vstoupil do hotelu a žádal o vydání skřínky na šperky z bezpečnostní schránky. Klidně podepsal potvrzení, poznamenávaje při tom nedbale: „Podpis vypadá trochu rozdílně od mého obvyklého, ale zranil jsem se na ruce při vystupování z taxi.“ Zřízenec se pouze usmál a poznamenal, že se podpisy liší pouze nepatrně. Rolf se zasmál a řekl: „Dobrá. Rozhodně na mě nepohlížejte tentokrát jako na podvodníka. Právě jsem dostal výhružné dopisy od jakéhosi Číňana, a nejhorší na tom je, že já sám vypadám trochu jako Číňan – je to cosi kolem očí.“

„Podíval jsem se na něho,“ řekl úředník, který nám to vše vypravoval, „a náhle jsem zpozoroval, co myslí. Oči mu u koutků stoupaly šikmo vzhůru jako u Orientálce. Nikdy dříve jsem si toho nepovšiml.“

„Člověče, aby do všeho hrom uhodil,“ řádil Jiří Rolf, „pozorujete to teď?“

Muž pohlédl na něho a zarazil se.

„Ne pane,“ řekl, „nemohu říci, že bych to pozoroval. A vskutku, nic ani vzdáleně orientálního nebylo v přímých hnědých očích pohlízejících do našich.“

Detektiv ze Scotland Yardu zabručel. „Smělý lupič. Myslel, že by oči mohly být zpozorovány a chytil byka za rohy, aby odzbrojil veškeré podezření. Musel vyčíhati, že jste pryč z hotelu, pane, a vklouzl dovnitř, jakmile jste odešel.“

„A co je s tou schránkou na šperky,“ tázal jsem se.

„Byla nalezena v chodbě hotelu. Pouze jedna věc byla ukradena – ‚Západní hvězda‘.“

Hleděli jsme druh na druhu – celá věc byla tak zvláštní, tak neskutečná.

Poirot vyskočil hbitě na nohy. „Bojím se, že jsem tu nebyl příliš užitečný,“ řekl lítostivě. „Je dovoleno viděti milostivou paní?“

„Myslím, že je docela zničena tím otřesem,“ vysvětloval Rolf.

„Tedy snad bych mohl promluvit několik slov s vámi o samotě, pane?“

„Jistě.“

Asi v pěti minutách objevil se Poirot znovu.

„Nuže, příteli,“ pravil vesele. „Na poštu. Musím poslat telegram.“

„Komu.“

„Lordu Yardlymu,“ Vyvaroval se dalších dotazu tím, že jeho ruka vklouzla pod moji paži. „Pojďte, příteli. Vím vše, co si myslíte o té nešťastné záležitosti. Já sám jsem toho nerozeznal. Vy na mém místě byste to byl sám rozeznal! Dobrá! Připouštíte se vše. Zapomeňme na to a posnídejme.“

Byly asi čtyři hodiny, když jsme vstoupili do Poirotova bytu. Jakási postava povstala se židle u okna. Byl to Lord Yardly.

Vypadal rozrušeně a zmateně.

„Dostal jsem váš telegram a hned jsem sem přišel. Hledte, byl jsem u Hoffberga a tam nic nevědí o nějakém jejich člověku, kterého by byli ke mně včera večer poslali, nebo že by vůbec telegrafovali.“

Myslíte, že –“

Poirot pozvedl ruku.

„Přijměte moji omluvu! Poslal jsem vám telegram a najal jsem dotyčného pána.“

„Vy – ale proč? Co?“ koktal bezmocně šlechtic.

„Můj malý nápad byl, uspíšiti uzrání celé věci,“ vysvětloval mírně Poirot.

„Uspíšiti uzrání celé věci? Můj Bože!“ zvolal Lord Yardly.

„A válečná lest se podařila,“ řekl líbezně Poirot. „Proto, Milorde, mám to potěšení vrátit vám – toto!“ S dramatickým pohybem vyňal lesknoucí se předmět. Byl to velký diamant.

„Hvězda Východu,“ vydechl Lord Yardly. „Ale nerozumím –“

„Ne?“ řekl Poirot. „To nic nedělá. Věřte mi, pro diamant bylo nezbytné, aby byl ukraden. Slíbil jsem vám, že vám bude zachován, a dostal jsem svému slovu. Musíte mi dovoliti, abych si nechal pro sebe malé tajemství. Vyřídíte, prosím, ujištění o mé nejhlubší úctě Lady Yardlyové a řekněte jí, jak jsem rád, že jsem jí mohl klenot znovu vrátiti. Jaké krásné počasí, není-liž pravda? Dobrý den, Milorde.“

A směje se a hovoře, ten zázračný malý mužík dovedl udiveného šlechtice ke dveřím. Vrátil se, mna si lehce ruce.

„Poirote,“ řekl jsem, „zbláznil jsem se docela?“

„Ne, příteli, ale jak obyčejně tápete v duševních mlhách.“

„Jak jste dostal diamant?“

„Od pana Rolfa.“

„Rolfa?“

„Ale ano! Výstražné listy, Číňan, ten Článek ve ‚Společenském klevetníku‘, to vše vyplynulo z geniálního mozku páně Rolfova! Ty dva diamanty, o kterých se soudí, že jsou tak podivuhodně podobné – bah! – neexistují vůbec. Byl jenom jediný diamant, kamaráde! Původně v yardlyovské sbírce, a po tři roky byl majetkem pana Rolfa. Ukradl jej dnes ráno pomocí trochu černě natřené v rohu víček! Ach, musím ho viděti ve filmu, je to opravdu umělec, tenhle člověk!“

„Ale proč by ukradl svůj vlastní diamant?“ tázal jsem se zmaten.

„Z mnoha důvodů. Abych začal od začátku, Lady Yardlyová se stávala umíněnou.“

„Lady Yardlyová?“

„Chápete, byla ponechána v Kalifornii příliš sama. Její manžel se bavil někde jinde. Pan Rolf byl obratný, měl v sobě cosi romantického. Ale v zásadě, to je obchodník, ten pán! Předstíral Lady Yardlyové lásku, a pak ji vydíral. Udeřil jsem na tu dámu s pravdou tehdy v noci, a ona to připustila. Přisahala, že byla pouze nediskretní a já jí věřím. Ale Rolf měl od ní bezpochyby dopisy, které mohly býti překrouceny, aby daly různý výklad. Postrašena hrozbou rozvodu a vyhlídkou na to, že by byla odloučena od svých dětí, souhlasila se vším, čeho si přál. Neměla vlastních peněz a byla nucena dovoliti mu, aby pravý kámen nahradil padělkem. Hned mě zarazila časová shoda objevení se ‚Západní hvězdy‘. Vše se dařilo dobře. Lord Yardly se chystá uspořádati své záležitosti – usaditi se. A pak přichází nebezpečí možného prodeje diamantu. Záměna bude objevena. Žena píše bezpochyby spěšně Jiřímu Rolfovi, který právě přijel do Anglie. Uklidní ji slibem, že vše zařídí – a připraví se na dvojí loupež. Tímto způsobem uklidní Lady, která by mohla pochopitelně říci vše manželovi, věc to, která by se našemu vyděrači vůbec nehodila. Chce míti milion pojistného (aha, na to jste zapomněli!) a také si chce ponechat diamant! V tomto okamžiku jsem se

vložil do celé věci. Je ohlášen příchod znalce diamantů. Lady Yardlyová, jak jsem s určitostí předpokládal, že tak učiní, ihned na to zařídí loupež – a také ji velmi dobře provede! Ale Hercule Poirot nevidí nic než fakta. Co se stane ve skutečnosti? Lady zhasne světlo, zabouchne dveře, hodí náhrdelník dolů na zem a zoufale vykřikne. Diamant odstranila kleštičkami již nahoře.“

„Ale my jsme viděli náhrdelník kolem jejího krku,“ namítal jsem.

„Prosím za prominutí, příteli. Její ruka zakrývala místo, kde by mezera byla patrná. Umístit před tím kousek hedvábí do dveří je dětská hra! Ovšem, jakmile Rolf četl o loupeži, zaranžoval svoji vlastní malou komedii. A sehrál ji velmi dobře!“

„Co jste mu řekl?“ tázal jsem se s živou účastí.

„Řekl jsem mu, že Lady Yardlyová řekla všechno svému muži, že jsem pověřen vyzvednouti kámen, a že nebude-li mi bezprostředně vydán, že se učiní další kroky. Tedy více méně malá lež, která se mi povedla. Byl jako vosk v mých rukách.“

Uvažoval jsem o celé věci.

„Zdá se mi to trochu bezprávím, páchaným na Mary Marvellové. Pozbyla diamantu, aniž by na tom měla vlastní vinu.“

„Bah!“ řekl brutálně Poirot. „Má velkolepou reklamu. To je všechno, oč ona stojí, tahle osoba! Ale ta druhá, ta je zcela jiná. Dobrá matka, příliš žena!“

„Ano,“ řekl jsem pochybovačně, stěží sdíleje Poirotovy názory o ženskosti. „Domnívám se, že to byl Rolf, který jí poslal duplikáty dopisů.“

„Vůbec ne,“ řekl brskně Poirot. „Přišla na radu Mary Cavendishové, aby vyhledala mé pomoci ve své tísní. Pak uslyšela, že Mary Marvellová, o které věděla, že je její nepřítelkyní, byla zde a změnila svůj úmysl, a uchopila se záminky, kterou jste jí nabídl vy, příteli. Velmi málo otázek stačilo, aby mi ukázalo, že vy jste jí řekl o dopisech, ne ona vám! Chytila se příležitosti, kterou jí dala vaše slova.“

„Nevěřím tomu,“ zvolal jsem uražen.

„Ano, ano, příteli, škoda, že nestudujete psychologie. Řekla vám, že dopisy jsou zničeny? Oh, la, la, žena nikdy nezničí dopisu, může-li se tomu vyhnouti. Ani tehdy, kdy by bylo moudřejším učinit to!“

„Všechno je v pořádku,“ řekl jsem se stoupající rozmrzelostí. „Ale vy jste ze mne udělal dokonalého blázna! Od počátku až do konce! Ne, to je všechno v pořádku, pokusit se o vysvětlení potom. Jsou vskutku meze!“

„Ale vy jste se tak bavil, příteli, neměl jsem odvahu, otrást vašimi ilusemi.“

„To nic neomlouvá. Zašel jste trochu příliš daleko tentokrát.“

„Můj Bože! Ale jak vy se pro nic za nic rozčilujete, příteli!“

„Mám toho až po krk!“ Odešel jsem prásknuv dveřmi. Poirot ze mne udělal úplného panáka pro smích. Rozhodl jsem, že je mu zapotřebí ostré lekce. Nechám uplynouti nějaký čas, než mu odpustím. Sám mne pohádal k tomu, abych ze sebe udělal úplného blázna!

## II. Tragedie na zámku Marsdonu.

Byl jsem na několik dní odvolán z města a po svém návratu jsem našel Poirota, jak si chystá svůj malý tlumok.

„Na zdar, Hastingsi. Báł jsem se už, že se nevrátíte včas, abyste mohl jeti se mnou.“

„Jste tedy volán k nějakému případu?“

„Ano, ačkoliv jsem nucen doznati dle toho, co je mi o věci známo, že se nezdá slibnou. Severoanglická životní pojišťovna mě požádala, abych vyšetřil příčinu smrti pana Maltraverse, který se před několika týdny u ní pojistil na život na značný obnos padesáti tisíc liber.“

„Ano?“ řekl jsem velmi zaujat.

„Ve smlouvě byla ovšem obvyklá klausule o sebevraždě. V případě spáchání sebevraždy v době jednoho roku, prémie by byly zadrženy. Pan Maltravers byl podroben povinnému vyšetření vlastním lékařem společnosti a ačkoliv již trochu překročil střední věk života, byl shledán zcela zdravým. Avšak minulé středy – především – tělo pana Maltraverse bylo nalezeno v zahradě jeho domu v Essexu, v Marsdon

Manoru a příčina jeho smrti byla popsána jako jistý druh vnitřního vykrvácení. Samo o sobě by to nebylo nic pozoruhodného, ale v poslední době se vynořily nezaručené pověsti, týkající se finančního stavu páne Maltraversova a Severoanglická pojišťovna zjistila nade vší pochybnost, že zemřelý muž byl blízek úpadku. Nuže, tato okolnost mění celou věc povážlivě. Maltravers měl mladou, krásnou ženu a je domněnka, že sebral všechny peníze na hotovost, které mohl sehnati, s úmyslem zaplatiti prémii životní pojistky, která zněla ve prospěch jeho ženy, a pak že spáchal sebevraždu. Taková věc není neobvyklá. Pro každý případ můj přítel Alfred Wright, který je ředitelem Severoanglické pojišťovny, požádal mne, abych vypátral fakta tohoto případu, ale řekl jsem mu, že nemám mnoho naděje na úspěch. Kdyby příčinou smrti byla srdeční mrtvice, byl bych si více jist úspěchem. Srdeční mrtvice může být vždy vyložena jako neschopnost místního praktického lékaře zjistiti, na co pacient skutečně zemřel, ale chrlení krve se zdá příliš zřejmým. Nad to, nemůžeme učiniti nic, než některé nezbytné dotazy. Máte pět minut na sbalení svého zavazadla, Hastingsi, a použijeme autodrožky na Liverpoolské nádraží.“ Asi o hodinu později dospěli jsme vlakem Velké východní dráhy do malé stanice Marsdon Leighu. Dotazy na stanici měly za výsledek zprávu, že Marsdon Manor jest asi míli vzdálen. Poirot se rozhodl jíti pěšky a dali jsme se hlavní ulicí.

„Jaký je váš válečný plán?“ otázal jsem se.

„Především chci navštívit lékaře. Zjistil jsem, že v Marsdon Leighu je pouze jeden lékař, dr. Ralph Bernard. Ach, zde jsme u jeho domu.“

Zmíněný dům byl jakýmsi druhem lepší vilky, stojící trochu stranou od cesty. Na měděném štítu na dveřích bylo doktorovo jméno. Přešli jsme chodník a zazvonili.

Ukázalo se, že jsme měli štěstí při své návštěvě. Byla to hodina doktorových porad, a v tomto okamžiku nebylo zde nemocných čekajících na něho. Dr. Bernard byl starší muž, statných, širokých ramen, příjemné prostoty způsobů.

Poirot se představil a objasnil účel naší návštěvy, dodávaje, že je pojišťovna oprávněna k plnému pátrání v případě tohoto druhu.

„Ovšem, ovšem,“ řekl Dr. Bernard prostě. „Předpokládám, že jeho život je pojištěn na značný obnos – ježto byl takovým boháčem.“

„Považoval jste ho za boháče, doktore?“

Lékař vypadal poněkud překvapeně.

„Což nebyl? Víte, měl dvě auta a Marsdon Manor je velký majetek k udržování, ačkoliv myslím, že jej koupil velmi lacino.“

„Slyšel jsem, že v poslední době měl značné ztráty,“ řekl Poirot pohlížeje upřeně na lékaře.

Avšak ten pouze smutně potřásl hlavou.

„Jest tomu tak? Vskutku. Pak je štěstím pro jeho ženu, že je tu životní pojištění. Velmi krásná a půvabná mladá bytost, ale úplně zdrčená tímto hrozným neštěstím. Samé nervy, chudák. Pokusil jsem se ušetřiti ji všeho, čeho bylo možné, ale ovšem, ten otřes byl asi značný.“

„Ošetřoval jste pana Maltraverse teď nedávno?“

„Milý pane, já ho nikdy neošetřoval.“

„Cože?“

„Slyšel jsem, že pan Maltravers patřil k sektě „Křesťanské vědy“ – nebo něco takového.“

„Ale ohledával jste tělo?“

„Zajisté. Byl jsem přiveden jedním zahradnickým pomocníkem.“

„A příčina smrti byla zřejmá?“

„Úplně. Krev byla na rtech, ale většinou krvácení muselo nastati vnitřně.“

„Ležel dosud na místě, kde byl nalezen?“

„Ano, tělo bylo nedotčeno. Ležel na pokraji malé houštiny. Zřejmě právě se zabýval střílením vran, malá puška na vrány ležela vedle něho. Krvácení muselo nastati zcela náhle. Žaludeční vředy bezpochyby.“

„Nelze souditi, že byl zastřelen, což?“

„Drahý pane!“

„Prosím za prominutí,“ řekl Poirot pokorně, „avšak, neklame-li mne moje paměť, v případě nedávné vraždy lékař dal nejdříve dobrozdání o srdeční mrtvici, změniv je, když místní návladní poukázal na to, že v hlavě byla rána způsobená kulkou.“

„Nenaleznete žádné střelné rány na těle pana Maltraverse,“ řekl suše Dr. Bernard. „Nuže, pánové, nemáte-li žádných dalších otázek –“

Dovtípili jsme se.

„Sbohem a tisíceré díky, doktore, za tak laskavé zodpovězení našich dotazů. Mimochodem, neshledal jste

nutným naříditi pitvu?“

„Zajisté, že ne.“ Lékař se stal zcela odměřeným. „Příčina smrti byla tak jasná a v mém povolání nevidíme nezbytnosti zbytečně smutně rozrušovati příbuzné pacientovy.“

A obrátiv se, doktor nám práskl dveřmi před nosem.

„A co pak si myslíte o Dr. Bernardovi, Hastingsi?“ tázal se Poirot, když jsme pokračovali ve své cestě ke starému zámku.

„Tak trochu starý osel.“

„Přesně tak. Vaše úsudky o charakteru jsou vždy hluboké, přáteli.“

Rychle jsem na něho pohlédl znepokojen, ale zdálo se, že je zcela vážný. Avšak záblesk se objevil v jeho očích a on dodal lživě: „Totiž, neběží-li o krásnou ženu!“

Chladně jsem na něho pohlédl.

Při našem příchodu do zámecké budovy byly nám otevřeny dveře panskou středního věku. Poirot jí podal svoji navštívenku a dopis od pojišťovny pro paní Maltraversovou. Uvedla nás do malého obývacího pokoje a vzdálila se, aby to oznámila své paní. Uplynulo asi deset minut a pak se otevřely dveře a na prahu stála útlá postava ve smutku.

„Monsieur Poirot?“ zakoktala.

„Madame!“ vyskočil galantně Poirot a chvátil k ní. „Ani říci vám nemohu, jak lituji, že vás tímto způsobem obtěžuji. Avšak, co si mám počítí? Podobné případy neznají smilování.“

Paní Maltraversová mu dovolila, aby ji dovedl k židli. Její oči byly rudé pláčem, ale tato dočasná vada nemohla zakrýti její neobyčejné krásy. Bylo jí asi dvacet sedm či osm a byla velmi krásnou blondýnkou se svýma velkýma modrýma očima a krásnými, silnými rty.

„Předpokládám, že přicházíte ve věci pojištění mého muže. Ale musím tím vším býti obtěžována teď – tak brzy?“

„Odvalu, drahá paní, odvalu! Vidíte, váš nebožtík manžel se pojistil na život značně vysoko a v takovém případě musí mít vždy pojišťovna jistotu v některých podrobnostech. Zplnomocnili mě, abych jednal v jejich zájmu. Můžete býti klidná a jista, že udělám vše, co bude v mé moci, abych věci pro vás neučinil nejhoršími. Zopakujete mi stručně smutné události minulé středy?“

„Právě jsem se převlékala k čaji, když pro mě přišla služebná – jeden ze zahradníků právě běžel k domu. Našel –“

Hlas se jí zlomil. Poirot soucitně tiskl jí ruku.

„Chápu. Dosti! Viděla jste svého muže již dříve odpoledne?“

„Ne od přesnídávky. Sešla jsem dolů do vsi pro nějaké známky a myslím, že on se procházel v parku.“

„Stříleje vrány, ne?“

„Ano, brával s sebou obyčejně svoji malou pušku na vrány a zaslechla jsem z dálky dvě nebo tři rány.“

„Kde je teď ta malá puška na vrány?“

„Myslím, že v hale.“

Vedla nás ven z pokoje, nalezla malou zbraň a podala ji Poirotovi, jenž ji zběžně prohlédl.

„Dvě rány jsou vypáleny, jak vidím,“ poznamenal, když ji vrátil. „A nyní, paní, mohl-li bych viděti –“ Zamlčel se ohleduplně.

„Služebná vám ukáže,“ zašeptala odvracejíc hlavu. Komorná, byvši zavolána, vedla Poirota po schodech dolů. Zůstal jsem s půvabnou, nešťastnou ženou. Bylo nesnadno věděti, zda promluvíti či mlčeti. Pokusil jsem se dvakrát nebo třikrát rozmlouvati o všedních věcech, na něž odpovíděla bezmyšlenkovitě, a za několik málo minut Poirot se opět přidružil k nám.

„Děkuji vám za všechnu vaši laskavost, paní. Myslím, že není třeba, abyste byla dále obtěžována touto věcí. Mimochodem, víte něco o stavu jmění svého muže?“ Potřásla hlavou.

„Vůbec nic. Jsem velmi nechápavá v obchodních věcech.“

„Chápu! Nemůžete nám tedy dáti žádného rozluštění, proč se náhle rozhodl pojistiti se na život? Pokud vím, neučinil toho dříve.“

„Nuže, naše manželství trvalo pouze něco málo přes rok. Avšak pokud se týče toho, že se pojistil na život, bylo to proto, že dospěl úplně k přesvědčení, že nebude dlouho žít. Měl silnou předtuchu své smrti.

Myslím, že již jedno chrlení krve měl, a že věděl, že ještě jedno by se ukázalo osudným. Pokusila jsem se rozptýliti tyto jeho pochmurné obavy, ale bezvysledně. Běda, jedině on měl příliš pravdu!“

Rozloučila se s námi důstojně se slzami v očích. Poirot udělal své charakteristické gesto, když jsme kráčeli dolů po cestě vedoucí k domu.

„Dobrá, to je to! Zpět do Londýna, přáteli, zdá se, že není myši v této myši díře! A přece –“

„Co přece?“

„Slabý nesouhlas, to je vše! Pozoroval jste to? Ne? Avšak život je pln nesouhlasů a jistě si nemůže člověk vzít život – není jedu, jenž by naplnil jeho ústa krví. Ne, ne, musíme se zde omezit na fakt, že zde je vše jasné a zřejmé – avšak, kdo tu přichází?“

Cestou k nám kráčet vysoký mladý muž. Přešel nás, aniž učinil jaké znamení, avšak pozoroval jsem, že nevypadal špatně se svojí hubenou, tmavě bronzovou tvář, jež svědčila o životě v tropickém podnebí. Zahradník, jenž smetal listí, ustal na chvíli ve své práci a Poirot rychle běžel k němu.

„Prosím vás, povězte mi, kdo je ten muž? Znáte ho?“

„Nevzpomínám si na jeho jméno, pane, ačkoliv jsem je zaslechl. Minulého týdne byl tamhle dole přes noc. V úterý to bylo.“

„Rychle, příteli, sledujme ho.“

Spěchali jsme cestou za vzdalující se postavou. Na terase při domě mihla se černě oděná postava a naše pronásledovaná kořist odbočila s cesty. Šli jsme za ní, takže jsme byli svědky setkání.

Paní Maltraversová skoro se zapotácela na místě, kde stála a její tvář znatelně zbělela.

„Vy,“ vydechla, „myslela jsem, že jste na moři – na své cestě do Východní Afriky?“

„Dostal jsem od svých právních zástupců nějaké zprávy, které mě zdržely,“ vysvětloval mladý muž. „Můj starý strýc ve Skotsku neočekávaně zemřel a zanechal mi nějaké peníze. Za těch okolností jsem se domníval, že bude lépe, když své cesty zanechám. Potom jsem četl v novinách tu smutnou zprávu a přišel jsem se podívat, mohl-li bych vám v něčem býti nápomocen. Budete snad potřebovat někoho, kdo by se trochu staral o vaše zájmy.“

V tom okamžiku zpozorovali naši přítomnost. Poirot postoupil blíže a s mnoha omluvami vysvětloval, že zapomněl svoji hůl v síni. Paní Maltraversová poněkud neochotně, jak se mi zdálo, vykonala nezbytné seznámení.

„Pan Poirot, kapitán Black.“

Následoval několikaminutový rozhovor, za kterého Poirot vylákal zprávu, že kapitán Black bydlí v hostinci „U kotvy“. Když pohřešovaná hůl nebyla objevena (což nebylo ničím překvapujícím), Poirot se znovu omluvit a my se vzdálili.

Šli jsme velmi rychle zpět do vesnice a Poirot zamířil přímo k hostinci „U kotvy“.

„Zde zůstaneme, až se náš přítel kapitán vrátí,“ – vysvětloval. „Víte o mé zmínce, že se vrátíme do Londýna nejbližším vlakem? Možná, že si myslíte, že jsem to měl v úmyslu. Ale nevšiml jste si tváře paní Maltraversové, když zpozorovala tohoto mladého Blacka? – Ona zřejmě byla zaražená a on – no dobrá, byl velmi oddaný, nemyslíte? A byl zde v úterý v noci – den před tím, než pan Maltravers zemřel.“

Hastingsi, musím vypátrati, co zde kapitán Black dělal.“

Asi za půl hodiny jsme zpozorovali, že se naše kořist blíží k hostinci. Poirot vyšel, oslovil je a ihned ho přivedl do pokoje, který jsme si pronajali.

„Právě jsem pověděl kapitánu Blackovi o poslání, které mě sem přivedlo,“ vysvětloval, „chápete, pane kapitáne, že mi velmi záleží na tom, abych se dopátral nálady páně Maltraversovy bezprostředně před jeho smrtí a současně že se nechci zbytečně dotknouti bolestně paní Maltraversové kladením trapných otázek. Nuže, vy jste zde byl právě před tou událostí a můžete nám stejně dobře dát cenné zprávy.“

„Jsem si jist, že udělám všechno, abych vám mohl býti nápomocen,“ odvětil mladý voják, „ale obávám se, že jsem nic neobyčejného nezpozoroval. Víte, ačkoliv Maltravers byl starým přítelem mé rodiny, já sám jsem ho příliš dobře neznal.“

„Vy jste sem přišel – kdypak?“

„V úterý odpoledne. Přijel jsem do Londýna ve středu brzy z rána, poněvadž moje loď odplouvala z Tilbury asi ve dvanáct. Ale nějaké zprávy, které jsem dostal, přinutily mě změnit plány, jak jste mě nesporně slyšel vysvětlovat paní Maltraversové.“

„Vy jste se právě vracel do východní Afriky, pokud vím?“

„Ano. Byl jsem tam stále už od války – velkolepá země.“

„Jistě. Nu a o čem pak se mluvilo při obědě tehdy v úterý večer?“

„Ó, to nevím. Obvyklé náměty. Maltravers se mě tázal na moji rodinu a pak jsme hovořili o otázce německých reparací a potom paní Maltraversová se mě tázala na spoustu věcí o východní Africe a já jsem jim vypravoval jeden nebo dva příběhy, to je tak vše, – myslím.“

„Děkuji vám.“

Poirot okamžik mlčel, potom pravil vlídně: „Dovolíte-li, rád bych se pokusil o malý experiment. Řekl jste nám vše, co ví vaše vědomí, nyní bych se rád tázal vašeho podvědomí.“

„Psychoanalýza, což?“ – řekl Black se zřejmým vzrušením.

„O ne,“ odvětil Poirot chlácholivě. „Vidíte, je to tak, já vám řeknu slovo, vy odpovíte jiným a tak dále. –

Prvním slovem, které vám napadne. – Začneme?“

„Dobrá,“ řekl Black pomalu, ale vypadal znepokojen.

„Prosím, Hastingsi, zaznamenávejte slova,“ – pravil Poirot. Pak vyňal ze své kapsy svoje velké hodinky zvláštního tvaru a položil je na stůl vedle sebe.

„Začneme: Den.“

Nastala na okamžik přestávka a pak Black odpověděl:

„Noc.“

Jak Poirot pokračoval, jeho odpovědi přicházely rychleji:

„Jméno,“ řekl Poirot.

„Místo.“

„Bernard.“

„Show.“

„Úterý.“

„Oběd.“

„Cesta.“

„Loď.“

„Země.“

„Uganda.“

„Povídka.“

„Lvi.“

„Puška na vrány.“

„Farma.“

„Výstřel.“

„Sebevražda.“

„Slon.“

„Kly.“

„Peníze.“

„Právníci.“

„Děkuji vám, kapitáne Blacku. Snad byste mi mohl věnovati několik minut asi v půl hodině?“

„Zajisté.“ Mladý voják pohlížel na něho zvědavě a setřel si pot s čela, když povstal.

„Nuže, Hastingsi,“ pravil Poirot, usmívaje se na mě, když se dveře za ním zavřely. „Vidíte to všechno, není-liž pravda?“

„Nevím, co míníte!“

„Nepraví vám nic ten soupis jmen?“

Prohlédl jsem jej znovu, avšak byl jsem nucen zavrtěti hlavou.

„Pomohu vám. Abych začal od počátku, Black odpovídal dobře v normálním vymezení časovém, bez přestávek – takže můžeme předpokládati, že sám nemá vědomí viny, jež by musel skrývat. „Den“ a „noc“, „místo“ a „jméno“ jsou normální asociace. Počal jsem pokus se slovem „Bernard“, což ho mohlo přimět, aby mu napadlo jméno místního doktora. Nestalo se tak. Po naší nedávné rozmluvě odpověděl slovem „oběd“ na moje „úterý“, avšak „cesta“ a „země“ byly zodpověděny „loď“ a „Uganda“, což jasně dokazuje, že to byla jeho cesta do ciziny, která byla pro něho důležitá a ne cesta, která ho přivedla sem. Povídka mu připomene jednu z povídek o „lvech“, kterou vyprávěl při obědě. Pokračoval jsem „puška na vrány“, a on odpověděl slovem zcela neočekávaným „farma“. Když jsem řekl „výstřel“, odpověděl náhle „sebevražda“. Ta asociace se zdá jasnou. Ví, že nějaký člověk někde na farmě spáchal sebevraždu puškou na vrány. Vzpomeňte si také, že jeho mysl je zaujata povídkami, které vypravoval při obědě a myslím, že budete souhlasiti, že nebudu daleko od pravdy, když zavolám kapitána Blacka a požádám ho, aby opakoval tu zvláštní povídku o sebevraždě, kterou vypravoval u stolu při obědě v úterý večer.

Black byl beze všeho k tomu ochoten.

„Ano, vyprávěl jsem jim tu povídku, jak mě nyní napadá. Někaký člověk se zastřelil kdesi tam na farmě. Udělal to ručnicí na vrány, skrze patro v ústech, koule uvázla v mozku. Lékařům to bylo hádankou – nebylo tu nic než trochu krve na rtech. Ale co –“

„Co to má dělat s panem Maltraversem? – Nevěděl jste, jak vidím, že byl nalezen s puškou na vrány po boku.“

„Myslíte, že moje povídka ho přiměla – ó, ale to je hrozné!“

„Netrapte se, byl by to ten způsob nebo jiný. Nuže, musím rychle telefonovat do Londýna.“

Poirot měl dlouhou telefonickou rozmluvu a vrátil se zamyšlen. Odpoledne odešel sám a teprve v sedm oznámil, že toho nemůže déle odkládati, ale že musí šetrně sdělit nějaké noviny mladé vdově. Choval jsem již k ní bez výhrady sympatie. Být ponechána bez groše a s vědomím, že její manžel se zastřelil, aby jí zajistil budoucnost, to bylo těžké břímě pro každou ženu. Avšak choval jsem tajnou naději, že mladý Black by se mohl ukázat schopným potěšit ji potom, až přejde první žal. Zřejmě se jí nadmíru obdivoval. Náš rozhovor s paní byl trapný. – Odmítla důrazně věřit faktům, která Poirot vyvozoval a když konečně se dala přesvědčit, vypukla v hořký pláč. Prohlídka těla obrátila naše podezření v jistotu. Poirot velmi litoval ubohé dámy, ale konečně byl ve službách pojišťovny a co mohl jiného dělat?

Když se chystal k odchodu, pravil jemně k paní Maltraversové:

„Paní, vy přede všemi ostatními byste měla vědět, že není smrti.“

„Co tím myslíte?“ zakoktala, široce otvírajíc oči.

„Nesúčastnila jste se nikdy žádné spiristické seance? Víte, jste schopným médiem.“

„Bylo mi to řečeno, že jsem. Ale vy jistě nevěříte ve spiritismus?“

„Paní, viděl jsem nějaké zvláštní věci. Víte, že říkají lidé ve vesnici, že v tomto domě straší?“

Přikývla a v tom okamžiku oznámila komorná, že oběd je připraven.

„Nezůstanete a nepojíte něco?“

Přijali jsme vděčně a já jsem cítil, že naše přítomnost nemůže než rozptýlit ji trochu z jejího vlastního žalu. Právě jsme dojedli, když se ozval pronikavý výkřik za dveřmi a zvuk rozbíjeného porculánu. Objevila se komorná, s rukou na srdci.

„Byl to muž – stojící v chodbě!“

Poirot vyběhl, rychle se vrací.

„Není tam nikoho.“

„Není, pane?“ řekla komorná slabě. „Ó, to mě to polekalo!“

„Ale proč?“

Ztišila hlas do šepotu.

„Myslíla jsem – myslíla jsem, že je to pán – vypadal jako on.“

Viděl jsem, že paní Maltraversová se hrozně zarazila. a moje mysl zalétla ke staré pověře, že sebevrah nenalézá klidu. Jsem jist, že na to myslíla rovněž, neboť o minutu později chopila se s výkřikem Poirotovy ruky.

„Neslyšel jste to? Ty tři údery na okno? Je to tak, jak on vždy klepával, když šel kolem domu.“

„Břečtan!“ zvolal jsem. „Byl to brečtan u okenní tabule.“

Avšak jistý druh hrůzy zmocňoval se nás všech. Komorná byla zřejmě vyděšena a když bylo po jídle, paní Maltraversová požádala Poirota, aby hned neodcházel.

Bylo jasno, že byla poděšena, aby nezůstala samotná. Usedli jsme v malém obývacím pokoji. Vitr sílil a skučel kolem domu příšerným způsobem. Dvakrát povolila klika ve dveřích pokoje; dveře se pomalu otevřely a po každé to znělo pro mě příšerně hroživě.

„Ach, toto jsou ale dveře, ty jsou očarovány!“ zvolal konečně Poirot hněvivě. Vstal, zavřel je ještě jednou a potom otočil klíčem v zámku. „Zavru je, tak!“

„Nedělejte toho,“ vydechla paní, „kdyby se teď otevřely –“

A právě jak mluvila, stalo se to nemožné. Zamčené dveře se pomalu rozevřely dokořán. S místa, kde jsem seděl, nemohl jsem vidět do chodby, avšak ona a Poirot tam hleděli.

Vykřikla dlouze a obrátila se k němu.

„Viděl jste ho – tam v chodbě?“ volala.

Zíral na ni dolů se záhadnou tváří, pak potřásl hlavou.

„Viděla jsem ho – svého muže – musel jste ho vidět rovněž!“

„Paní, neviděl jsem nic. Vám není dobře – jste poděšena –“

„Je mi docela dobře, já – ó Bože!“

Náhle, bez jakékoliv výstrahy, světla zablikala a zhasla. Ze tmy zazněly tři hlasité poklepy. Mohl jsem slyšet, jak paní Maltraversová úpí.

A potom – jsem to viděl!

Muž, kterého jsem byl spatřil nahoře na loži, stál tam, zíraje na nás, záře slabým světlem jako duch. Na jeho rtech byla krev a pravici měl vztyčenou, ukazuje. Náhle se zdálo, že z ní vyšlo zářící světlo. Přešlo po mě a po Poirotovi a dopadlo na paní Maltraversovou. Viděl jsem její bílou, vyděšenou tvář a ještě cosi!

„Můj Bože, Poirote,“ vykřikl jsem. „Podívejte se na její ruku, na její pravou ruku! Je všescká rudá!“

Její vlastní pohled padl na ruku a ona se shroutila na podlahu.

„Krev!“ volala hystericky. „Ano, je to krev! Zabíla jsem ho! Já jsem to učinila. Ukazoval mi to právě a potom

jsem já vložila ruku na spoušť a stiskla. Zachraňte mě před ním – zachraňte mě! On se vrací!“

Její hlas zanikl v chroptění.

„Světla!“ řekl Poirot stručně.

Světla se objevila jako tajemnou silou.

„To je to,“ pokračoval Poirot. „Slyšel jste, Hastingsi? A vy, Everette? Ó, mimochodem, to je pan Everett, tak trochu lepší člen hereckého stavu. Telefonoval jsem mu dnes odpoledne. Jeho výkon je dobrý, ne? Docela jako nebožtík a s kapesní svítilnou a nezbytnou fosforescencí dosáhl pravého dojmu. Nedotýkal bych se její pravice, kdybych byl vámi, Hastingsi. Červená barva dělá skvrny. Když světla zhasla, uchopil jsem se její ruky, víte? Mimochodem, nesmíme zmeškat svůj vlak. Inspektor Japp je venku u okna. Špatná noc – ale mohl si krátko čas tím, že tu a tam zaklepal na okno.“

„Vidíte,“ pokračoval Poirot, když jsme rázně šli větrem a deštěm, „byla tam malá neshoda. Zdálo se, že doktor považuje nebožtíka za člena křesťanské vědy a kdo mu mohl dát tento dojem, než paní Maltraversová? Avšak nám ho líčila, jakoby byl ve stavu těžkých obav o své zdraví. A zase, proč byla tak upjatá při objevení se mladého Blacka? A konečně, ačkoliv vím, že konvence nařizuje, že žena musí působiti slušným dojmem smutku pro svého muže, nestál bych o tak silně načervenalá víčka! Nepozoroval jste jich, Hastingsi? Ne? – Jak vám vždycky říkám, vy nevidíte nic!“

„Dobrá, zde to bylo. Byly zde dvě možnosti. Vnukla Blackova povídka panu Maltraversovi tento důmyslný způsob sebevraždy, anebo druhý posluchač, žena, viděla v tom stejně důmyslný způsob vraždy? – Klonil jsem se k druhému názoru. Aby se zastřelil zmíněným způsobem, byl by pravděpodobně musil spoušť stisknouti palcem u nohy – nebo alespoň já si to tak představuji. Nuže, kdyby Maltravers byl nalezen s jednou botou vyzutou, byli bychom o tom skoro jistě od někoho slyšeli. O takové zvláštní podrobnosti, jako zutá bota, byla by jistě učiněna zmínka.“

„Ne, jak říkám, klonil jsem se k názoru, že to byl případ vraždy, nikoli sebevraždy, ale uvědomil jsem si, že nemám ani stín důkazu pro svoji teorii. Odtud vypracování malé komedie, již jste viděli schránu dnes v noci.“

„Avšak právě teď nevidím zcela podrobností zločinu?“ pravil jsem.

„Začneme od počátku. Je zde zchytralá, úklady strojící žena, která, vědouc o finančních nesnázích svého muže a omrzelá obstarlým druhem, za nějž se vdala pro jeho peníze, přiměje ho, aby se pojistil na život na velký obnos a potom hledá prostředky, jak provést své záměry. Náhoda jí pomůže – podivná povídka mladého vojáka. Následujícího odpoledne, když pan kapitán, jak se ona domnívá, je na širém moři, ona a její manžel se procházejí po zahradě. – „Jaká podivná povídka to byla včera večer!“ poznamenává ona.

„Mohl by se člověk zastřeliti takovým způsobem? Ukaž mi, je-li to možné?“ – Ten ubohý blázen – on jí to ukáže. Vsune konec své ručnice do svých úst. Ona se shýbne a položí prst na spoušť, smějíc se vzhůru na něho. „A nyní, pane,“ praví sladce, „dejme tomu, že bych stiskla spoušť?“

A potom – a potom, Hastingsi, ona ji stiskla!“

### III. Dobrodružství s levným bytem.

Ve všech případech, na něž si vzpomínám, Poirotova pátrání vycházela z ústředního faktu, ať již z vraždy, či loupeže a odtud postupovala pochodem logického vyvozování ke konečnému vítěznému rozřešení. V událostech, jež se chystám nyní zaznamenat, pozoruhodný řetěz okolností vedl od příhod na první pohled všedních, jež s počátku upoutaly Poirotovu pozornost, k nekalým událostem, jež doplnily nejneobvyklejší případ.

Trávil jsem večer se svým starým přítelem, Geraldem Parkerem. Mimo mne a mého hostitele bylo tam snad asi půl tuctu lidí a jak se vždy dalo dříve nebo později kdekoliv byl Parker, počalo se mluvit o nesnázích spojených s hledáním bytu v Londýně. Domy a byty byly Parkerovým zvláštním koníčkem. Od konce války bydlel aspoň v půl tuctu různých bytů a domků. Sotva že se někde nastěhoval, neočekávaně objevil něco nového a stěhoval se tam se všemi svými svrsky. Jeho stěhování bylo skoro vždy spojeno s malým peněžním ziskem, neboť měl bystrou obchodnickou hlavu, avšak byla to pouhá láska ke sportu, jež ho poháněla – nikoliv touha vydělávat tím peníze. Naslouchali jsme po nějakou dobu Parkerovi s úctou,

kteřou má nováček ke zkušenému. Avšak pak přišla i na nás řada a rozpoutal se pravý Babel jazyků. Konečně bylo ponecháno volné pole paní Robinsonové, půvabné mladé paní, jež zde byla se svým mužem. Nesetkal jsem se s nimi nikdy dříve, poněvadž Robinsonovi teprve nedávno se seznámili s Parkerem.

„Řeč o bytech,“ – pravila, „slyšel jste o našem štěstí, pane Parkere? Dostali jsme byt – konečně! V Montagu Mansions.“

„Dobrá,“ pravil Parker. „Vždycky jsem to říkal, že je spousta bytů – zaplatí-li se požadovaná cena!“

„Ano, ale v tomto případě nebyla cena přemrštěně vysoká. Byt jest až hrůza laciný. Osmdesát liber ročně!“

„Ale – ale, Montagu Mansions je hned vedle Knightsbridge, ne? Pěkná, velká budova. Nebo mluvíte snad o nějakém jiném domě téhož jména někde v zapadlé uličce na periferii?“

„Ne, byt jest na Knightsbridge. To je právě okolnost, která to činí tak podivným.“

„Svět je podivný. Je to ohromující zázrak. Ale musí v tom býti někde nějaký háček. Snad velký stavební příspěvek myslím?“

„Žádný příspěvek!“

„Žádný pří... ó, proboha, podržte mi někdo hlavu!“ nařikal Parker.

„Ale musili jsme zakoupiti nábytek,“ pokračovala paní Robinsonova.

„Ó!“ vyjel Parker. – „Věděl jsem, že tu je nějaký háček.“

„Za padesát liber. A byt je krásně zařízen.“

„Vzdávám se,“ řekl Parker. – „Ti nynější nájemníci musí býti blázni se smyslem pro lidumilnost.“

Paní Robinsonova vypadala poněkud znepokojeně. – „Malá rýha se objevila mezi jejím jemným obočím.“

„Je to zvláštní, že? Nemyslíte, že tam – straší?“

„Nikdy jsem neslyšel o bytě, kde by strašilo,“ vysvětloval Parker rozhodně.

„Ne-e!“ Zdálo se, že paní Robinsonova ani zdaleka není přesvědčena. „Ale bylo při tom všem několik věcí, které mě zarážely jako – nuže – jako podivné.“

„Na příklad –“ pobízel jsem ji.

„Ach,“ – pravil Parker, „pozornost našeho kriminálního odborníka je vzbuzena. Vzdejte se mu, paní Robinsonova, Hastings je velkým luštitelům záhad.“

Smál jsem se uveden do rozpaků, leč ne zcela nespokojen úlohou, jež byla na mne vynesena.

„Ó ne, opravdu podivné, kapitáne Hastingsi, ale když jsme přišli ke zprostředkovatelům, Stosserovi a Paulovi – nepokusili jsme se o to dříve, poněvadž oni mají pouze drahé byty, na Mayfair, ale myslili jsme, že to v žádném případě nemůže škoditi – vše, co nám nabízeli, bylo za čtyři až pět set ročně, nebo ještě ohromné odstupné a pak, právě když jsme se chystali odejít, zmínili se, že mají byt za osmdesát liber ročně, ale že pochybují, že by to někomu stálo za to tam jít, protože byt mají zaznamenan v knihách už dlouho a poslali tam mnoho lidí, aby se na byt podívali, takže bylo skoro jisto, že byt jest pronajat – „že po něm někdo chňapnul“ – jak vykládal úředník. Ale zájemci byli tak nedbalí, že jim nedali zprávu a pak se stalo, že tam někoho poslali a lidé se zlobili, že byli posláni na místo, které bylo už dříve pronajato.“

Paní Robinsonova ustala, aby nabrala velmi nezbytného dechu a pak pokračovala:

„Poděkovali jsme mu a řekli, že docela chápeme, že to pravděpodobně nestojí za to, ale že bychom chtěli tak jako tak nějakou poukázku – pro všechny případy. A tak jsme tam rovnou jeli autodrožkou, protože, celkem vzato, člověk nikdy neví. Číslo 4 bylo ve druhém poschodí a právě když jsme čekali na zdviž, Elsie Fergusonová – je to moje přítelkyně, kapitáne Hastingsi a oni také se ohlížejí po nějakém bytě – seběhla kvapně se schodu.“

„Konečně se mi podařilo tě jednou předejít, má drahá,“ povídala. „Ale nestojí to za nic. Byt jest již pronajat.“ – Zdálo se, že tím je to skončeno, dobrá, jak řekl John, byt byl velmi levný, můžeme se pokusiti nabídnouti více a snad bychom mohli nabídnouti i odstupné. – Ovšem, to je hrozná věc, a já se docela stydím vám to vyprávěti, ale to víte, co to je honba za bytem.“

Ujistil jsem ji, že velmi dobře vím, že při boji o byt často zvítězila nižší stránka lidské povahy nad vyšší a že se vždy osvědčilo dobře známé přísloví, že košile je bližší než kabát.

„Tak jsme šli nahoru a věřili byste tomu, že byt vůbec nebyl pronajat? Byl nám ukázán služebnou a pak jsme uviděli paní a věc byla ujednána. Hned se nastěhovati a padesát liber za nábytek. Následujícího dne jsme podepsali smlouvu a zítra se máme stěhovati!“ – ukončila paní Robinsonova vítězoslavně.

„A co je s paní Fergusonovou?“ tázal se Parker. – „Nuže, provedte své dedukce, Hastingsi.“

„To je zřejmé, milý Watson,“ odpověděl jsem lehce, „pravděpodobně šla do nepravého bytu.“

„Ó, jak chytré od vás, kapitáne Hastingsi!“ zvolala paní Robinsonova s obdivem.

Trochu jsem si přál, aby tam býval byl Poirot. Někdy mám pocit, že poněkud podceňuje moje schopnosti.

Celá věc byla tak trochu zábavná a následujícího jitra jsem Poirotovi vylíčil vše jako žertovný problém. – Zdálo se, že je zaujat a tázal se mě trochu podrobně na činže bytů v různých místech.

„Podivný příběh,“ řekl zamyšleně. „Promiňte, Hastingsi, musím se trochu projít.“ Když se vrátil asi za hodinu, jeho oči zářily zvláštním vzrušením. Položil hůl na stůl, a dříve než promluvil, okartáčoval nějaké smítko se svého klobouku se svojí obvyklou něžnou péčí.

„Je velmi dobře, příteli, že právě nemáme po ruce jiných případů. Můžeme se cele věnovat tomu nynějšímu pátrání.“

„O jakém pátrání to mluvíte?“

„O té pozoruhodné levnosti nového bytu vaší přítelkyně, paní Robinsonové.“

„Poirote, vy nemluvíte vážně!“

„Mluví co nejvážněji. Představte si, příteli, že skutečný poplatek za ten byt je 350 liber. Právě jsem to zjistil u majitelova jednatele. A přece tento zvláštní byt byl pronajat do podnájmu za 80 liber! Proč?“

„Musí v tom být něco nesprávného. Snad tam straší, jak myslila paní Robinsonová.“

Poirot potřásl nespokojeně hlavou. „Pak je zase podivné, že její přítelkyně jí řekla, že byt je pronajat a pak, když přišla nahoru, zjistila, že vůbec pronajat není.“

„Ah, jistě souhlasíte se mnou, že ta druhá žena šla do nepravého bytu. To je jediné možné řešení.“

„Snad máte v tomto bodě pravdu a snad nemáte, Hastingsi. Avšak zůstává fakt, že mnoho jiných uchazečů bylo posláno, aby se na byt podívali a vzdor zvláštní jeho levnosti byl dosud volný, když tam přišla paní Robinsonová.“

„To ukazuje na to, že v tom musí být něco nesprávného.“

„Zdá se, že paní Robinsonová nezpůsobovala nic nesprávného. Velmi zvláštní, že? Působila na vás dojmem pravdomluvné ženy, Hastingsi?“

„Je to půvabná bytost!“

„Zřejmě! Jelikož vás činí nezpůsobilým odpovídati na mé otázky. Tak mi ji popište.“

„Nuže, je vysoká a plavá, její vlas má vskutku krásný rudohnědý odstín –“

„Vy jste měl vždy náklonnost k rudohnědým vlasům!“ zabručel Poirot. „Avšak pokračujte.“

„Modré oči a velmi krásnou pleť a – nuže, myslím, že to je všechno,“ ukončil jsem neobratně.

„A její manžel?“

„Ó, to je docela hezký chlapík – nic zvláštního.“

„Tmavý nebo plavý?“

„Nevím – a mezi námi, takový obyčejný druh tváře.“

Poirot přikývl.

„Ano, je na sta takových průměrných lidí a rozhodně vy vnášíte více sympatie a zaujetí do svého popisu žen. Víte o těch lidech něco? Zná je Parker dobře?“

„Myslím, že je to zcela nedávná známost. Ale, Poirote, vy jistě nemyslíte –“

Poirot pozdvihl ruku.

„Jen zcela klidně, příteli. Řekl jsem, že si něco myslím? Vše, co říkám – je to podivný příběh. A není nic, co by na to vrhlo světlo; vyjma snad jméno té dámy, což, Hastingsi?“

„Jmenuje se Stella,“ řekl jsem upjatě. „Ale nenahlížím –“

Poirot mé přerušení hrozným tajeným smíchem. Zdálo se, že ho něco nesmírně baví.

„A Stella znamená hvězdu, ne? Báječné!“

„Co pro všechno na zemi –“

„A hvězdy dávají světlo! Nuže! Uklidněte se přece, Hastingsi. Nedodávejte si takového vzhledu uražené důstojnosti. Pojďte, půjdeme do Montagu Mansions a učiníme některá pátrání.“

Doprovázel jsem ho bez odporu. Mansions byl pěkný blok domů, skvěle udržovaný. Na prahu se sklonil vrátný v uniformě a Poirot ho oslovil:

„Promiňte, mohl byste mě říci, zda zde bydlí pan a paní Robinsonovi?“

Vrátný byl člověkem málomluvným a povahy zřejmě zatrpklé nebo podezíravé. Sotva se na nás podíval a zabručel:

„Číslo 4. Druhé poschodí.“

„Děkuji vám. Můžete mi říci, jak dlouho jsou zde?“

„Šest měsíců.“

V úžasu jsem zíral před sebe, jsa si vědom Poirotova zlomyslného pošklebku, jak tomu i bylo.

„Nemožné,“ zvolal jsem. „Vy se asi mýlíte.“

„Šest měsíců.“

„Jste tím jist? Dáma, kterou myslím, je vysoká a krásná a narudlých zlatých vlasů a –“

„To je vona,“ řekl vrátný. „Přišli v podzimním kvartále, jo. Právě před šesti měsíci.“

Zdalo se, že ztratil na nás zájem a pomalu ustoupil do chodby. Následoval jsem Poirota ven.

„Tak co, Hastingsi?“ tázal se mě potměšile můj přítel. „Jste si i nyní tak jist, že půvabné ženy mluví vždy pravdu?“

Neodpověděl jsem.

Poirot zamířil svou cestu do Brompton Roadu dříve než jsem se ho zeptal, co chce dělati a kam to jdeme.

„K realitním agentům, Hastingsi. Mám velkou touhu najmouti byt v Montagu Mansions. Nemýlím-li se, stane se tu v krátké době několik zajímavých věcí.“

Měli jsme štěstí ve svém podniku. Číslo 8 ve čtvrtém poschodí bylo lze pronajmouti i s nábytkem za deset guineí týdně. Poirot je ihned najal na měsíc. Venku na ulici znovu utišil moje protesty:

„Ale já teď vydělávám! Proč bych nevyhověl tomuto vrtochu? – Mimochodem řečeno, Hastingsi, máte revolver?“

„Ano – mám jej někde –“ odpověděl jsem, lehce rozechvěn. „Vy myslíte –“

„Že ho budete potřebovat? To je docela možné. – Vidím, že ta myšlenka vás těší. Vám se vždycky líbí pozoruhodné a romantické.“

Následujícího dne jsme se zařizovali ve svém dočasném domově. Byt byl zařízen báječně. V budově zaujímal tutéž polohu jako byt Robinsonových, ale byl o dvě patra výše.

Den po našem nastěhování byla neděle. Odpoledne Poirot nechal přední dveře dokořán a zavolal mě náhle, když se ze zdola rozlehla rána.

„Podívejte se přes zábradlí. Jsou tamhle to vaši přátelé? Ať vás neuvidí.“

Natáhl jsem krk přes schodiště co jsem mohl.

„Jsou to oni,“ vysvětloval jsem tiše šepem.

„Dobrá, počkejte chvíli.“

Asi o půl hodiny později vynořila se mladá žena, nádherně, pestře oděná. Poirot s povzdechem uspokojení vklouzl po špičkách zpátky do bytu.

„Tak to bývá. Po pánovi a paní – služka. Teď bude byt asi prázdný.“

„Co hodláte podniknouti?“ ptal jsem se v jisté obavě.

Poirot rychle vešel do přípravný vedle kuchyně a tahal za lano výtahu na uhlí.

„Čeká na nás sestoupení tak jako bedny s popelem,“ vykládal vesele. „Nikdo nás nepozoruje. Nedělní koncert, nedělní „vycházka“ a konečně nedělní zdírmnutí po anglickém nedělním obědě – po „rosbifu“ – to všechno odvrátí pozornost od jednání Herkula Poirota. Pojďte, přáteli.“

Vlezl do hrubé dřevěné klece a já jsem ho pomalu následoval.

„Vloupáme se do bytu?“ tázal jsem se pochybovačně,

Poirotova odpověď nebyla právě uklidňující:

„Ne právě dnes,“ odpověděl.

Tahající za lano, sestoupili jsme až do druhého poschodí. Poirot vydal výkřik uspokojení, když zpozoroval, že dřevěné dveře do přípravný jsou otevřeny.

„Pozorujete to? Tyto dveře nikdy ve dne neuzavírají na zámek. A přece by mohl každý vystoupit nebo sestoupit právě tak, jako jsme to udělali my. V noci ano – ačkoliv také ne vždycky – a právě proti tomu uděláme nějaká opatření.“

Za řeči vyňal ze své kapsy jakési nástroje a náhle se dal zručně do práce. Cílem jeho bylo upravit zámek tak, aby bylo možno jej otevřít z liftu. Práce vyžadovala asi tři minut. Potom Poirot vsunul nástroje zpět do kapsy a znovu jsme vystoupili do svého bytu.

V pondělí byl Poirot vzdálen po celý den, avšak když se večer vrátil, vrhl se do křesla s povzdechem uspokojení.

„Hastingsi, mám vám vyprávět malý příběh? Příběh podle vaší chuti a připomínající vám vaše oblíbené filmy?“

„Dejte se do toho,“ smál jsem se. „Předpokládám, že je to pravdivý příběh – ne snad nějaký výplod vaší fantazie.“

„Je dosti pravdivý. Inspektor Japp ze Scotland Yardu ručí za jeho správnost, neboť k mým uším se to dostalo jeho laskavým přispěním. Poslyšte, Hastingsi. O něco málo více než před šesti měsíci byly ukradeny z jednoho vládního amerického oddělení jakési důležité námořní plány. Znázorňovaly posici některých nejdůležitějších přístavních opevnění a měly by značnou cenu pro každou cizí vládu – na příklad pro japonskou. Podezření padlo na mladého muže jménem Luigi Valdarno, rodem Itala, který byl zaměstnán na méně významném místě toho oddělení a který byl pohřešován současně s plány. Ať Luigi Valdarno byl zlodějem či ne, o dva dny později byl nalezen zastřelen na East Lideu v New Yorku. – Plánů

při sobě neměl. Již delší dobu před tím Luigi Valdarno chodil s jakousi slečnou Elsou Hardtovou, mladou koncertní zpěvačkou, která teprve od nedávna dávala koncerty a která se svým bratrem bydlila ve Washingtone. O předchozím životě slečny Elsy Hardtové nebylo nic známo, a náhle, v dobu Valdarnovy smrti, zmizela. Jsou zde důvody a možno věřit, že byla ve skutečnosti obratnou mezinárodní vyzvědačkou, která vykonala mnoho hanebné práce v různých přestrojeních. Americká tajná služba zatím co dělala to nejlepší, co mohla, aby ji vyslídila, upřela svoji pozornost také na několik nevýznamných japonských gentlemanů, žijících ve Washingtoně. Pokládali za zcela jisté, že až Elsa Hardtová zahladí za sebou dostatečně stopy, bude se chtít přiblížit zmíněným gentlemanům. Jeden z nich náhle před čtrnácti dny odjel do Anglie. – Proto se zdá, že Elsa Hardtová je v Anglii.“ Poirot se zamlčel a pak dodal mírně: „Úřední popis Elsy Hardtové jest: výška pět stop sedm palců, modré oči, zlatohnědé vlasy, jasná pleť, přímý nos, žádné zvláštní znamení.“

„Paní Robinsonova!“ vydechl jsem.

„Nuže, je tu jakási shoda, rozhodně,“ opravil mě Poirot. „Také jsem se dověděl, že jakýsi snědý muž, nějaký cizinec, dotazoval se na nájemníka čísla 4 právě dnes ráno. Proto se bojím, přáteli, že se dnes v noci musíte zřít svého krásného spánku a přidati se ke mně v mém celonočním bdění v bytě pod námi, ozbrojen tím svým výborným revolverem, dobře připraven!“

„To bych prosil!“ – zvolal jsem s nadšením. „Kdy vyrazíme?“

„Domnívám se, že půlnoc je zároveň slavnostní i vhodná. Zdá se, že před tím se nepříhoda nic.“

Přesně ve dvanáct hodin vlezli jsme obezřetně do zdviže na uhlí a spustili se do druhého poschodí.

Vlivem Poirotových manipulací dřevěné dveře se rychle otevřely a my jsme vkročili do bytu. Z přípravných jsme přišli do kuchyně, kde jsme se pohodlně usadili na dvou židlích, otevřevše dveře do síně dokořán.

„Nuže, teď můžeme jen čekat,“ řekl Poirot spokojeně, zavíraje oči.

Mně se zdálo čekání nekonečným. Báł jsem se, že usnu. Právě, když se mi zdálo, že jsem tam byl asi osm hodin – a byl jsem tam, jak jsem později zjistil, přesně hodinu a dvacet minut – dotkl se mého ucha slabý škrabavý zvuk. Poirotova ruka se dotkla mé. Vstal jsem a opatrně jsme se hnuli směrem k síni.

Šramot vycházel odtud. Poirot přiblížil své rty k mému uchu:

„Venku před hlavními dveřmi páčí zámek. Až dám znamení, dříve ne, vpadněte na něho ze zadu a držte ho pevně. Dejte pozor, bude mít nůž.“

Náhle se ozval zvuk praskání a dveřmi se objevil malý kroužek světla. Hned na to byl zhašen a dveře se pomalu otevřely. Poirot a já jsme se přitiskli ke stěně. Slyšel jsem dech člověka, jak šel kolem nás. Pak rozsvítil svou elektrickou lampičku a jakmile to udělal, Poirot mně zasykl do ucha: „Na něj.“

Vyskočili jsme zároveň, Poirot rychlým pohybem zahalil vetřelcovu hlavu lehkým vlněným šátkem, zatím co já jsem mu poutal ruce. Celá věc se odbyla rychle a bez hluku. Vykroutil jsem mu dýku z ruky a když mu Poirot sundal šátek s očí, zatím co mu jej uvazoval pevně kolem úst, vytrhl jsem revolver, aby jej mohl vidět a pochopil, že odpor je marný. Když se přestal bránit, Poirot přiložil ústa těsně k jeho uchu a počal rychle šeptati. Asi po minutě muž přikývl. Potom pokynem ruky nařizuje ticho, Poirot šel ven z bytu a dolů po schodech. Náš zajatec ho následoval a já s revolverem jsem tvořil zadní voj. Když jsme byli na ulici, obrátil se Poirot ke mně.

„Hned za rohem čeká taxi. Dejte mi revolver. Teď ho nebudeme již potřebovat.“

„Ale pokusí-li se tento chlapík uprchnouti?“

Poirot se zasmál.

„Neudělá toho.“

Vrátil jsem se za minutu s čekajícím taxi. S cizincovy tváře byl odvázan šátek a já jsem lehce vykřikl údivem.

„To není Japonec,“ šeptem jsem zvolal k Poirotovi.

„Vaší silnou stránkou bylo vždy pozorování, Hastingsi! Nic vám neujde. Ne, ten člověk není Japonec. Je to Ital.“

Vstoupili jsme do taxi a Poirot udal řidiči adresu do St. John's Woodu. Teď jsem byl úplně zmaten. Nerad bych se ptal Poirota před naším zajatcem, kam jdeme a darmo jsem se namáhal, abych na předcházející události vrhl nějaké světlo.

Vystoupili jsme přede dveřmi malého domku, stojícího stranou cesty. Chodec, vracející se domů, lehce opilý, šel nejistým krokem po chodníku a skoro se srazil s Poirotem, který mu ostře něco řekl, čeho jsem nepochytil. Všichni tři jsme šli po schodech do domu. Poirot zazvonil a upozornil nás, abychom stáli trochu stranou. Nedostalo se mu odpovědi a on zazvonil opět a pak sáhl na klepátko a důkladně jím klepal po několika minut.

Náhle se ve světlíku nade dveřmi objevilo světlo a dveře se opatrně trochu pootevřely.

„Kterého čerta tu chcete?“ tázal se drsně mužský hlas.

„Potřebuji doktora. Má žena onemocněla.“

„Tady nebydlí žádný doktor.“

Muž se chystal zavřít dveře, ale Poirot do nich vstrčil napříč nohu. Náhle se z něho stala dokonalá karikatura rozzuřeného Francouze.

„Co to říkáte, tady že nebydlí doktor? Já vás naučím! Musíte přijít! Zůstanu tu a budu zvonit a klepat celou noc!“

„Drahý pane –“ Dveře se znovu otevřely a muž oblečený v župan a trepky, postoupil dále, aby uklidnil Poirota, znepokojeně se rozhlížeje kolem.

„Zavolám policii.“

Poirot se chystal sestoupiti se schodů.

„Pro boha, to nedělejte!“ Muž přiskočil rychle k němu.

Lehkým strčením Poirot ho shodil se schodů. V následujícím okamžiku všichni tři jsme byli uvnitř a dveře byly zavřeny a zamknuty na zámek.

„Rychle – sem!“ Poirot nás vedl do nejbližšího pokoje a rozsvítil světla. „A vy – za záclonu.“

„Sì, signor,“ řekl Ital a rychle vklouzl za bohaté záhyby růžového sametu, který zastíral okenní výklenek. Nebylo to ani o minutu příliš brzy. Právě když zmizel z dohledu, do pokoje vrazila žena. Byla vysoká, s narudlými vlasy a kolem štíhlé postavy měla rudé kimono.

„Kde je můj muž?“ zvolala s rychlým, poděšeným pohledem. „Kdo jste?“

Poirot postoupil s úklonou k ní.

„Lze doufat, že váš muž se nenastudí. Zpozoroval jsem, že měl na nohou trepky a že jeho župan je teplý.“

„Kdo jste? Co děláte v mém domě?“

„Je pravdou, paní, že žádný z nás nemá potěšení znáti se s vámi. Zvláště lze toho litovati, ježto jeden z nás přišel schválně z New Yorku, aby vás navštívil.“

Záclona se rozhrnula a Ital vystoupil. Ke své hrůze jsem zpozoroval, že na nás míří revolverem, který Poirot bezpochyby z nepozornosti nechal ležeti v drožce.

Žena pronikavě vykřikla a obrátila se na útěk, ale Poirot stál před zavřenými dveřmi.

„Kdo z vás vodkroutil Luigi Valdarna?“ – tázal se chraptivě Ital, míře zbraní a drže jí v šachu každého z nás. Neodvážili jsme se pohnouti.

„Bože, Poirote, to je hrozné. Co budeme dělati?“ – zvolal jsem.

„Budu vám zavázán, Hastingsi, nebudete-li tak mnoho mluvit. Mohu vás ujistit, že náš přítel nestřeli, dokud neřeknu.“

„Jste si tím jist, he?“ řekl Ital, šilhaje nehezky.

Bylo to víc, než jsem mohl snést, ale žena se obrátila k Poirotovi bleskurychle.

„Co chcete?“

Poirot se uklonil.

„Nemyslím, že je třeba urážet inteligenci slečny Elsy Hardtové tím, že bych jí to řekl?“

Rychlým pohybem strhla žena velkou černou sametovou kočku, sloužící za příkrývku telefonu.

„Jsou zašity pod podšívkou.“

„To je chytré,“ zabručel pochvalně Poirot. Stál vedle dveří. – „Dobrý večer, paní. Zdržím vašeho přítele z New Yorku, zatím co budete prchat.“

„Jakej blázen!“ zařval velký Ital a zvednuv revolver, vypálil za vzdalující se ženinou postavou právě, když jsem se na něho vrhl.

Ale zbraň pouze neškodně cvakla a Poirotův hlas se ozval v jemné výčitce.

„Hastingsi, vy nikdy neuvěříte svému starému příteli. Nemám ve zvyku nechat své přátele nositi při sobě nabitě zbraně a nikdy bych to nedovolil pouhému známému. Ne, ne, příteli.“ Toto platilo Italovi, který sípavě klel. Poirot pokračoval, mluvě k němu tónem jemné výčitky: „Vidíte, co jsem pro vás udělal. –

Zachránil jsem vás od pověšení. A nemyslete si, že naše krásná paní prchne. Ne, ne, dům je střežen vzadu i vpředu. – Půjdu policii rovnou do rukou. Není to krásná a utěšující myšlenka? Ano, teď smíte opustiti pokoj. – Ale dejte pozor, tuze dejte pozor. Já – Ach, odešel! A můj přítel Hastings se na mě dívá káravými očima. – Ale všechno to bylo tak prosté! Bylo jasné od počátku, že jedině Robinsonovi byli považováni za vhodné z několika set – patrně – uchazečů o byt číslo 4 v Montagu Mansions. Proč? Co to bylo, co je vyřadilo mezi ostatními – takřka na první pohled. Jejich vzhled? Možná, ale to nebylo nic neobvyklého. Tedy jejich jméno!“

„Avšak na jméně Robinsonových není pranic zvláštního,“ zvolal jsem. „Je to docela obyčejné jméno!“

„Ach! Sapristi, ale vskutku! – To byl ten vtip. Elsa Hardtová a její manžel nebo bratr či co skutečně je, přijdou z New Yorku a najmou si byt pode jménem pana a paní Robinsonových. Náhle se dovědí, že jedna z těch tajemných společností, Mafia či Camorra, k níž bezpochyby náležel Luigi Valdarno, jest jim na stopě. Co učiní? Případnou na plán průhledně prostý. Zřejmě věděli, že jejich pronásledovatelé neznali žádného z nich osobně. Co tedy může býti prostšího? Nabízejí byt za směšně nízkou činži. V tisíci mladých dvojic v Londýně hledajících byt nemůže chybět několik Robinsonových. To je pouze věci vyčkávání. Podíváte-li se na jméno Robinsonových v telefonním seznamu, shledáte, že světlavá paní Robinsonová zcela jistě přijde dříve nebo později. Co se stane potom? Mstitel přijde. Zná jméno, zná adresu. Udeří! Vše se odbude, pomsta je splněna a slečna Elsa Hardtová unikla ještě jednou jen tak tak se zdravou kůží. Mimochodem řečeno, Hastingsi, musíte mě představit skutečné paní Robinsonové – této půvabné a počestné paní. Copak řeknou, až shledají, že někdo se vloupal do jejich bytu! – Musíme si pospíšiti zpátky. Ach, tohle zní, jakoby přicházel Japp a jeho přátelé.“

Na klepátko se ozvalo mocné bubnování.

„Jak jste věděl tuto adresu?“ tázal jsem se, když jsem následoval Poirota ven do síně. „Ach, ovšem, šel jste za první paní Robinsonovou, když odešla z druhého bytu.“

„Správně, Hastingsi. Konečně užíváte svých šedých buněk. Nuže, teď malé překvapení pro Jappa.“

Pozlehounku otvíraje dveře vstrčil za jejich hranu hlavu kočky a vyrazil pronikavé: „Mňau!“

Inspektor ze Scotland Yardu, který stál venku s ještě jedním mužem, uskočil leknutím přes svoji důstojnost.

„Ó, to je jen pan Poirot s nějakým svým žertem!“ – zvolal, když za kočičí hlavou následovala Poirotova. –

„Pustíte nás dovnitř, m'sie.“

„Máte naše přátele zdravé a v bezpečí?“

„Ano, chytily jsme ptáčky zcela dobře. – Ale neměli s sebou zboží.“

„Vidím. Tak tedy přicházíte hledati. Dobrá, právě se s Hastingsem chystáme odejít, ale rád bych vám dal malou lekci o dějinách a mravech koček domácích.“

„Pro Pána, vy už jste se docela zbláznil.“

„Kočka,“ vysvětloval Poirot, „byla uctívána starými Egypťany. Dosud se považuje za šťastné znamení, když vám někdy přeběhne přes cestu černá kočka. Dnes večer vám přeběhla přes cestu tato kočka, Jappe. V Anglii, pokud vím, nepokládá se za zdvořilé mluvit o vnitřnostech nějakého zvířete nebo nějaké osoby. Ale nitro této kočky je dokonale jemné. Zmiňuji se zejména o podšívce.“

Druhý muž náhle s rykem vytrhl kočku z Poirotovy ruky.

„Ó, zapomněl jsem vás představit,“ řekl Japp. „Pane Poirote, toto je pan Burt od tajné policie Spojených Států.“

Američanovy vycvičené prsty vycítily to, co hledaly. Vytáhl ruku a na okamžik se mu nedostávalo řeči. Pak se ocitl na výši situace.

„Těší mě, že se s vámi setkávám,“ řekl pan Burt.

#### IV. Záhada loveckého zámečku.

Po tom všem,“ zabručel Poirot, „je možné, že tentokrát nezemřu.“

Ježto pocházela od nemocného – zotavujícího se z chřipky, uvítal jsem tuto poznámku jako známku dobrotivého optimismu. Já sám byl jsem první obětí této nemoci. Také na Poirota přišla řada. Teď seděl na loži, podepřen poduškami, hlavu zabalenu vlněným šátkem a právě pomalu srkal jakýsi zvlášť účinný nápoj, který jsem mu připravil podle jeho pokynů. Jeho oči spočívaly s potěšením na pěkně urovnané řadě lahviček léků, které stály na římse nad krbem.

„Ano, ano,“ pokračoval můj malý přítel, „nebude to dlouho trvat a budu opět ve vlastní kůži, velkým Poirotem, postrachem špatných lidí! Představte si, příteli, že byl o mně samotném napsán malý článkuček ve „Společenském Klevetníku“. Ale ano. Zde je to, – samá chvála. „Odvážili se toho zločinci – všichni přemoženi. Hercule Poirot – a věřte mi, děvčata, to je nějaký Herkules! – náš malý miláček společnosti – detektiv nemůže vás pevně chytiti. – Proč? Protože ho chytla chřipka!“

Smál jsem se.

„To je dobře na vás, Poirote. Stáváte se docela populárním. – A na štěstí jste nepřišel o nic, co by vás zvlášť zajímalo.“

„To je pravda. – Těch několik málo případů, které jsem musil odmítnouti, nenaplnilo mne žádnou lítostí.“ Naše hospodyně vstrčila hlavu do dveří.

„Dole je nějaký pán. – Říká, že musí vidět pana Poirota nebo vás, kapitáne. Vypadá jako by měl moc na spěch – ale při tom všem je to docela slušný pán – přinesla jsem jeho navštívenku.“

Podala mi kousek tuhého papíru. „Mr. Roger Havering“, četl jsem.

Poirot kývl hlavou na poličku s knihami a já jsem poslušně vytáhl ročenku „Who's Who“, obsahující jména vynikajících osobností Anglie. Poirot ji ode mne vzal a rychle obracel listy.

„Druhý syn pátého barona Windsora. – Oženil se 1913 se Zoe, čtvrtou dcerou Williatna Crabba.“

„Hm,“ řekl jsem. – „Skoro bych myslel, že je to děvče, které hrávalo v divadle „Frivolity“ – jenže si tenkrát říkala Zoe Carrisbook. Vzpomínám si, že se provdala za nějakého mladého zámožného muže bez určitého zaměstnání právě před válkou.“

„Zajímalo by vás, Hastingsi, sejítí dolů a vyslechnouti, co našeho návštěvníka zvlášť trápí? Omluvte mě laskavě.“

Roger Havering byl muž asi čtyřicetiletý, hezké postavy a pěkného zevnějšku. Avšak na jeho tváři byly patrné známky starostí a zřejmě trpěl velkým vzrušením.

„Kapitán Hastings? Jste společníkem pana Poirota, pokud vím. Je nezbytně nutno, aby zajel se mnou ještě dnes do Derbyshiru.“

„Je mi líto, že to dnes nebude asi možné,“ odvětil jsem. „Poirot je nemocen na lůžku – má chřipku!“

Jeho tvář se sraštila.

„Proboha, to je pro mě velká rána.“

„Věc, o níž se chcete poraditi, je vážná?“

„Můj Bože, ano! – Můj strýc, nejlepší přítel, jehož jsem na světě měl, byl včera večer úkladně zastřelen.“

„Zde v Londýně?“

„Ne, v Derbyshiru. – Byl jsem v Londýně a dnes ráno dostal jsem telegram od své ženy. Hned na to jsem se rozhodl, že se sem podívám a poprosím pana Poirota, aby se ujal tohoto případu.“

„Dovolte na okamžik,“ – řekl jsem, zaujat novou myšlenkou.

Chvátal jsem nahoru a několika stručnými slovy jsem ho seznámil se situací. Další slova vzal mi z úst.

„Rozumím. Rozumím. Chcete tam jít sám, není tomu tak? Dobrá, proč ne? Měl byste znáti moje metody.“

– Vše, co od vás chci, je, abyste mě dokonale každého dne zpravoval a řídil se mými instrukcemi, které vám snad zatelegrafuji.“

S tím jsem ochotně souhlasil.

O hodinu později seděl jsem proti Haveringovi ve voze první třídy vlaku trati Midland, rychle se vzdalujícího od Londýna.

„Abych začal od počátku, kapitáne Hastingsi, musíte zvědět, že lovecký zámek mého strýce, kam právě jedeme a kde se udala tragedie, je pouze prosté stavení v srdci derbyshirských rašelinišť. Náš skutečný domov je blízko Newmarketu a na sezónu si obyčejně najmeme byt v Londýně. V loveckém zámečku bydlí stále jen hospodyně, která plně zastane veškeré domácí práce, když tam zajedeme příležitostně ztrávití konec týdne. Ovšem po dobu honů bereme tam s sebou několik svých vlastních sloužících z Newmarketu. Můj strýc, pan Harrington Pace (jak je vám asi známo, moje matka byla rodem Paceová z New Yorku) usadil se v posledních třech letech u nás. Nikdy nebyl v příliš dobré shodě s mým otcem nebo mým starším bratrem a podezřívám ho, že já sám, jsa čímsi jako marnotratným synem, spíše jsem vznítil jeho lásku k sobě, než ji umenšil. Ovšem, jsem chudý člověk a můj strýc byl bohatý – jinými slovy, platil mi slušný důchod. Ale ačkoliv byl v mnohém puntičkářem, nebylo vskutku nesnadno býti s ním za dobré a všichni tři žili jsme spolu velmi souladně. Před dvěma dny byl můj strýc, trochu unaven různými častými zábavami, v Londýně – a řekl, že bychom mohli odjet do Derbyshiru asi na den nebo na dva.“

Moje žena telegrafovala slečně Middletonové, hospodyni, a odjeli jsme tam téhož odpoledne. Včera večer byl jsem nucen vrátit se do Londýna, ale můj strýc a moje žena tam zůstali. Dnes ráno jsem dostal tento telegram.“

Podal mi jej:

„Přijed' hned strýc harrington zavražděn včera večer přived' dobrého detektiva můžeš-li ale přijed' – zoe.“

„Takže teď nevíte žádných podrobností?“

„Ne, domnívám se, že budou ve večerních novinách. Bezpochyby policie již vyšetřuje případ.“

Byly asi tři hodiny, když jsme přijeli do malé stanice Elmet's Dalu. Odtud po pěti milích jízdy jsme dosáhli

malého stavení z kamene uprostřed nehostinných rašelinišť.

„Opuštěné místo,“ řekl jsem se zachvěním, Havering přikývl.

„Pokusím se zbavit se ho. Už nikdy bych tu nemohl bydlet.“

Otevřeli jsme vrátka a šli po úzké pěšině k dubovým dveřím, když se vynořila známá postava a šla nám vstříc.

„Japp!“ zvolal jsem.

Inspektor ze Scotland Yardu se na mě přátelsky zašklebil, ještě dříve než oslovil mého společníka.

„Jste pan Havering? Byl jsem sem poslán z Londýna, abych se ujal tohoto případu, a dovolíte-li, rád bych s vámi promluvil několik slov.“

„Moje žena –“

„Viděl jsem vaši paní, pane – a hospodyně. Nebudu vás dlouho zdržovati, neboť mám velmi na spěch, bych se dostal dolů do vesnice teď, když jsem viděl všechno, co tu lze vidět.“

„Nevím dosud nic, pokud se týče –“

„Ovšem,“ řekl Japp konejšivě. „Ale je tu jeden nebo dva body, o kterých bych chtěl v každém případě znáti vaše mínění. Tuhle kapitán Hastings, ten mě zná, a půjde do domu a řekne jim, že právě přicházíte.“

Mimochodem řečeno, kapitáne Hastingsi, co jste udělal s tím malým mužíkem?“

„Je nemocen, leží a má chřipku.“

„Opravdu? Je mi líto, že to slyším. Když vás zde vidím bez něho, mám dojem, jako bych hleděl na vůz bez koní – není-liž pravda?“

A po tomto trochu nevhodném žertu jsem šel do domu. Zazvonil jsem, ježto Japp zavřel za sebou dveře.

Po několika okamžicích bylo mně otevřeno ženou středního věku, v černých šatech.

„Pan Havering zde bude za okamžik,“ vysvětloval jsem. „Byl zdržen inspektorem. Přišel jsem s ním z Londýna sem, vyšetřit tento případ. Snad mně můžete stručně říci, co se stalo včera večer.“

„Pojďte dovnitř, pane.“ Zavřela za mnou dveře a stáli jsme v polotemné síni. „Bylo to včera večer po obědě, pane, když ten muž přišel. Chtěl mluvit s panem Paceem, pane, a já vidouc, že mluví stejným přízvukem, myslila jsem, že je to nějaký pán z Ameriky, přítel pana Pacea a vedla jsem ho do zbrojnice, a pak jsem to šla říci panu Paceovi. Cizinec nechtěl udati žádné jméno, což bylo ovšem trochu zvláštní, teď mi to právě napadá. Řekla jsem to panu Paceovi a zdálo se, že je jakoby udiven, ale řekl paní: ‚Promiň, Zoe, podívám se jen, co ten chlapík chce.‘ Odešel do zbrojnice a já jsem šla zpět do kuchyně, ale za chvíli jsem slyšela hlučné hlasy, jako by se hádali, a šla jsem do síně. Současně také přichází paní, a hned potom se ozvala rána a pak bylo hrozné ticho. Běžely jsme obě ke dveřím zbrojnice, ale ty byly zamčeny a musely jsme se tam dostat oknem. To bylo otevřeno a tam uvnitř byl pan Pace, zastřelený a krvácející.“

„Co se stalo s tím mužem?“

„Dostal se asi ven oknem, pane, dříve než jsme k němu došli my.“

„A pak?“

„Paní Haveringová mě poslala, abych zavolala policii. Musila jsem jít pěšky pět mil. Přišli se mnou a policejní strážník tu zůstal celou noc a dnes ráno přišel nějaký pán od policie z Londýna.“

„Jak vypadal ten pán, který chtěl mluvit s panem Paceem?“

Hospodyně přemýšlela:

„Měl černý vous a byl asi tak středního věku, a měl světlý svrchník. Kromě toho, že mluvil jako Američan, nevšimla jsem si na něm ničeho.“

„Rozumím vám. Mohl bych teď promluvit s paní Haveringovou?“

„Je nahoře, pane. Mám ji zavolat?“

„Prosím vás. Řekněte jí, že pan Havering je venku s panem Jappem, a že pán, kterého s sebou přivedl z Londýna, by s ní rád mluvil co nejdříve.“

„Velmi dobře, pane.“

Měl jsem horečku netrpělivosti proniknouti všechna fakta. Japp měl náskok asi dvou nebo tří hodin přede mnou a jeho starost, aby odešel, vzbuzovala ve mně touhu býti mu těsně v patách.

Paní Haveringová nenechala mě čekat dlouho. Za několik minut jsem slyšel lehký krok sestupující se schodů a vzhledl jsem, abych uviděl velmi půvabnou mladou ženu, přicházející ke mně. Měla na sobě jumper ohnivé barvy, který nezakrýval chlapecké štíhlosti její postavy. Na její tmavé hlavě byl malý klobouček z červené kůže.

Ani nedávná tragédie nemohla zatemnit živost její osobnosti.

Představil jsem se a ona na mě kývla s rychlým porozuměním.

„Ovšem, často jsem slyšela o vás i o vašem kolegovi, panu Poirotovi. Provedli jste spolu několik podivuhodných věcí, že? To bylo velmi chytré od mého muže, že vás hned přivedl. Nuže, položte mně

ted' nějaké otázky? To je nejsnazší způsob, jak se dovědět vše, co chcete vědět o této hrozné tragedii, vidíte?"

„Děkuji vám, paní Haveringová. Nuže, kdy to bylo, když přišel ten muž?“

„Bylo jistě právě před devátou hodinou. Právě jsme poobědvali a seděli jsme při kávě a cigaretách.“

„Váš muž už byl odjel do Londýna?“

„Ano, odjel vlakem v šest hodin patnáct minut.“

„Jel na nádraží vozem nebo šel pěšky?“

„Nemáme zde svého auta. Přijel nějaký vůz z jedné garáže v Elmet's Dalu, aby odvezl mého muže včas na nádraží.“

„Byl pan Pace právě takový jako obvykle?“

„Úplně. Úplně normální v každém ohledu.“

„Nuže, můžete mi vůbec popsat toho návštěvníka?“

„Obávám se, že nikoli. Neviděla jsem ho. Paní Middletonová ho zavedla hned do zbrojnice a pak to šla říci mému strýci.“

„Co říkal váš strýc?“

„Zdálo se, že je trochu rozmrzen, ale odešel ihned. Bylo to asi o pět minut později, když jsem zaslechla zvuk vzrušených hlasů. Běžela jsem do síně a skoro jsem se srazila s paní Middletonovou. Potom jsme uslyšely ránu. Dveře zbrojnice byly zamčeny zevnitř a musely jsme jít kolem domu k oknu. Ovšem, to trvalo nějakou dobu a zatím vrah mohl dobře uprchnouti. Můj ubohý strýc,“ – její hlas se zlomil, – „byl střelen do hlavy. Viděla jsem hned, že je mrtev. Poslala jsem paní Middletonovou pro policii. Dbala jsem, aby se ničím nehnuło v pokoji, nýbrž aby vše bylo ponecháno přesně tak, jak jsem to našla.“

Přikývl jsem pochvalně. „Nu, a pokud se týče zbraně?“

„Dobrá, toho se mohu jen dohadovati, kapitáne Hastingsi. Na stěně byl zavěšen pár revolverů mého muže. Jeden z nich chybí. Upozornila jsem na to policii a oni s sebou vzali ten druhý revolver. Až vyndají kuli, myslím, že nabudou jistoty.“

„Smím jít do zbrojnice?“

„Zajisté. Policie již skončila šetření. Ale tělo bylo již odstraněno.“

Doprovázela mě k dějišti zločinu. V tom okamžiku Havering vstoupil do síně a jeho žena s letmou omluvou běžela k němu. Byl jsem ponechán, abych své pátrání podnikl sám.

Mohu dobře doznati, že mne šetření trochu zklamalo. V detektivních románech je spousta vodítek, avšak zde jsem nemohl nalézt nic, co bych mohl považovati za něco zvláštního – vyjma velkou krvavou skvrnu na koberci, kde – jak jsem usoudil – mrtvý klesl. Zkoumal jsem všechno s úzkostlivou péčí a zhotovil jsem pár snímků pokoje svým malým aparátem, který jsem přinesl s sebou. Rovněž jsem zkoumal půdu venku pod oknem, ale ukázalo se, že byla tak pošlapána, že jsem usoudil, že by bylo škoda mařiti tím čas. Nuže, viděl jsem všechno, co by mi mohl lovecký zámeček ukázati. Musím jít zpět do Elmer's Dalu a setkat se s Jappem. Proto jsem se rozloučil s Haveringovými a odjel jsem v autu, které nás přivezlo z nádraží.

Našel jsem Jappa v hostinci Matlock Arms a ten mě vzal s sebou k prohlídce těla. Harrington Pace byl malý hubený muž, hladce oholený, zjevem typický Američan. Byl střelen do hlavy ze zadu a rána byla vypálena z nepatrné vzdálenosti.

„Odvrátil se na chvíli,“ poznamenal Japp, „a ten druhý chlapík popadl revolver a zastřelil ho. Revolver, který nám dala paní Haveringová, byl úplně nabit a domnívám se, že ten druhý také. To je zvláštní, jaké proklatě pitomé věci lidé dělají. Představte si, že nechávají dva nabité revolvéry viseti na stěně.“

„Co myslíte o tom případě?“ tázal jsem se, když jsme nechali za sebou pochmurný pokoj.

„Myslím, že budu nejdříve bedlivě střežiti Haveringa. Ó, ano!“ řekl, když uslyšel můj překvapený výkřik. –

„Havering má ve své minulosti dvě nebo tři stinné příhody. Když jako hoch byl v Oxfordě, byla to nějaká divná historka s podpisem na šeku jeho otce. Ovšem, vše bylo ututláno. A pak vězí hezky hluboko v dluzích, a je to ten druh dluhů, se kterými by nešel tuze rád ke svému strýci, ačkoliv můžete být jist, že závěť jeho strýce bude v jeho prospěch. Ano, budu ho bedlivě pozorovati a proto jsem s ním chtěl mluvit dříve, než by se setkal se svojí ženou, ale jejich výpovědi docela souhlasí a byl jsem na stanici a není pochyby, že odjel vlakem v šest hodin patnáct. Ten přijíždí do Londýna asi v deset hodin třicet. Šel přímo do svého klubu, říká, a jestliže to se ukáže správným – nuže, jak by mohl zastřelit svého strýce zde v devět hodin v černém vousu?“

„Ach, ano, chtěl jsem se vás právě zeptati, co si myslíte o tom vousu?“

Japp na mne významně mrkl.

„Myslím, že narostl hezky rychle – že narostl ve vzdálenosti pěti mil od Elmer's Dalu na Lovecký zámek. Většina Američanů, se kterými jsem se setkal, byla vždy hladce oholena. Ano, budeme muset hledati

vraha mezi americkými přáteli pana Pacea. – Nejdříve jsem kladl otázky hospodyni a potom její paní a jejich vyprávění se docela shoduje. Lituji, že paní Haveringová toho chlapíka neviděla. Je to bystrá žena a mohla si všimnouti leccíh, co nás mohlo přivést na stopu.“

Usedl jsem a psal jsem Poirotovi podrobnou a dlouhou zprávu.

Mohl jsem mu dodat mnoho dalších dat a informací, dříve než jsem dopis odeslal.

Kulka byla vyřata a ukázalo se, že byla vypálena z revolveru úplně se shodujícího s tím, který měla policie. Ba nadto, jednání Haveringovo ve zmíněnou noc bylo propátráno a potvrzeno a ukázalo se nade vši pochybnost, že přijel do Londýna přesně zmíněným vlakem. A za třetí, přihodil se senační obrat ve vývoji. Jakýsi měšťák, žijící v Ealingu, přecházející toho jitra Caven Green, aby se dostal do stanice okrskové dráhy, zpozoroval balíček v hnědém papíře, vězící mezi plotem. – Otevřev jej shledal, že obsahuje revolver. Odevzdal jej na místní policejní strážnici a ještě večer bylo zjištěno, že je to ten, který jsme hledali, dvojče revolveru, daného nám paní Haveringovou. Byla z něho vypálena jedna kulka. Toto vše jsem dodatečně uvedl ve své zprávě. – Depeše od Poirota přišla, když jsem následujícího jitra snídal.

„Ovšem, že muž s černým vousem nebyl Havering – jen vy nebo Japp mohli jste mít takový nápad – telegrafujte mi popis hospodyně a jaké šaty měla toho jitra, totéž o paní Haveringové, nemařte čas fotografováním interierů, jsou podexponovány a ani trochu umělecké.“

Zdalo se mi, že Poirotův styl je zbytečně žertovný. – Také jsem se domníval, že byl trošičku žárlivý, že mám posici v místě, odkud bylo plně možné vyšetřovati případ. Jeho žádost o popis šatů, nošených dvěma ženami, zdála se mi prostě směšnou, ale vyplnil jsem ji, pokud ovšem já, pouhý muž, jsem byl s to. V jedenáct přišla od Poirota telegrafická odpověď:

„Poradte Jappovi aby zatkl hospodyně dříve než bude pozdě.“

Zaražen nesl jsem depeši Jappovi. Zaklel přidušeně:

„Ten se vyzná, ten pan Poirot! Radí-li k tomu, pak na tom něco je. A já si té ženské sotva všiml. Nevím, mohu-li jít tak daleko, abych ji zatkl, ale dám ji hlídati. Půjdeme tam rovnou a ještě jednou se na ni koukneme.“

Ale bylo příliš pozdě. Paní Middletonová, ta klidná, obstarlá žena, která se zdála tak normální a účtyhodnou, rozplynula se do vzduchu. Její kufr tu po ní zůstal. – Obsahoval pouze obvyklý oděv. – Nebylo tam žádné známky její totožnosti nebo vodítka k jejímu nynějšímu pobytu.

Z paní Haveringové jsme vytáhli všechna fakta, pokud jsme mohli:

„Přijala jsem ji asi před třemi týdny, když slečna Erneryová, naše dřívější hospodyně, odešla. Přišla ke mně ze zprostředkovací kanceláře paní Selbournové v Mount Street – to je velmi známé místo. Beru odtud všechno své služebnictvo. – Poslala mně několik žen, abych se na ně podívala, ale tahle paní Middletonová se mně zdála nejlepší a měla skvělá doporučení. Přijala jsem ji na místě a uvědomila jsem o tom zprostředkovací kancelář. Nemohu ani uvěřit, že by byla schopna něčeho nesprávného. Byla to taková slušná, tichá žena.“

Vskutku, ta věc byla záhadou. Ačkoliv bylo zřejmé, že ta žena sama nemohla spáchat toho zločinu, ježto v době výstřelu byla v síni s paní Haveringovou, nicméně musila býti jakási spojitost mezi ní a vrahem, nebo proč by tak náhle vzala nohy na ramena?

Telegrafoval jsem poslední událost Poirotovi a navrhl jsem mu svůj návrat do Londýna, abych pátral ve zprostředkovací kanceláři Selbourneové. Poirotova odpověď přišla obratem: „Zbytečné ptát, ve zprostředkovatelské kanceláři nikdy o ní asi ani neslyšeli, zjistěte, jakým vozidlem přijela na Lovecký zámek, když tam přišla po prvé.“

Ačkoliv jsem stál před záhadou, uposlechl jsem. Dopravní prostředky v Elmer's Dalu byly jen omezené. Místní garáž měla dvě rozbité Fordky a byly tam dvě staniční jednospřežní drožky. Žádná z nich nebyla najata v onen den. Byvši otázkána vysvětlila paní Haveringová, že poslala té ženě peníze na její cestu do Derbyshiru a že to stačilo, aby si najala auto nebo drožku, která by ji dopravila na Lovecký zámek. Na stanici bývala obvykle jedna Fordka pro případ, že by jí někdo chtěl použít. Ježto jsme brali v úvahu další fakta, že na stanici nikdo si nepovšiml příjezdu nějakého cizince s černým vousem nebo vůbec někoho, onoho osudného večera, zdálo se, že vše poukazuje na závěr, že vrah se dostal na místo autem, které čekalo opodál po ruce, aby mu zajistilo útěk a že týž automobil dopravil záhadnou hospodyně na její nové místo.

Mohu se také zmínit, že dotaz v Londýně u zprostředkovací kanceláře potvrdil Poirotovu předpověď. V jejích knihách nikdy nebyla zapsána žena jménem „paní Middletonová“. Obdrželi žádost vážené paní Haveringové o hospodyně a poslali jí několik uchazeček o místo. Když jim poslala poplatek za sjednání opomenula se zmínit, kterou ženu si vybrala.

Vrátil jsem se do Londýna trochu rozmrzen. Nalezl jsem Poirota uvelebeného v lenošce v křiklavém hedvábném domácím plášti. Pozdravil mě velmi vřele.

„Příteli Hastingsi! Ale to jsem rád, že vás vidím. – Vskutku, mám vás ohromně rád! A bavil jste se? Pobíhal jste sem a tam s tím dobrákem Jappem? Dotazoval jste se a pátral jste ke spokojenosti svého srdce?“

„Poirote,“ zvolal jsem, „ta věc je temnou záhadou. – To nebude nikdy rozřešeno!“

„To je pravda, že nevypadáme právě tak, jakoby nám z toho mohla vzejít sláva.“

„Vskutku, to ne. Je to tvrdý oříšek k rozlousknutí.“

„Ó, pokud jde o to, vyznám se velmi dobře v louskání oříšků. Opravdová veverka! To však není to, co by mne přivádělo do rozpaků. Víím zcela dobře, kdo zabil pana Harringtona Pacea.“

„Vy to víte? Jak jste na to přišel?“

„Vaše objasňující odpovědi na telegramy ukázaly mi pravdu. Hleďte, Hastingsi, zkoumejme fakta metodicky a po pořádku. Pan Harrington Pace je člověk se značným jménem, kterého se po jeho smrti dostane jeho synovci. Bod číslo 1: O jeho synovci je známo, že je zoufale zadlužen. Bod číslo 2: O jeho synovci je rovněž známo – máme říci, že je člověkem slabé, špatné povahy? Bod číslo 3.“

„Ale bylo dokázáno, že Roger Havering odcestoval přímo do Londýna.“

„Přesně tak – a proto, ježto pan Havering opustil Elmer's Dale v šest hodin patnáct minut a ježto pan Pace nemohl být zavražděn dříve, než on odjel, neboť doktor by byl zjistil nesprávně udanou dobu zločinu po prohlídce těla – usuzujeme docela správně, že pan Havering nezastřelil svého strýce. Ale je tu paní Haveringová, Hastingsi.“

„Nemožné! Hospodyně byla s ní, když rána byla vypálena.“

„Ach, ano, hospodyně. Ale ta zmizela.“

„Bude nalezena.“

„Myslím, že ne. Je tu sice něco obzvláště záluďného, pokud se týče této hospodyně, nemyslíte, Hastingsi? – Hned mě to zarazilo.“

„Domnívám se, že zahrála svoji úlohu, a pak v příznivém okamžiku upláchla.“

„A jaká byla její úloha?“

„Nuže, pravděpodobně vpustiti svého společníka, muže s černým vousem.“

„Ó ne, to nebyla její úloha! Její úlohou bylo to, o čem jste se právě zmínil, opatřit alibi pro paní Haveringovou v okamžik, kdy rána byla vypálena. – A nikdo jí nikdy nenajde, příteli, poněvadž neexistuje. Není vůbec takové osoby, jak říká váš tak velký Shakespeare.“

„Byl to Dickens,“ zabručel jsem, nemoha potlačit smích, „ale co tím myslíte, Poirote?“

„Myslím tím, že Zoe Haveringová byla herečkou před svým sňatkem, že vy a Japp jste viděli hospodyně v temné síni, nejistou, obstarlou osobu v černých šatech se slabě přitlumeným hlasem a konečně že ani vy ani Japp, ani místní policie, kterou hospodyně přivedla, nikdy neviděla paní Middletonovou a její velitelku v jeden a týž čas. Byla to velmi lehká hra pro tu chytrou a odvážnou ženu. Pod záminkou, že jde zavolat svoji velitelku, běží nahoru, vklouzne do červeného jumperu a klobouku, s připevněnými černými kadeřemi, který si narazí přes své šedé přestrojení. Několik lehkých pohybů a její nalíčení je odstraněno, lehké nalíčení červeným pudrem a zářící Zoe Haveringová přichází dolů se svým čistým, zvonivým hlasem. Hospodyně si nikdo zvlášť nevšímá. Proč by také? U ní není nic ve spojitosti se zločinem. A ona také má alibi.“

„Ale revolver, který byl nalezen u Ealingu? – Paní Haveringová by ho tam nemohla dát.“

„Ne, to byla práce Rogera Haveringa – ale to byl právě jejich omyl. To mě přivedlo na správnou stopu, člověk, který se dopustí vraždy revolverem, který byl nalezen na místě, byl by jej odhodil hned, nenesl by ho s sebou do Londýna. Ne, důvod byl zřejmý, zločinci se pokusili upoutati zájem policie na místo daleko odlehlé od Derbyshiru, chtěli policii pokud možná brzy odstraniti z blízkosti loveckého zámečku. Ovšem že revolver, nalezený u Ealingu, nebyl revolver, kterým byl zastřelen pan Pace. Roger Harrington z něho odstranil jednu střelu, odnesl jej do Londýna, šel přímo do svého klubu, aby si opatřil alibi, potom jel rychle místní drahou do Ealingu, to trvalo nejvýše dvacet minut, umístil balíček tam, kde byl nalezen a zase se rychle vrátil zpátky do Londýna. Ta okouzující bytost, jeho žena, po obědě klidně zastřelí pana Pacea – pamatujete si, že byl zastřelen ze zadu? – to je jiný významný bod, tohle! – znovu nabije revolver a dá jej zpět na své místo a pak začne tu malou, zoufalou komedii.“

„To je neuvěřitelné,“ zabručel jsem jsa jako očarován, „a přece –“

„A přece je to pravdivé. Zcela jistě, můj příteli, je to pravda. Ale dostati ten skvostný párek do rukou spravedlnosti, to je jiná věc. Dobrá, Japp musí udělati, co může – napsal jsem mu to úplně – ale velmi se obávám, Hastingsi, že je budeme musiti ponechat osudu, nebo dobrému Pánu Bohu, podle toho, čemu

dáváte přednost.“

„Darebákovi se daří jako zelenému stromu vavřínu,“ připomněl jsem mu.

„Ale vždycky platí nějakou cenu, Hastingsi, vždycky platí nějakou cenu, věřte mi!“

Předpověď Poirotova se potvrdila. Jappovi, jakkoliv byl přesvědčen o pravdivosti jeho teorie, bylo nemožno shromáždit nezbytné důkazy, které by zajistily odsouzení.

Nesmírné jmění pana Pacea se dostalo do rukou jeho vrahů. Nicméně Nemesis je postihla, a když jsem četl v novinách, že šlechtic Roger Havering a paní Haveringová byli mezi zabitými při pádu letadla na trati Londýn-Paříž, věděl jsem, že se naplnila Spravedlnost.

## V. Krádež úpisů za milion dolarů.

„Jak velký počet loupeží dlužních úpisů byl proveden v poslední době!“ poznamenal jsem jednoho jitra, odkládaje noviny stranou. „Zanechejme umění odhalování zločinů a místo toho se dejme do páchání zločinů.“

„Vy chcete rychle – jak se to říká? – zbohatnout snadno a rychle, což, přáteli?“

„Nu tak se podívejte na tento poslední zdvih. Milion dolarů dlužních úpisů Svobody, které posílala Londýnsko-Skotská banka do New Yorku, zmizelo na palubě Olympie velmi pozoruhodným způsobem.“

„Dopřál bych si sám té rozkoše cestovati na některém tom velkém parníku, kdyby nebylo mořské nemoci a nesnází v provádění tak výborné Laverguierovy metody na dobu delší než několik málo hodin přeplavby Canalu La Manche,“ bručel snivě Poirot.

„Ano, vskutku,“ pravil jsem nadšeně. Některé z těch lodí jsou asi dokonalé paláce; plovárna, salony, restaurace, palmové zahrady – skutečně, je těžko věřit, že je člověk na moři.“

„Co se mne týče, já to vím vždycky, když jsem na moři,“ řekl smutně Poirot. „A všechny tyto maličkosti, které tu vypočítáváte, neříkají mně nic. Ale uvažujme na okamžik o těch geniech, kteří cestují jakoby incognito! Na palubě těchto plujících paláců, jak jste je právě nazval, byste potkal elitu, vysokou aristokracii ze světa zločinců!“

Smál jsem se.

„Tak tedy tímto směrem se bere vaše nadšení! Vy byste rád skřížil kord s tím člověkem, který vyfoukl dlužní úpisy Svobody?“

Přerušila nás hospodyně.

„Pane Poirote, nějaká mladá dáma chce s vámi mluvit. Tady je její navštívenka.“

Na lístku bylo napsáno: Slečna Esmeé Farquharová, a Poirot, po pokusu sebrati pod stolem rozházené droby střídy a hoditi je do košíku na papír, kývl na hospodyně, aby dámu uvedla.

V následující minutě nejhezčí děvče, které jsem v životě kdy viděl, bylo přivedeno do pokoje. Bylo jí asi dvacet pět let, měla velké hnědé oči a dokonalou postavu. Byla velmi pěkně oblečena a její chování bylo dokonale uhlazené.

„Posaďte se, slečno, prosím vás. Toto je můj přítel, kapitán Hastings, který je mi nápomocen v mých malých záhadách.“

„Bojím se, že problém, který vám dnes přináším, jest velký, pane Poirote,“ řekla dívka usedajíc s půvabnou úklonou, platící mně. „Odvažuji se říci, že jste o tom četl v novinách. Mním krádež dlužních úpisů Svobody na Olympii.“ Na Poirotově tváři se asi objevilo překvapení, neboť dívka rychle pokračovala: „Chcete se bezpochyby tázati, co já mám společného s tak důležitou institucí, jakou je Londýnsko-Skotská banka. V jednom smyslu nic, v jiném smyslu vše. Víte, pane Poirote, jsem zasnoubena s panem Filipem Ridgewayem.“

„Aha! A pan Filip Ridgeway –“

„Měl dlužní úpisy na starosti, když byly ukradeny. Ovšem, přímá vina na něho uvalena býti nemůže, rozhodně to nebyla jeho chyba. Nicméně, je z té věci napolo blázen, a jeho strýc, pokud vím, trvá na tom, že se asi někde nepozorně zmínil, že má úpisy v rukou. To je hrozná čára přes jeho kariéru.“

„Kdo je jeho strýcem?“

„Pan Vavasour, jeden ze dvou generálních ředitelů Londýnsko-Skotské banky.“

„Což, slečno Farquharová, abyste mi tak vyprávěla celý ten příběh?“

„Mileráda! Jak víte, banka si přála rozšířit svůj úvěr v Americe, a za tím účelem rozhodla se poslati tam milion dolarů v úpisech Svobody. Pan Vavasour vybral svého synovce, jenž již po mnoho let těší se plné důvěře banky a jenž byl obeznámen se všemi podrobnostmi obchodů banky v Americe, aby to provedl. Olympia vyplula z Liverpoolu dvacátého třetího, a úpisy byly Filipovi doručeny z rána toho dne pány Vavasourem a Shawem, dvěma generálními řediteli Londýnsko-Skotské banky. Byly přepočítány, uzavřeny do balíčku a zapečetěny v jeho přítomnosti, a hned potom zavřel balíček do své velké kožené tašky.“

„Do velké kožené tašky s obyčejným zámkem?“

„Ne, pan Shaw naléhal, aby u Hobbsovy brašnářské firmy připevnili ještě jeden zvláštní zámek na tašku. Jak jsem pravila, Filip uložil vše na dno svého kufru. Bylo to ukradeno právě několik hodin před tím, než loď došla do New Yorku. Byla provedena přísná prohlídka celé lodi, ale bez výsledku. Zdálo se, že úpisy se doslovně rozplynuly ve vzduchu.“

Poirot učinil grimasu.

„Ale docela jistě se nerozplynuly, poněvadž vím, že byly prodány po malých částkách za půl hodiny potom, co loď se dostala do doků. Nuže, nejbližší věcí pro mě bude bezpochyby navštívit pana Ridgewaye.“

„Právě jsem zamýšlela pozvati vás na přesnídávku v restauraci „Cheshire Cheese“. Bude tam Filip.

Setkáme se tam, ale on ještě neví, že jsem se s vámi radila v jeho zájmu.“

Dosti ochotně jsme souhlasili s tímto návrhem a jeli jsme tam v taxi.

Pan Filip Ridgeway tam byl před námi a zdálo se, že je trochu překvapen, vida svoji snoubenku přicházeti se dvěma naprostými cizinci. Byl to mladý chlapík hezkého zevnějšku, vysoký a švarný, s vlasy lehce šedivými na spáncích, ač mu nebylo mnoho přes třicet.

Slečna Farquharová šla k němu a položila mu ruku na rámě.

„Musíte mi odpustiti, Filipe, že jednám bez úrady s vámi,“ pravila. „Dovolte, abych vás představila panu Hercule Poirotovi, o kterém jste již často asi slyšel a jeho příteli, kapitánu Hastingsovi.“

Ridgeway se díval velmi udiveně.

„Ovšem, že jsem o vás slyšel, pane Poirote,“ pravil, když mu potřásl rukou. „Ale ani mě nenapadlo, že Esmée pomýšlela na to poraditi se s vámi o mé – naší nesnáz.“

„Bála jsem se, že byste mi to nedovolil učiniti,“ mírně řekla slečna Farquharová.

„Dala jste si tedy pozor, abyste to vzala s pravé stránky,“ poznamenal s úsměvem. – „Doufám, že pan Poirot bude moci objasniti tuto neobyčejnou hádanku, neboť přiznávám se upřímně, jsem skoro bez sebe starostmi a úzkostí.“

Vskutku jeho tvář vypadala sklíčeně a zachmuřeně a ukazovala až příliš jasně utrpení, jež mu bylo snáseti.

„Nu, dobrá,“ pravil Poirot. „Pojďme ke stolu a při jídle dáme hlavy dohromady a uvidíme, co lze dělati. Chci slyšeti příběh pana Ridgewaye z jeho vlastních rtů.“

Zatím co jsme se zabývali výborným řízkem a ledvinkami v těstě, specialitou to tohoto restaurantu, Filip Ridgewaye nám vyprávěl okolnosti, vedoucí ke zmizení úpisů.

Jeho vyprávění naprosto souhlasilo s tím, co říkala slečna Farquharová. Když skončil, Poirot jal se otázkami sledovati vůdčí nit.

„Co vás vlastně přesně vzato vedlo k objevu, že úpisy byly ukradeny, pane Ridgewayi?“

Zasmál se trochu trpce.

„Ta věc mně přímo padla do očí, pane Poirote. Nemohl jsem si toho nepovšimnout! Můj kufr byl zpola vysunut zpod lodního lůžka a byl všecek poškrábán a pořežán v místě, kde se stal pokus o vypáčení zámku.“

„Ale slyšel jsem, že byl otevřen klíčem?“

„Tak jest. Pokusili se jej vypáčit, ale nemohli. A konečně jej otevřeli tak nebo onak.“

„Zvláštní, řekl Poirot, jehož oči počaly se lesknouti oním zeleným svitem, který jsem znal tak dobře. –

„Velmi zvláštní. Zmaří mnoho, mnoho času, pokoušejíce se, aby kufr otevřeli a potom – hrome! – shledají, že po celou tu dobu měli klíč – a každý z Hobbsových zámků jest unikát.“

„To je právě to, že nemohli míti klíče. Neopouštěl mě ani ve dne ani v noci.“

„Jste si tím jist?“

„Mohu na to přísahati a kromě toho kdyby měli klíč nebo jeho duplikát, proč by mařili čas pokusem o vypáčení zřejmě nevypáčitelného zámku?“

„Ach, to je právě ta otázka, kterou si sami klademe. Troufám si předpovídati, že závěr, najdeme-li vůbec

jaký, bude záviseti na tomto zvláštním faktu. Prosím, abyste se na mě nezlobil, otáží-li se vás ještě jednou: jste si úplně jist, že jste nenechal kufr nezamčen?“

Filip Ridgeway na něho pouze pohlédl a Poirot učinil obranné gesto.

„Ach, takové věci se mohou přihodit – ujišťuji vás. Dobrá, úpisy byly ukradeny z kufru. Co s nimi zloděj udělal? Jak to zařídil, aby se s nimi dostal na souš?“

„Ach!“ zvolal Ridgeway. „To je to právě. Jak? Celním úřadům byla poslána o tom zpráva a každý, kdo opouštěl loď, byl co nejdůkladněji prohlédnut.“

„A úpisy, myslím, tvořily hezky tlustý balíček?“

„Jistě že. Mohly být stěží ukryty na palubě a víme rozhodně, že nebyly, protože byly nabízeny půl hodiny po příjezdu Olympie, dlouho před tím, než jsem mohl podat kabelové zprávy a oznámiti čísla úpisů. Jeden senzál tvrdí s určitostí, že několik jich koupil ještě dříve, než Olympia přistála. Ale to víte, nemůžete poslati úpisy bezdrátovou telegrafií.“

„Ne bezdrátovou. – Ale nebyla podél lodi nějaká lodice?“

„Jen několik úředních lodic a to bylo již po tom, když byl učiněn poplach a když již každý díval pozor. Já sám dával dobrý pozor, aby je nikdo touto cestou nedostal z lodi. Můj Bože, pane Poirote, já se z toho zblázním. Lidé začínají říkat, že jsem to ukradl já sám.“

„Ale vy jste byl také podroben důkladné prohlídce při přistání, ne?“ tázal se mírně Poirot.

„Ano.“

Mladý muž na něho pohlížel v údivu.

„Nepochopil jste moje myšlenky, jak vidím,“ pravil Poirot, usmívaje se záhadně. „Nuže, teď bych se rád na některé podrobnosti přeptal v bance.“

Ridgeway vyňal navštívenku a naškrábal na ni pár slov.

„Pošlete to, prosím, po sluhovi a můj strýc vás ihned přijme.“

Poirot mu poděkoval, rozloučil se se slečnou Farquharovou a vyrazili jsme společně do ulice Threadneedle a do hlavní kanceláře Londýnsko-Skotské banky.

Po předložení Ridgewayovy navštívenky jsme byli vedeni labyrintem pultů, stolů, plně zaměstnaných úředníků, přijímajících vklady a úředníků, vyplácejících vklady, až jsme konečně došli do malé kanceláře v prvním poschodí, kde nás přijali hlavní generální ředitelé. Byli to dva vážní pánové, kteří zešedivěli ve službách banky. Pan Vavasour měl krátký bílý plnovous, pan Shaw byl hladce oholen.

„Pokud vím, jste naprosto soukromým detektivním ústavem?“ pravil pan Vavasour.

„Zcela tak, zcela tak. Ovšem, my jsme se svěřili do rukou Scotland Yardu. Inspektor Mc Neil se věci ujal. Jsem jist, že je to velmi schopný úředník.“

„Jsem si tím naprosto jist,“ řekl zdvořile Poirot. – „Dovolíte mi několik málo otázek v zájmu vašeho synovce? Pokud se týče toho zámku, kdo jej objednal od Hobbse?“

„Objednal jsem jej já sám,“ pravil pan Shaw. „Nevěřil bych v této věci žádnému úředníku. Pokud se týče klíčů, jeden měl pan Ridgeway a druhé dva jsme měli já a můj kolega zde.“

„A žádný úředník k nim neměl přístup?“

Pan Shaw se obrátil tázavě k panu Vavasourovi.

„Myslím, že se nemýlím, tvrdím-li, že zůstaly v bezpečnostní schránce, kam jsme je uložili dvacátého třetího,“ pravil pan Vavasour. „Můj kolega na neštěstí před čtrnácti dny onemocněl – vpravdě téhož dne, kdy odjel Filip. Právě v těchto dnech se uzdravil.“

„Silný zánět průdušek není pro muže mého věku žádný žert,“ pravil lítostivě pan Shaw. „Ale bojím se, že pan Vavasour utrpěl neméně namáhavou prací, jež mu byla způsobena mojí nepřítomností a zvláště tím neočekávaným soužením, které ještě přišlo ke všemu ostatnímu.“

Poirot položil ještě několik otázek. Usuzoval jsem, že se pokoušel zjistit, do jaké míry jsou vztahy strýce se synovcem důvěrnými. Odpovědi páně Vavasourovy byly stručné a pečlivé. Jeho synovec byl důvěryhodným úředníkem banky a neměl žádných dluhů nebo peněžních nesnází, o kterých by věděl. V poslední době byl pověřován podobnými poslánými. Konečně jsme byli zdvořile vypoklonkováni.

„Jsem zklamán,“ řekl Poirot, když jsme byli na ulici.

„Doufal jste, že objevíte víc? Jsou to taková nafoukaná staroši.“

„Není to jejich nafoukanost, co mně připravuje zklamání, příteli. Nedoufám, že naleznu v bankovním řediteli „bystrého finančníka s orlím pohledem“, jak to stojí ve vašich oblíbených fantastických románech. – Ne, jsem zklamán tím případem – je příliš snadný!“

„Snadný?“

„Ano! Neshledáváte jej přímo dětsky prostým?“

„Víte, kdo ukradl ty úpisy?“

„Vím.“

„Ale tedy – musíme – proč –“

„Neplašte se, Hastingsi a nepleťte se. Teď nebudeme dělati nic.“

„Ale proč? Na co čekáte?“

„Na Olympii. Vráť se ze své cesty do New Yorku v úterý.“

„Ale víte-li, kdo úpisy ukradl, na co čekati? Může uprchnouti.“

„Na nějaký ostrov v Jižních mořích, odkud se nevzdávají zločinci? Ne, příteli, našel by tam velmi nepohodlný život. A pokud se týče toho, že čekám – což, inteligenci Hercula Poirota je celý případ jasný, ale pro dobro ostatních neobdarovaných tak bohatě dobrým Pánem Bohem – na příklad inspektora Mc Neila – bylo by dobré učiniti několik dotazů pro potvrzení fakt. – Musíme mít ohledy na ty méně nadané nežli jsme sami.“

„Dobrý Bože, Poirote! Víte, že bych dal hodně peněz, abych vás viděl, jak děláte ze sebe důkladného osla – právě pro jednu. Jste tak zatraceně domýšlivý.“

„Nerozčilujte se, Hastingsi! Opravdu, pozoruji, že jsou doby, kdy mě máte skoro v ošklivosti! Běda, trpím pokutu za svou velkost!“

Malý mužík vypjal prsa a vzdychl tak komicky, že jsem byl donucen dáti se do smíchu.

V úterý jsme ujížděli do Liverpoolu ve voze první třídy na trati L. & N. W. R. Poirot tvrdšíjše odmítal objasniti mi svoje podezření – nebo jistoty. Omezil se na projevování překvapení, že také já jsem dosud nevystihl situaci. – Pohrdl jsem debatou a ohradil svoji zvědavost baštou předstírané lhostejnosti.

Sotvaže přišel na nábreží, podél kterého ležel velký transatlantický parník, Poirot se stal úsečným a živým. Naše jednání záleželo ve čtyřech za sebou jdoucích rozmluvách se čtyřmi stewardy a v dotazech po jednom Poirotově příteli, který se plavil do New Yorku dvacátého třetího.“

„Starší pán s brejlemi. Těžký invalida, který sotva kdy vycházel ze své kabiny.“

Objevilo se, že popis hodí se na jakéhosi pana Ventnora, který měl kabinu C 24, která byla vedle kabiny Filipa Ridgewaye.

Ačkoliv jsem nebyl neschopen nahlédnouti, jak Poirot se dohádával páně Ventnorovy existence a jeho zevnějšku, byl jsem velmi vzrušen.

„Povezte mi, zvolal jsem, „byl tento pán mezi prvními na souši, když jste se dostali do New Yorku?“

Steward potřásl hlavou.

„Ba právě naopak, pane, byl jedním z posledních kteří opustili loď.“

Zklamaně jsem ustoupil a pozoroval, jak se Poirot na mě šklebí.

Poděkoval stewardovi, bankovka přešla z ruky do ruky a odešli jsme.

„To vše je velmi dobré,“ poznamenal jsem vřele, „ale poslední odpověď asi skropila vaši nádhernou teorii, šklebte se, jak vám libo!“

„Nevidíte nic, Hastingsi, jako obyčejně. Naopak, poslední odpověď byla podkrovním kamenem pro moji teorii.“

Rozhodil jsem v zoufalství rukama. „Vzdávám se toho.“

Když jsme byli ve vlaku, chvátající k Londýnu, Poirot několik minut pilně psal a zalepil výsledek své práce do obálky.

„Tohle je pro toho dobrého inspektora Mc Neila. – Zanecháme mu to cestou ve Scotland Yardu a pak půjdeme do restaurantu Rendezvous, kam jsem pozval slečnu Farquharovou, aby nám prokázala tu čest a poobědvala s námi.“

„Co je s Ridgewayem?“

„Co je s ním?“ tázal se Poirot mžikaje.

„Proč, vy jistě nemyslíte – nemůžete –“

„Vzmáhá se ve vás zvyk nesouvislosti, Hastingsi. – Myslím, pokud se týče fakt. Byl-li Ridgeway zlodějem – což bylo dokonale možné – byl by to báječný případ, kus krásné metodické práce.“

„Ale ne tak báječné pro slečnu Farquharovou.“

„Možná, že máte pravdu. Proto vše je na nejlepší cestě. Nuže, Hastingsi, zopakujeme si ten případ. Mohu viděti, že umíráte touhou, aby se to stalo. Zapečetěný balíček ukraden z kufru a rozplyne se, jak to řekla slečna Farquharová, do vzduchu. – Nechme té teorie vzduchové, která za současného stavu vědy není možná a uvažujme, co se s balíčkem pravděpodobně stalo. – Každý potvrzuje nemožnost, že by byl propašován na souš –“

„Ano, ale my víme –“

„Snad vy víte, Hastingsi. Já nevím. Přijímám názor, že, ježto se to zdálo nemožným, nemožné to bylo. Zbývají dvě možnosti: byl ukryt na palubě – také poněkud nesnadné – nebo byl hozen přes palubu.“

„S korkem, myslíte?“

„Bez korku.“

Zarazil jsem se.

„Ale kdyby úpisy byly hozeny přes palubu, nemohly by býti prodány v New Yorku.“

„Podivuji se vaší logické mysli, Hastingsi. Úpisy byly prodány v New Yorku, proto nebyly hozeny přes palubu. Vidíte, kam nás to přivádí?“

„Tam, kde jsme byli, když jsme začali.“

„Na žádný pád – nikoliv. Kdyby balíček byl hozen přes palubu a úpisy byly prodány v New Yorku, pak balíček nemohl obsahovati úpisů. Je tu nějaký důkaz, že balíček skutečně úpisy obsahoval? Vzpomeňte si, Ridgeway balíčku nikdy neotevřel od chvíle, kdy balíček byl vložen do jeho rukou v Londýně.“

„Ano, ale pak –“

Poirot mávl netrpělivě rukou.

„Dovolte, abych pokračoval. Poslední okamžik, kdy úpisy byly viděny jako úpisy byl v kanceláři Londýnsko-Skotské banky ráno dvacátého třetího. Objeví se znovu v New Yorku půl hodiny po tom, kdy se tam dostane Olympia a podle jednoho muže, kterému nikdo nenaslouchá, právě před tím, než se tam dostala. A což kdyby úpisy vůbec nikdy nebyly na Olympii? Je zde nějaká jiná cesta, jak by se dostaly do New Yorku? – Ano! Loď Gigantic odjíždí ze Southamptonu téhož dne, kdy Olympia a má rychlostní rekord přes Atlantický oceán. Kdyby úpisy byly pluly po Giganticu, byly by v Americe den před příjezdem Olympie. Vše je jasné, případ se začíná osvětlovati sám. Zapečetěný balíček je pouze hasťoš a okamžik, kdy byl podstrčen, byl asi v kanceláři banky. Bylo by lehkou věcí pro každého z těch tří přítomných mužů, připravit duplikát balíčku, který by mohl býti podstrčen za skutečný. Velmi dobře, úpisy se tedy plavily k nějakému společníkovi v New Yorku, s instrukcemi prodat jakmile tam bude Olympia, ale někdo musel cestovati na Olympii, aby zařídil v předpokládaném okamžiku uloupení.“

„Avšak proč?“

„Poněvadž kdyby Ridgeway náhle otevřel balíček a shledal, že je to pouze hasťoš, podezření by hned směřovalo do Londýna. Ne, člověk na palubě v kabině hned vedle provádí svoji práci, předstírá, že páčil zámek nápadným způsobem, tak aby upoutal bezprostřední pozornost na krádež, vskutku však otevře kufr duplikátem klíče, hodí balíček přes palubu a čeká, až poslední lidé opouštějí loď. Ovšem, že nosí brejle, aby zakryl své oči a je churavým, ježto nechce riskovati setkání s Ridgewayem. Vystoupí v New Yorku na souš a vrátí se první lodí zpět.“

„Ale kdo – který to byl?“

„Byl to člověk, který měl duplikát klíče, který objednával zámek, člověk, který nebyl doma na venkově těžce nemocen zánětem průdušek, nuže, ten nafoukaný starý muž, pan Shaw! Zločinci zaujmají někdy vysoká postavení, přáteli. – Ach, tady jsme. Slečno, měl jsem úspěch! Dovolíte?“

A skloniv se, Poirot políbil lehce překvapené děvče na obě tváře.

## **VI. Dobrodružství s egyptskou hrobkou.**

Vždy jsem měl za to, že z mnoha dobrodružství, jimiž jsme se s Poirotem zabývali, nejvíce rozechvívajícím a dramatickým dobrodružstvím bylo naše pátrání po příčině řady podivných úmrtí, jež následovala po objevení a otevření hrobky krále Men-her-Ra.

Těsně po tom, kdy lord Carnarvon objevil hrobku Tut-ankh-Amenovu, Sir John Willard a pan Bleibner z New Yorku, provádějící vykopávky nedaleko Kaira, v sousedství pyramid gizehských, narazili neočekávaně na řadu hrobních komnat. Jejich odhalením byl vzbuzen největší zájem. Objevilo se, že hrobka patřila králi Men-her-Raovi, jednomu z oněch záhadných králů Osmé dynastie, když staré království počalo upadati ve zkázu. O této době bylo málo známo a v novinách byly podávány podrobné zprávy o objevech.

Brzy se stala událost, která měla mocný vliv na veřejné mínění. Sir John Willard zemřel zcela náhle ochrnutím srdce.

Sensacechtivější noviny se chopily příležitosti zopakovati staré pověřivé historky o neštěstí, které s

sebou nesou jisté egyptské poklady. Neštěstí plodící mumie v Britském museu, ten šedivý starý krám, byl znovu přetřásaný s novým zájmem a horlivostí. Museem to bylo klidně popřeno, ale těšilo se vši své neobvyklé pozornosti.

O čtrnáct dní později pan Bleibner zemřel náhlou otravou krve a v několika dnech na to jeho synovec v New Yorku se zastřelil. – „Kletba Men-her-Raova“ byla předmětem denních hovorů a magická síla smrti a zašlého Egypta byla zdůrazňována tak jako fetišismus.

Tehdy to bylo, když Poirot obdržel krátký dopis od Lady Willardové, vdovy po zemřelém archeologovi, žádající ho, aby ji navštívil v jejím domě na Kensington Squaru. Doprovázel jsem ho.

Lady Willardová byla vysoká, štíhlá žena, oděná hlubokým smutkem. Její zbrázděná tvář nesla výmluvné svědectví jejího nedávného hoře.

„Je hezké od vás, že jste přišel tak ochotně, pane Poirote.“

„Jsem vám k službám, Lady Willardová. Přála jste si poradit se se mnou?“

„Pokud vím, jste detektivem, ale nechci se s vámi radit jen jako s detektivem, nýbrž chci se s vámi poradit také jako s mužem originálních názorů, vysoce vyvinuté představivosti a znalosti světa. Povězte mi, pane Poirote, jaké jsou vaše názory o nadpřirozených věcech?“

Poirot okamžik váhal dříve než odpověděl. Zdálo se, že uvažuje. Konečně řekl:

„Abychom vyloučili neporozumění mezi sebou, Lady Willardová: To není všeobecná otázka, kterou vy mně kladete. Týká se vás osobně, není-liž pravda? Zmiňujete se nepřímou o smrti svého zesnulého manžela?“

„Tak jest,“ připouštěla.

„Přejete si, abych vypátral okolnosti jeho smrti?“

„Přeji si, abyste mně přesně zjistil, kolik je v novinách planého povídání a o čem lze říci, že to bylo shledáno taktem. Tři úmrtí, pane Poirote – každé vysvětlitelné vzato samo o sobě, ale vzata všechna dohromady, náhoda skoro neuvěřitelná, a všechna v jediném měsíci po otevření hrobky! Snad je to pouhá pověra, snad je to nějaká mocná kletba, která působí prostředky, o nichž se modernímu vědění ani nesnilo. Fakta zůstávají – tři úmrtí. A já se bojím, pane Poirote, hrozně se bojím. Snad tomu není ještě konec.“

„O koho se bojíte?“

„O svého syna. Byla jsem nemocná, když přišla zpráva o smrti mého muže. Můj syn, který se právě vrátil z Oxfordu, tam odjel. Dopravil – dopravil tělo domů, ale nyní tam šel znovu, ač jsem ho žádala, aby tak nečinil a úpěnlivě ho prosila. Je tak očarován tou prací, že zamýšlí zaujmouti místo svého otce a dokončiti systém vykopávek. Snad mě považujete za bláhovou, pověřčivou ženu, ale já se bojím, pane Poirote. Což jestli duch mrtvého krále není dosud usmířen? Snad se vám zdá, že mluvím nesmysly –“

„Ne, vskutku ne, Lady Willardová,“ řekl Poirot rychle. „Já také věřím v moc pověry, jedné z největších sil, jaké kdy svět znal.“

Pohlížel jsem na něho s údivem. Nikdy bych nebyl věřil, že Poirot je pověřčivý. Ale malý mužiček byl zřejmě vážný.

„Co vskutku požadujete jest, abych chránil vašeho syna. Udělám, co jen bude v mé moci, abych ho ochránil od všeho zlého.“

„Ano, obyčejným způsobem, avšak ochráníte ho také proti okultním vlivům?“

„Ve středověkých knihách, Lady Willardová, byste našla mnoho způsobů, jak jednat proti černé magii. Snad tehdy věděli více, než víme my, moderní lidé, se vši svojí nabubřelou vědou. Nuže, přejděme k faktům, abych měl nějaké vodítko. Váš manžel byl vždy nadšeným egyptologem, není-liž pravda?“

„Ano, již od svého mládí. Byl jednou z největších žijících autorit v té věci.“

„Ale pan Bleibner, pokud vím, byl více méně pouze amatérem?“

„Ó, docela. Byl velmi zámožný muž, který svobodně hudlařil v každé věci, která náhodou zaujala jeho pozornost. Můj muž to zařídil tak, aby vzbudil jeho zájem o egyptologii, a byly to jeho peníze, které byly tak prospěšné při financování výpravy.“

„A synovec? Co víte o jeho chutích? Byl vůbec s výpravou?“

„Myslím, že ne. Vskutku, nikdy jsem nevěděla o jeho existenci, až jsem četla v novinách zprávu o jeho smrti. Nemyslím, že on a pan Bleibner mohli býti spolu příliš za dobře. Nikdy nemluvil o tom, že by měl nějaké příbuzné.“

„Kdo jsou ostatní členové výpravy?“

„Nuže, je to Dr. Tosswill, osobnost menšího významu v kuratoriu Britského musea; pan Schneider z Metropolitního musea v New Yorku; mladý americký tajemník; Dr. Ames, který jest u výpravy lékařem a Hassan, oddaný domorodý sluha mého muže.“

„Vzpomínáte si, Lady Willardová, na jméno anglického tajemníka?“

„Myslím, že se jmenuje Harper, ale nejsem si tím jista. Nebyl u pana Bleibnera příliš dlouho, pokud vím. Byl to velmi hezký mladý hoch.“

„Děkuji vám, Lady Willardová.“

„Je ještě něco, co byste rád zvěděl –?“

„Pro tuto chvíli nikoliv. Ponechte to teď mým rukám, a buďte ujištěna, že udělám vše, co je v lidské moci, abych ochránil vašeho syna.“

Nebyla to slova právě uklidňující, a pozoroval jsem, že Lady Willardová sebou trhla, když je Poirot pronesl.

Ale současně se zdálo, že fakt, že nenadouval zase její obavy, byl jí útěchou.

Pokud se týče mne, nikdy dříve jsem nepodezíval Poirota, že by měl ve své povaze tak hluboký cit pro pověru. Dotkl jsem se toho námětu, když jsme šli domů. Jeho chování bylo vážné a důstojné.

„Ale ano, Hastingsi. Věřím v ty věci. Nesmíte podceňovati sílu pověry.“

„Co s tím budeme dělati?“

„Vždy praktický, ten dobrák Hastings! Ještě nevím, ale abych začal od začátku, jdeme kabelovat do New Yorku o úplnější podrobnosti o smrti mladého Bleibnera.“

Vskutku odeslal svůj kabelogram. Odpověď byla úplná a přesná. Mladý Rupert Bleibner žil po několik let v poměrech krajně nepříznivých. Byl nejnižším druhem tuláka a člověkem, který žil jen z toho, co mu posílali z domova, na několika ostrovech v Jižních mořích, ale pak, před dvěma léty, se vrátil do New Yorku a tam klesal níž a níže. Nejvýznamnější věcí podle mého úsudku bylo, že v poslední době se mu podařilo vypůjčiti si tolik peněz, že se mohl vydati na cestu do Egypta. „Mám tam dobrého přítele, od kterého si mohu vypůjčiti,“ vysvětloval. Avšak tam se jeho plány zhatily. Vrátil se do New Yorku proklínaje toho držgrešli strýce, kterému záleželo více na kostech mrtvých bývalých králů než na jeho vlastním příbuzném. Smrt Sira Johna Willarda nastala za jeho pobytu v Egyptě. Rupert se znovu vrhl do pití a svého prostopášného života v New Yorku a potom, bez výstrahy, spáchal sebevraždu, zanechav dopis, který obsahoval několik podivných vět. Zdálo se, že byly napsány v náhlém záchvatu výčitek svědomí. Mluvil o sobě jako o člověku stíženém malomocenstvím a vyvrheli, a dopis končil prohlášením, že pro takové lidi jako jest sám, jest smrt lepší.

Mlhavá teorie se vynořila v mém mozku. Nikdy jsem skutečně nevěřil v pomstu dávno zesnulého egyptského krále. Viděl jsem zde pouze moderní zločin. Mladý muž chtěl pravděpodobně odstraniti svého strýce – bezpochyby jedem. Sir John Willard omylem požil smrtící dávku. Mladý muž se vrátil do New Yorku štván vědomím zločinu. Přijde sem zpráva o smrti jeho strýce. Uvědomí si, jak zbytečným byl zločin, který spáchal a štván výčitkami svědomí, vezme si život.

Naznačil jsem Poirotovi toto řešení. Byl jím zaujat.

„To je báječné, co jste si to tu vymyslel – rozhodně je to báječné. Snad je to dokonce pravda. Ale vypadá vám z počtu osudný vliv hrobky.“

Pokrčil jsem rameny.

„Myslíte stále ještě, že s tím má ta hrobka něco společného?“

„Tolik, přáteli, že zítra vyrazíme do Egypta.“

„Cože?“ zvolal jsem udiven.

„Již jsem řekl.“ Výraz vědomého hrdinství se rozhostil po tváři Poirotově. Pak zasténal. „Ale, ach, moře!“ naříkal. „To nenáviděné moře!“

Bylo o týden později. Pod našima nohama byl zlatý písek pouště a žhavé slunce do nás pražilo. Poirot, obraz ubohosti, chřádl po mém boku. Malý mužíček nebyl dobrým cestovatelem. Naše čtyřdenní cesta z Marseille byla pro něho dlouhou agónií. V Alexandrii přistál jako troska svého dřívějšího já, i jeho obvyklá čistotnost ho opustila. Přijeli jsme do Kaira a hned jsme odjeli do hotelu „Menův dům“, právě ve stínu pyramid.

Půvab Egypta mě zaujal. Ne tak Poirota. Oblečen přesně jako v Londýně, nosil v kapse malý kartáček na šaty a odvažoval se neustále válčiti proti prachu, který se usazoval na jeho tmavých šatech.

„A moje boty,“ naříkal. „Podívejte se na ně, Hastingsi, moje boty, moje krásné lakýrky z nejjemnější kůže, obvykle tak krásné a lesklé. Podívejte se, písek je v nich, což bolí, a i na nich, což uráží můj zrak. Také to horko, to působí, že moje vousy jsou tak schlíplé – a jak schlíplé!“

„Podívejte se na Sfingu,“ dorážel jsem na něho. „Já přímo mohu cítiti tajemství a kouzlo, jímž dýše.“

Poirot pohlédl na sochu nespokojeně.

„Netváří se právě blaženě,“ prohlásil. „Jak by také mohla, napolo jsouc pohřbena v písku tak neúpravným

způsobem. Ach, ten prokletý písek!“

„Koukejte, v Belgii je spousta písku,“ připomínal jsem mu, jsa pamětliv svátků, ztrávených v Knocke-sur-mer uprostřed „neúprosných dun“, jak to líčil průvodce.

„Ale ne v Bruselu,“ prohlásil Poirot. Pohlížel zamyšleně na pyramidy. „To je pravda, že aspoň co do tvaru jsou důkladné a geometrické, ale jejich povrch je až nehezký, nestejný. A palmy, ty nemám rád. Nikdy nerostou v řadách!“

Přeťal jsem krátce jeho nářky rozhodnutím, že musíme vyrazit do tábora. Měli jsme tam jeti na velbloudech a zvířata trpělivě klečela, čekajíce, až na ně vystoupíme, zatím co v průvodu bylo několik malebných hochů, vedených pohyblivým dragomanem.

Zachytil jsem obraz Poirota na velbloudu. Začal se sténáním a nářky a končil výkřiky, gestikulací a vzýváním Panny Marie a všech svatých v kalendáři. Konečně s hanbou sestoupil a ukončil cestu na mrňavém oslu. Musím připustit, že krácející velbloud není pro amatéra žertem. Byl jsem ztrnulý po několik dní.

Konečně jsme se přiblížili k místu vykopávek. Sluncem ožehlý muž se šedivým vousem v bílých šatech a s helmici přišel nám vstříc.

„Pan Poirot a kapitán Hastings? Dostali jsme vaši depeši. Lituji, že nebylo nikoho, kdo by vám mohl přijít do Kaira naproti. Stala se nepředvídaná událost, která úplně rozvrátila naše plány.“

Poirot zbledl. Jeho ruce, které se kradly k jeho kartáčku na šaty, ustaly ve své cestě.

„Snad ne jiné úmrtí?“ vydechl.

„Ano.“

„Sir Guy Willard?“ vykřikl jsem.

„Ne, kapitáne Hastingsi. Můj americký kolega pan Schneider.“

„A příčina smrti?“ tázal se Poirot.

„Tetanus.“

Zbělel jsem. Zdálo se mi, že všechno kolem vydechuje ovzduší zla, jemné a hrozné. Hrozná myšlenka se mě zmocnila. Což, když já budu následovat?

„Můj Bože,“ řekl Poirot velmi tichým hlasem. „Tomuhle nerozumím. To je hrozné. Povězte mi, pane, není pochyby, že to byl tetanus?“

„Myslím, že ne. Ale Dr. Ames vám řekne víc, než mohu já.“

„Ach, ovšem, vy nejste lékařem.“

„Jmenuji se Tosswille.“

Tedy toto byl britský odborník, popsaný Lady Willardovou jako menší úředníček Britského musea. Bylo v něm cosi vážného a vytrvalého, co zaujalo moji pozornost.

„Půjďte-li se mnou,“ pokračoval Dr. Tosswill, „zavedu vás k siru Guyovi Willardovi. Přál si velmi, aby byl zpraven, jakmile přijdete.“

Byli jsme vedeni táborem k velkému stanu. Dr. Tosswill zvedl závěs a vstoupili jsme. Uvnitř seděli tři muži.

„Pan Poirot a kapitán Hastings přišli, Sire Guyi,“ řekl Tosswill.

Nejmladší ze tří mužů vyskočil a šel k nám, aby nás přivítal. V jeho chování byla jistá vznětlivost, která mně připomínala jeho matku. Nebyl skoro tak opálen sluncem jako ostatní a ten fakt, spolu s jistou ostrostí rysů kolem očí, způsoboval, že na svých dvaadvacet let vypadal starší. Zřejmě se snažil vzdorovat krutému duševnímu utrpení.

Představil své dva druhy, doktora Amese, bystře vyhlížejícího muže něco přes třicet, s dotekem šedi na spáncích a pana Harpera, tajemníka, příjemného, štíhlého mladíka s národním odznakem Američanů, brejlemi orámovanými černou rohovinou.

Po několika minutách takového hovoru Harper vyšel a Dr. Tosswill ho následoval. Zůstali jsme sami se Sirem Guyem a doktorem Amesem.

„Prosím, tažte se, na co se chcete tázati, pane Poirote,“ řekl Willard. „Jsme úplně k oněmění zaraženi tou podivnou řadou neštěstí, ale to není – to nemůže být nic než náhoda.“

V jeho slovech byl určitý nepokoj, jenž je poněkud popíral. Viděl jsem, že Poirot jej ostře sleduje.

„Jste vskutku oddán této práci celým srdcem, Sire Guyi?“

„Rozhodně jsem. Nezáleží na tom, co se stane, nebo co přijde, práce pokračuje. S tím musíte bezpodmínečně počítati.“

Poirot přelétl očima ostatní.

„Co máte vy, pane doktore, co byste k tomu řekl?“

„Nu,“ řekl ospale doktor. „Já sám nejsem proto, aby se s pracemi ustalo.“ Poirot učinil jednu ze svých výrazných grimas.

„Tedy zřejmě musíme se poohlédnouti po tom, jak jsme na tom. Kdy nastala smrt pana Schneidera?“  
„Před třemi dny.“

„Jste jist, že to byl tetanus?“

„Na smrt jist.“

„Nemohl to býti na příklad případ otravy strychninem?“

„Ne, pane Poirote. Vidím, kam míříte. Ale byl to jasný případ tetanu.“

„Nevstříkoval jste antiserum?“

„Zajisté, že ano,“ řekl doktor suše.

„Pokusili jsme se ho zachrániti každým použitelným prostředkem.“

„Měl jste antiserum s sebou?“

„Ne. Bylo opatřeno z Kaira.“

„Byly v táboře nějaké jiné případy tetanu?“

„Ne, žádný.“

„Jste si jist tím, že smrt pana Bleibnera nenastala tetanem?“

„To je absolutně zpečetěno. Měl na palci oděrku, do které vnikla otrava a nastala pak septicaemia. Laikovi to zní úplně stejně, dovoluji si říci, ale jsou to dvě úplně rozdílné věci.“

„Pak máme čtyři úmrtí – všechna úplně rozdílná, jednu srdeční mrtvici, jednu otravu krve, jednu sebevraždu a jeden tetanus.“

„Je to tak, pane Poirote.“

„Jste si jist, že není nic, co by snad tu čtveřici spojovalo dohromady?“

„Nerozumím vám vůbec.“

„Vyložím to jasně. Byl nějaký čin, provedený těmi čtyřmi lidmi, jenž by se snad zdál projevovati neúctu k duchu Men-her-Raovu.“

Doktor zíral překvapeně na Poirota.

„Mluvíte pošetile, pane Poirote. Snad jste se nedal svést k víře v ty všechny hloupé povídačky?“

„Úplný nesmysl,“ zabručel hněvivě Willard.

Poirot zůstal klidně bez hnutí, trochu blýskáje svýma zelenýma kočičíma očima.

„Tak vy tomu nevěříte, pane doktore?“

„Ne, pane, nevěřím,“ pronesl ohnivě doktor. – „Jsem muž vědy a věřím pouze tomu, čemu učí věda.“

„Což nebylo vědy ve starém Egyptě?“ – otázal se jemně Poirot. Nečekal na odpověď, a vskutku, zdálo se, že Dr. Ames je na okamžik zmaten. „Ne, ne, neodpovídejte mi, ale řekněte mi, co o tom soudí domorodci?“

„Domnívám se,“ řekl Dr. Ames, „že tam, kde běloši ztrácejí hlavu, nejsou domorodci daleko za nimi.“

Připouštím, že se stávají, jak vy tomu říkáte, poplašenými – ale nemají k tomu žádné příčiny.“

„To se divím,“ řekl Poirot nestranně.

Sir Guy se naklonil ku předu.

„Jistě,“ zvolal nedůvěřivě, „nemůžete věřit – oh, ale ta věc je nesmysl! Nevíte asi nic o starém Egyptě, smýšlíte-li takto.“

Místo odpovědi vyňal Poirot z kapsy malou knihu – starý ohmataný svazáček. Jak ji držel, viděl jsem název „Kouzla starých Egyptanů a Chaldeců“. Potom rozhlédnuv se kolem, Poirot vyšel ze stanu. Doktor pohlížel vyjeveně na mě.

„Jaký to má nápad?“

Fráze, tak obvyklá na Poirotových rtech, způsobila, že jsem se usmál, když přišla odjinud.

„Nevím přesně,“ přiznal jsem se. „Dostal nějaký nápad, jak zaklínati zlé duchy, myslím.“

Šel jsem hledat Poirota a našel jsem ho jak mluví s hubeným mladým tajemníkem, který býval tajemníkem zesnulého pana Bleibnera.

„Ne,“ řekl právě pan Harper, „byl jsem s výpravou pouze šest měsíců. Ano, znal jsem velice dobře záležitosti pana Bleibnera,“

„Můžete mi vypravovati něco, co se týče jeho synovce?“

„Objevil se tu jednoho dne, ne právě ošklivý chlapík. Nikdy dříve jsem se s ním nesetkal, ale někdo z ostatních ano – myslím, že Ames a Schneider. Starý pán nebyl vůbec potěšen, když ho uviděl; vjeli si hned do vlasů. „Ani centu,“ křičel starý muž. „Ani centu teď ani až budu mrtev. Mám v úmyslu odkázati své peníze na fedrování svého životního díla. Právě dnes jsme o tom mluvili s panem Schneidrem.“ Pak se ještě chvilku hádali o těžké věci. Mladý Bleibner hned nato odjel do Kaira.“

„Byl tehdy úplně zdrav?“

„Starý pán?“

„Ne, mladý.“

„Myslím, že se zmínil, že s ním není něco v pořádku. Ale nemohlo to být nic vážného, jinak bych si to byl pamatoval.“

„Ještě něco, zanechal pan Bleibner závěť?“

„Pokud vím, ne.“

„Zůstanete s výpravou, pane Harpere?“

„Ne, pane, nezůstanu. Pojedu do New Yorku, jakmile to tady uspořádám. Můžete se smáti, chcete-li, ale nechce se mi stát se nejbližší obětí toho strouchnivělého starého Men-her-Ra. Dostal by mě, kdybych tu zůstal.“

Mladý muž setřel pot s čela.

Poirot se obrátil. S podivným smíchem řekl přes rameno:

„Vzpomeňte si, jednu oběť dostal až v New Yorku.“

„Oh, proklatě!“ řekl pan Harper nuceně.

„Ten mladý muž je nervosní,“ řekl zamyšleně Poirot. „Je krajně rozrušen, absolutně rozrušen.“

Pohlédl jsem zvědavě na Poirota, ale jeho záhadný úsměv mně neřekl nic. Spolu se sirem Guyem Willardem a doktorem Tosswillem jsme šli k vykopávkám. Hlavní nálezy byly odvezeny do Kaira, ale některé kusy nábytku hrobky byly svrchovaně zajímavé. Zápal mladého baroneta byl zřejmý, ale zdálo se mi, že jsem odkryl stín nervosy v jeho způsobech, jakoby nemohl zcela uniknouti pocitu hrozby v ovzduší. Když jsme vstoupili do stanu, který nám byl vykázan, abychom se umyli, než se odebereme k večeři, vysoká tmavá postava v bílém hávu stála u vchodu, aby nás nechala přejíti s půvabným pohybem ruky a mumlavým pozdravem v arabštině. Poirot se zastavil.

„Vy jste Hassan, sluha zesnulého Sira Johna Willarda?“

„Sloužil jsem svému Lordu Johnovi a teď jeho synovi.“

Postoupil o krok k nám a snížil hlas. „Jste moudrý člověk, říkají, obeznámený v zacházení se zlými duchy. Učiňte, aby mladý pán odtud odešel. Zde je ďábel ve vzduchu kolem nás.“

A s úsečným gestem, nečekaje na odpověď, odešel.

„Ďábel ve vzduchu,“ bručel Poirot. „Ano, cítím to.“

Naše večeře byla sotva příjemná. Pole bylo ponecháno doktoru Tosswillovi, který se konečně rozmluvil o egyptských starožitnostech. Právě když jsme se chystali odebrati se na odpočinek, Sir Guy uchopil Poirota za rameno a ukazoval kamsi. Mezi stany se pohybovala stínová postava: Nebyla to lidská postava: poznal jsem zřetelně postavu s psí hlavou, kterou jsem viděl narýsovanou na stěnách hrobky. Moje krev při tom pohledu doslova ztuhla.

„Můj Bože!“ zabručel Poirot, horlivě se křížuje. „Anubis se šakalí hlavou, bůh duší umírajících.“

„Někdo si z nás tropí žerty,“ křičel doktor Tosswill, vstávaje s rozhorlením.

„Šlo to do vašeho stanu, Harpere,“ zamumlal Sir Guy s tváří strašlivě bledou.

„Ne,“ řekl Poirot, potřásaje hlavou, „do stanu doktora Amese.“

Doktor na něho zíral nedůvěřivě; potom zvolal, opakuje slova doktora Tosswilla:

„Někdo si z nás tropí žerty. Pojďme, brzy toho chlapíka dopadneme.“

Energicky se vrhl na pronásledování mlhavého zjevu. Následoval jsem ho, ale ať jsme hledali jak chtěli, nemohli jsme nalézt ani stopy živé duše, která by tudy přešla. Vrátili jsme se trochu rozrušení, abychom našli Poirota energicky si vlastním sobě způsobem opatřujícího zajištění osobní bezpečnosti. Horlivě obklopoval náš stan různými obrazci a nápisy, které kreslil v písku. Poznal jsem pětícípou hvězdu nebo pětíúhelník často se opakující. Jak bylo jeho obyčejem, Poirot současně provozoval improvizované čarodějnické cvičení a kouzla vůbec, Bílou magii jako protějšek Černé, s různými zřetely ke Knize Ka a ke Knize Smrti.

Ukázalo se, že to vzbuzuje nejživější opovržení doktora Tosswilla, který mě odtáhl stranou, doslova soptě zlostí.

„Podfuk, pane,“ zvolal hněvivě, „zřejmý podfuk. Ten člověk je podvodník. Nezná rozdíl mezi středověkými pověrami a vírou Starého Egypta. Nikdy jsem neslyšel takové míchanice nevědomosti a pověrčivosti.“

Uklidnil jsem rozčileného odborníka a šel jsem k Poirotovi do stanu. Můj malý přítel se horlivě klaněl.

„Teď můžeme spát klidně,“ prohlásil blaženě. „A já bych mohl potřebovat trochu spánku. Bolí mě hrozně hlava. Ach, pro dobrotivá nebesa!“

Jakoby v odpověď na jeho vzývání, závěs stanu byl zdvižen a objevil se Hassan, nesa kouřící koflík, který

nabídl Poirotovi. Bylo to heřmánkové thé, nápoj, který Poirot nesmírně miloval. Když poděkoval Hassanovi a odmítl jeho nabídku ještě jednoho koflíku pro mne, zůstali jsme znovu sami. Stál jsem u otvoru stanu, nějakou chvíli potom, když jsem se byl svlékl, pohlížeje přes poušť.

„Podivuhodné místo,“ řekl jsem hlasitě, „a podivuhodná práce. Cítím to kouzlo. Tento opuštěný život, toto vrácení do srdce zmizelší civilizace. Vy také, Poirote, jistě musíte cítiti tento půvab?“

Neobdržel jsem odpovědi a trochu rozmrzen jsem se obrátil. Moje rozmrzelost se rychle změnila v pozornost. Poirot ležel na zádech napříč přes hrubé lůžko, s tváří hrozivě zmítanou křečí. Vedle něho byl prázdný koflík. Běžel jsem k němu, pak jsem se prudce vyřítel a letěl táborem ke stanu doktora Amese.

„Doktore Amese!“ volal jsem, „pojdte ihned!“

„Co se děje?“ řekl doktor objevuje se v pyjamas.

„Můj přítel je nemocen. Umírá! Heřmánkové thé. Nedopustíte, aby Hassan odešel z tábora.“

Jako blesk utíkal doktor k našemu stanu. Poirot ležel tak, jak jsem ho zanechal.

„Zvláštní,“ zvolal Ames. „Vypadá to jako záchvat – nebo – co jste to říkal, že cosi vypil.“ Zvedl vyprázdňený koflík.

„Jenže já jsem to nevypil!“ řekl jemný hlas.

Obrátili jsme se v úžasu. Poirot seděl na loži a usmíval se.

„Ne,“ řekl mírně. „Nepil jsem toho. Zatím co můj dobrý přítel Hastings oslovoval noc, použil jsem té příležitosti, abych to vylil, ne do hrdla, nýbrž do malé lahvičky. Tato malá lahvička půjde k chemikovi, který nápoj prozkoumá. Ne –“ když doktor učinil náhlý pohyb – „jako rozumný muž pochopíte, že násilí by nemělo významu. Po dobu krátké Hastingsovy nepřítomnosti měl jsem dosti času, abych lahvičku ukryl v bezpečném úkrytu. Ach, rychle, Hastingsi, držte ho!“

Neporozuměl jsem Poirotově úzkosti. Abych rychle bránil svého přítele, vrhl jsem se před něho. Ale doktorův rychlý pohyb měl jiný účel. Jeho ruka se přiblížila k jeho ústům, vůně hořkých mandlí naplnila vzduch a on se schýlil ku předu a klesl.

„Ještě jedna oběť,“ řekl vážně Poirot, „ale poslední. Snad je to nejlepší způsob. Měl na svědomí tři smrti.“

„Doktor Ames?“ zvolal jsem užaslý. „Ale já jsem myslel, že jste věřil v nějaký okultní vliv?“

„Nerozuměl jste mi, Hastingsi. To, k čemu jsem já směřoval, bylo, utvrditi své okolí v přesvědčení, že věřím v hroznou sílu pověry. Docílíte-li toho, aby se jednou pevně věřilo, že řada smrtí je nadpřirozená, pak můžete skoro utlouci člověka za bílého dne, a bude se to přičítati kletbě, tak hluboko tkví v lidské povaze instinkt nadpřirozeného. Od počátku jsem měl podezření, že nějaký člověk tohoto instinktu využítkovává. Myslím, že ta myšlenka mě napadla ve spojitosti se smrtí Sir Johna Willarda. Zuřivě podezření se hned vynořilo. Pokud jsem mohl viděti, ze smrti Sira Johna nikdo nemohl mít zvláštního prospěchu. Pan Bleibner byl jiný případ. Byl to člověk velmi bohatý. Zpráva, kterou jsem obdržel z New Yorku, obsahovala několik bodů, dávajících směrnic. Abych začal od počátku: o mladém Bleibnerovi mně bylo sděleno, že prý měl dobrého přítele v Egyptě, od kterého si mohl vypůjčiti. Rozumělo se tím mlčky, že tím mínil svého strýce, ale zdálo se mi, že v tom případě by to byl řekl přímo. Ta slova označovala nějakého jeho dobrého přítele. Jiná nápadná věc, sebral dost peněz, aby se dostal do Egypta, jeho strýc odmítl dáti mu předem jakýkoliv obnos, a přece mu bylo možno zaplatiti zpáteční cestu do New Yorku. Musel mu někdo peníze půjčiti.“

„Ale to vše nestačí,“ namítal jsem.

„Bylo toho víc. Hastingsi, stává se dosti často, že slova pronesená obrazně jsou brána doslovně. Rovněž se může státi opak. V tomto případě slova, která byla míněna doslovně, byla vzata obrazně. Mladý Bleibner napsal dosti jasně: „Jsem malomocný,“ ale nikdo si nepředstavil, že se zastřelil proto, že věřil, že dostal tu strašlivou nemoc, malomocenství.“

„Cože?“ vyrazil jsem.

„Byl to chytrý výmysl ďábelské mysli. Mladý Bleibner trpěl nějakou menší kožní nemocí, žil v jižních mořích, kde ta nemoc je dosti obvyklá. Ames byl dříve jeho přítelem, a byl velmi známým odborníkem v lékařství, Bleibnerovi by ani ve snu nenapadlo pochybovati o jeho slovech. Když jsem sem přišel, moje podezření se rozdělilo mezi Harpera a doktora Amese, ale brzy jsem si uvědomil, že jedině Dr. Ames by mohl spáchat a skrývati zločiny, a dověděl jsem se od Harpera, že Ames se dříve s mladým Bleibnerem stýkal. Ten bezpochyby jednou se pojistil na život ve prospěch doktorův. Doktor viděl svoji příležitost k získání jmění. Bylo mu snadné naočkovati panu Bleibnerovi smrtící zárodky. Potom synovec, zachvácen zoufalstvím nad hroznou zprávou, kterou mu sdělil jeho přítel, se zastřelil. Pan Bleibner, ať byly jeho úmysly jakékoliv, poslední vůle neučinil. Jeho majetku by se dostalo jeho synovci a od tohoto doktorovi.“

„A pan Schneider?“

„O tom nemůžeme mít jistoty. Znal také mladého Bleibnera, jak se pamatují a snad mohl mít podezření

nebo zase snad doktor si mohl pomyslet, že další bezdůvodná a bezúčelná smrt rozšíří osidla pověry. A co více, povím vám jeden zajímavý psychologický fakt, Hastingsi. – Vrah má vždycky silnou touhu opakovat svůj předešlý zločin, provedení tohoto působí na něho stále víc a více. Odtud moje obavy o mladého Willarda. Postava Anubise, kterou jste viděl dnes v noci, byl Hassan, oblečený podle mých pokynů. Chtěl jsem vidět, zda bych mohl polekat doktora. Ale byl bych musel vzít něco víc, než nadpřirozeno, abych ho polekal. – Mohl jsem vidět, že vůbec ani nebyl zaujat mým předstíráním víry v záhrobí. Malá komedie, kterou jsem pro něho sehrál, ho neoklamala. Podezřívám jsem ho, že se pokusí učinit mě nejbližší obětí. Ale na vzdory tomu ošklivému moři, tomu prokletému vedru a té únavnosti písku, malé šedivé buňky dosud fungují!“

Ukázalo se, že Poirot měl úplně pravdu ve svých předem daných tvrzeních. Mladý Bleibner před několika léty, tak trochu v opičce, učinil žertovnou poslední vůli, zanechávaje „pouzdro na cigarety, kterému se tolik podivujete a vše, co při své smrti budu mít, hlavně dluhy, mému dobrému příteli Robertu Amesovi, který jednou mě zachránil před utopením.“

Věc byla utulána, pokud bylo možno a lidé dodnes mluví o podivné řadě úmrtí ve spojitosti s hrobkou Menher-Raovou jakožto o důkazu pomsty dávného krále na znesvětitelích jeho hrobky – víra to, která je opakem vši egyptské víry a způsobu myšlení, jak mi Poirot vysvětlil.

## VII. Loupež šperků v hotelu Grand Metropolitan.

Poirote,“ pravil jsem, – „prospěla by vám změna vzduchu.“

„Myslíte, příteli?“

„Jsem si tím jist.“

„Co-že?“ řekl můj přítel, usmívaje se. „Je tedy všechno zařízeno?“

„Půjдете?“

„Kam máte v úmyslu mě vzít?“

„Do Brightonu. Abyste věděl, o co běží, jeden můj přítel v City mně poradil velmi dobrou bursovní spekulaci a – nuže, a mám peněz, že nevím co s nimi, jak se říká. Myslím, že ztrávit konec týdne v Grand Metropolitanu bude pro nás to nejlepší na světě.“

„Díky, přijímám co nejvděčněji. Máte dobré srdce – konečně – má cenu malých šedých buněk. Ano, ano, jsem v nebezpečí, že já, který s vámi mluvím, zapomenu na to leckdy.“

Nepochopil jsem docela toho závěru. – Myslím, že Poirot je někdy tak trochu nakloněn podceňovati moje duševní schopnosti. Ale jeho radost byla tak zřejmá, že jsem odložil svoji lehkou rozmrzelost.

„Pak je tedy všechno v pořádku,“ řekl jsem spěšně.

V sobotu večer jsme obědvali v Grand Metropolitanu uprostřed veselé a četné společnosti. Zdálo se, že všichni muži se svými ženami jsou v Brightonu. Šaty byly nádherné a šperky – nošené někdy více s láskou k přepychu než s dobrým vkusem – to bylo něco velkolepého.

„Což, tohle je pohled!“ zabručel Poirot. – „Tohle je domov zbohatlíků, ne, Hastingsi?“

„Myslím, že ano,“ odvětil jsem, „ale doufám, že všichni nemají nátěru zbohatlíků.“

Poirot se díval klidně kolem sebe.

„Pohled na tolik šperků vzbuzuje ve mně přání, aby můj mozek se obrátil na cestu zločinu, na místě k jeho odkrývání. Jaká znamenitá příležitost pro nějakého zloděje z povolání! Pohleďte, Hastingsi, na tu tlustou ženu u sloupu, je, jak vy byste řekl, omítnuta omítkou z drahokamů.“

Sledoval jsem jeho pohled.

„Cože?“ zvolal jsem, „to je paní Opalsenová.“

„Vy ji znáte?“

„Trochu. Její muž je bohatým bursovním sensálem, který vyzískal celé jmění z nedávného olejového poplachu.“

Po obědě na procházce jsme šli kolem Opalsenových a tu jsem jim představil Poirota. Žvatlali jsme spolu několik minut a skončili jsme tím, že jsme společně pili kávu.

Poirot pronesl několik slov pochvaly o cenných drahokamech, rozložených na panině objemné hrudi a ta

se hned rozzářila.

„Je to vskutku mým koníčkem, pane Poirote. – Opravdu, miluji skvosty. Eda zná moji slabost a vždy, když se mu obchody dobře daří, přinese mně něco nového. Zajímáte se o drahokamy?“

„Kdysi jsem s nimi měl dost co dělati, paní. Moje povolání mě přivedlo do styku s některými nejproslulejšími kameny světa.“

S diskrétními pseudonymy jal se vypravovati příběh o historických skvostech jistého vladařského rodu a paní Opalsenová mu naslouchala se zatajeným dechem.

„Tak tedy to bylo!“ zvolala, když skončil. „Není-li to opravdu jako představení v kinu. Víte, mám nějaké perly, které mají svoji vlastní historii. Myslím, že jsou pokládány za jeden z nejkrásnějších náhrdelníků na světě – jsou tak krásně seřazeny, a tak dokonale zbarveny. Jak povídám, musím opravdu jít nahoru pro ně a přinést je!“

„Ó, paní,“ protestoval Poirot, „jste příliš laskavá. – Prosím, neobtěžujte se!“

„Ó, ráda bych vám je ukázala.“

Obloustlá dáma se odbatolila dosti rychle ke zdviži. Její muž, který právě rozmlouval se mnou, pohlédl zvědavě na Poirota.

„Vaše paní je tak laskavá, že trvá na tom, že mi ukáže svůj perlový náhrdelník,“ vysvětloval Poirot.

„Ó, ty perly!“ – Opalsen se spokojeně usmíval. – „Nuže, ty stojíš za podívanou. Však také stály pěkné groše! A přece ty peníze se vyplatí; to, co jsem za ně dal, mohu dostat každého dne, ba i víc. – Snad se to i stane, budou-li věci v takovém stavu jako jsou teď. V City jsou peníze zpropadeně levné. Všechny tyhle hromské E. P. D.,“ zahlomozil, pouštěje se do technických výkladů, ve kterých jsem ho nemohl sledovati. Byl přerušen malým služebníčkem, který se k němu přiblížil a něco mu pošeptal do ucha.

„Co – cože? Hned přijdu. Neonemocněla, což? – Promiňte, pánové!“

Opustil nás kvapně. Poirot se opřel vzad a zapálil si jednu svou tenkou ruskou cigaretu. Potom pečlivě a po domácku srovnal prázdné koflíky od kávy do pěkné řady a blaženě zářil nad výsledkem své práce.

Minuty mýjely. Opalsenovi se nevraceli.

Poirot pozoroval stoupající kroužky kouře a pak řekl zamyšleně:

„Oni se nevrátí.“

„Proč?“

„Poněvadž se něco stalo, přáteli.“

„Co se stalo? Jak to víte?“ tázal jsem se zvědavě. Poirot se usmál.

„Před několika minutami ředitel rychle vyšel ze své kanceláře a běžel nahoru. Byl velmi vzrušen. Hoch od zdviže je hluboce zabrán do rozhovoru s posluhujícím hochem. Zvonek zdviže zvoní po třetí, ale on si toho nevšímá. Za třetí, i číšníci jsou roztržití a způsobiti, aby číšník byl roztržitým –“ Poirot potřásl hlavou s tvářností osudovosti. „Je to jistě věc první velikosti. Ach, to je to, co jsem myslil! Zde přichází policie.“ Do hotelu vstoupili právě dva mužové, jeden v uniformě, druhý v obyčejných šatech. Mluvili s posluhujícím hochem a byli hned na to vedeni nahoru. O několik minut později týž hoch sešel dolů a přišel k místu, kde jsme seděli.

„Poručení pana Opalsena, a zda byste přišli nahoru.“

Poirot mrštně vyskočil. Řeklo by se, že očekával pozvání. Následoval jsem ho neméně rychle.

Byt Opalsenových byl v prvním poschodí. Po zaklepání na dveře hoch zmizel a na pozvání nám bylo odpověděno: „Vstupte!“ – Naším očím se naskytla zvláštní podívaná. Pokoj byl ložnicí paní Opalsenové a uprostřed něho, ležíc v lenošce, byla paní, hořce plačící. Poskytovala zvláštní pohled, se slzami působícími velké brázdou v pudru, jímž byla bohatě pokryta její pleť. Pan Opalsen přecházel hněvivě kolem. Dva policejní zřízenci stáli ve středu pokoje se zápisníky v rukou. Hotelová pokojská, vypadající k smrti poděšeně, stála u krbu; a na druhé straně Francouzka, zřejmě služebná paní Opalsenové, plakala a lomila rukama s prudkostí hoře, která soupeřila hoří její velitelky.

Do tohoto pekla vstoupil Poirot, uhlašený a usmívající se. Hned na to paní Opalsenová s energií, překvapující při jejím objemu, vyskočila se svého fautelu směrem k němu.

„Tady to máte; ať si Eda říká co chce, já věřím ve štěstí, opravdu. Bylo usouzeno, abych se s vámi setkala dnes večer takto a mám pocit, že nedostanete-li mých perel zpět vy, nedostane jich nikdo.“

„Upokojte se, madame, prosím vás,“ Poirot jí chlácholivě klepal po ruce. „Vzmužte se. Vše bude dobré. Hercule Poirot vám to přísahá.“

Pan Opalsen se obrátil k policejnímu inspektorovi. „Doufám, že nebude námitek proti – proti mému pozvání tohoto pána, což –?“

„Vůbec ne, pane,“ odpověděl muž zdvořile, ale úplně lhostejně. „Snad nyní je vaší paní lépe a poskytneme vám dat?“

Paní Opalsenová pohlížela bezmocně na Poirota. – Ten ji zavedl zpět k jejímu sedadlu.

„Posaďte se, paní, a vypravujte nám celou událost, aniž byste se rozčilovala.“

Po tomto zapřísáhnutí paní Opalsenová si opatrně utřela oči a začala:

„Po obědě jsem šla nahoru, abych přinesla ukázati panu Poirotovi svoje perly. Pokojská a Celestina byly obě v pokoji jako obvykle –“

„Promiňte, paní Opalsenová, ale co myslíte tím jako obvykle?“

Pan Opalsen to vysvětlil:

„Učinil jsem pravidlem, aby nikdo nechodil do tohoto pokoje, není-li tam komorné Celestiny. Pokojská uklidí pokoj ráno za Celestininy přítomnosti a po obědě přijde upravit lože za těchž okolností; jinak nevstoupí do pokoje nikdy.“

„Nuže, jak jsem právě řekla,“ pokračovala paní Opalsenová. – „Přišla jsem nahoru. Šla jsem tam k prádelníku –“ označila pohybem nízký prádelník u vykrojeného toaletního stolku – „vyňala jsem svoji šperkovou skříňku a odemkla ji. – Vypadala docela jako obvykle – ale perel tam nebylo!“

Inspektor se horlivě zabýval svým zápisníkem. – „Kdy jste je viděla naposledy?“ tázal se.

„Byly tam, když jsem šla dolů k obědu.“

„Jste si tím jista?“

„Docela jista. Nebyla jsem rozhodnuta, zda je mám vzít či ne, ale konečně jsem se rozhodla pro smaragdy a dala perly zpět do skříňky.“

„Kdo odemykal šperkovou skříňku?“

„Já. Nosím klíček na řetízku kolem krku.“ Vyňala jej při těch slovech.

Inspektor jej prohlédl a pokrčil rameny.

„Zloděj měl asi duplikát klíče. To není nic nesnadného. Zámek je zcela prostý. A co jste dělala potom, když jste zamkla skříňku?“

„Dala jsem ji na dno prádelníku, kde ji obvykle mívám.“

„Zamkla jste prádelník?“

„Ne, nikdy toho nedělávám. Moje děvče zůstává v pokoji, až se vrátím nahoru, takže toho není třeba.“ Inspektorova tvář zvažněla.

„Mám z toho vyrozumívati, že šperky tam byly, když jste odcházela dolů k obědu a že od té doby komorná neopustila pokoj?“

Náhle jakoby hrůza jejího postavení jí po prvé vyvstala před očima, Celestina pronikavě vykřikla a vrhnuvši se k Poirotovi, vychrtila na něho bystřinu nesouvislé francouzštiny.

To je hanebné nařčení! Podezřívati ji, že by ona oloupila paní! O policii je dobře známo, že je neuvěřitelně pitomá! Ale monsieur, který je Francouz – –

„Belgičan,“ přerušil ji Poirot, ale Celestina nevěnovala této opravě pozornosti.

Monsieur přece tu nemůže státi a přihlížeti k tomu, jak je neprávem nařčena, zatím co té hanebné pokojské je dovoleno svobodně odejít! Nikdy jí neměla ráda – té nafoukané ženské s červeným obličejem – rozené zlodějky. Ona to říkala od počátku, že není poctivá. A také na ni dávala dobrý pozor, když uklízela pokoj panin! Ať ji ti policejní idioti prohledají a bylo by opravdu překvapením, kdyby u ní nenašli paniných perel!

Ačkoliv toto oslovení bylo proneseno prudkou a jedovatou francouzštinou, Celestina je doprovázela spoustou posuňků a komorná pochopila tak aspoň částečně jejich význam. Zrudla hněvem.

„Jestli ta cizí ženská říká, že já vzala tyhle perle, tak je to lež!“ prohlásila se zápalem. „Já je nikdy ani neviděla.“

„Prohledejte ji!“ řádila druhá. „Uvidíte, že je to tak, jak říkám!“

„Vy jste lhářka – slyšíte?“ řekla pokojská přistupujíc k ní. Ukradla, sté je sama a chcete to svést na mě. Proč, já jsem byla v pokoji jen tři minuty sama, než přišla milostpaní a pak vy jste tu seděla po celou tu dobu, jak to vždycky děláte, jako když kočka číhá na myš.“

Inspektor pohlížel pátravě na Celestinu. – „Je to pravda? Vy jste vůbec nevyšla z pokoje?“

„Opravdu jsem jí nenechala samotné,“ připouštěla neochotně Celestina, „ale dvakrát jsem prošla do svého pokoje tam těmi dveřmi, jednou abych si přinesla předeno bavlny a po druhé pro nůžky. A tehdy ona to asi udělala.“

„Neodešla jste ani na minutu,“ stála na svém pokojská hněvivě. „Jen jste vyklouzla ven a hned zase dovnitř. Byla bych ráda, kdyby mě policie prohledala. Nemám se proč bát.“

V tom okamžiku bylo zaklepáno na dveře. Inspektor šel k nim. Jeho tvář se rozzářila, když spatřil, kdo to je.

„Ó!“ zvolal, „to je opravdu štěstí! Poslal jsem pro jednu naši prohledavačku a ona právě přišla. Snad by

vám nevadilo jít vedle do pokoje.“

Pohlédla na pokojskou, která překročila práh s pohozením hlavy, zatím co prohledavačka šla těsně za ní. Francouzka klesla vzlykajíc na židli. Poirot se díval po pokoji, jehož hlavní rysy objasňují náčrtkem:

„Kam vedou tyhle dveře?“ tázal se, kývaje hlavou k jedněm dveřím u okna.

„Myslím, že do sousedních pokojů,“ řekl inspektor. „Ale s této strany jsou rozhodně zavřeny závěrkou.“ Poirot šel k nim, zkusil dveře, pak odsunul závěrku zpět a znovu zkusil otevřít.

„A s druhé strany stejně,“ poznamenal. „Nuže, zdá se, že těmi dveřmi sem byl vstup vyloučen.“ Přešel k oknům, zkoušeje otevřít jedno po druhém.

„A zase – nic. Ani balkon zvenčí.“

„I kdyby tak bylo,“ řekl netrpělivě inspektor, „nevidím, co by nám to pomohlo, jestliže komorná vůbec neodešla z pokoje.“

„Zřejmě,“ pravil Poirot, neuveden v rozpaky. „Jestliže slečna ví určitě, že neodešla z pokoje –“

Byl přerušen objevením pokojské a policejní prohledavačky.

„Nic,“ řekla lakonicky druhá.

„To si myslím, opravdu,“ řekla ctnostně komorná. „A ta francouzská ženská by se měla stydět, že sahá pořádnému děvčeti na charakter.“

„Nu, nu, děvče, všechno je v pořádku,“ řekl inspektor, otvíraje dveře. „Nikdo vás nepodezřívá. Jděte si a hleďte si své práce.“

Pokojská neochotně šla.

„Chystáte se ji prohledat?“ ptala se, ukazujíc na Celestinu.

„Ano, ano!“ Zavřel dveře a otočil klíčem.

Celestina šla do malého pokojíku, provázena prohledavačkou. Vrátila se také za několik minut. Nebylo u ní nalezeno nic.

Inspektorova tvář zvažněla.

„Obávám se, že vás budu muset vzít s sebou, slečno.“ Obrátil se k paní Opalsenové. „Lituji, paní, ale všechno na to poukazuje. – Nemá-li jich u sebe, jsou ukryty někde v pokoji.“

Celestina pronikavě vykřikla a uchopila Poirota za ruku. Ten se sklonil a pošeptal děvčeti něco do ucha. Pohlédla na něho pochybovačně.

„Ano, ano, mé dítě – ujišťuji vás, že je lépe neodporovat.“ Pak se obrátil k inspektorovi. „Dovolíte, pane? Malý pokus – jen pro mé vlastní uspokojení.“

„Přijde na to, co to je,“ odpověděl policejní úředník neochotně.

Poirot oslovil Celestinu ještě jednou.

„Řekla jste nám, že jste šla do svého pokoje, abyste si přinesla předeno bavlny. Kde pak asi bylo?“

„Nahoře na prádelníku, pane.“

„A nůžky?“

„Také tam.“

„Nebylo by vám příliš obtížné, slečno, kdybychom vás požádali, abyste opakovala ty dva pohyby? Seděla jste zde se svojí prací, jak říkáte?“

Celestina usedla a potom na Poirotovo znamení vstala, šla do sousedního pokoje, vzala nějaký předmět s prádelníku a vrátila se.

Poirot rozdělil svoji pozornost mezi její pohyby a své velké hodinky podivného tvaru, které držel v ruce.

„Znovu, prosím, slečno.“

Při závěru druhého předvedení udělal si poznámku do svého zápisníku a dal hodinky zpět do kapsy.

„Děkuji vám, slečno! I vám, pane –“ uklonil se inspektorovi – „za vaši laskavost.“

Zdálo se, že inspektora trochu baví tato přehnaná zdvořilost. Celestina odešla v záplavě slz provázena ženou, zaměstnanou u policie.

Potom po krátké omluvě paní Opalsenové inspektor jal se pracovat na prohlídce pokoje. Odtáhl prádelník, otevřel skříňku, úplně rozebral postel a klepal na podlahu. Pan Opalsen na něho pohlížel skepticky.

„Myslíte opravdu, že je najdete?“

„Ano, pane. Musí tady být podle rozumu. Neměla kdy, aby je odnesla pryč z pokoje. To, že paní objevila krádež tak záhy, zhatilo její plány. Ne, jsou tu skoro jisté – někdo z těch dvou je tu musel ukrýt a té pokojské se to velmi nepodobá, že by to udělala.“

„Víc než nepodobá – je to nemožné!“ řekl klidně Poirot.

„Cože?“ hleděl na něho upřeně inspektor.

Poirot se skromně usmál.

„Dokáží vám to. Hastingsi, můj dobrý příteli, vezměte moje hodinky do ruky – pozor! Je to rodinné dědictví. Právě teď jsem sledoval slečniny pohyby – její první nepřítomnost v pokoji trvala dvanáct vteřin, druhá patnáct. Teď pozorujte, co budu já dělati. Paní bude tak laskavá a dá mi klíč od skřínky na šperky. Děkuji vám. Můj přítel Hastings bude tak laskav a řekne: Jděte!“

„Jděte!“ řekl jsem.

S rychlostí skoro neuvěřitelnou Poirot vytáhl zásuvku toaletního stolku, vyňal skřínku na šperky, vyňal jeden klenot, zavřel a zamkl skřínku a dal ji zpět do zásuvky, již zase zastrčil. Jeho pohyby byly jako blesk.

„Nuže, příteli?“ tázal se mne bez dechu.

„Čtyřicet šest vteřin,“ odvětil jsem.

„Vidíte?“ rozhlédl se kolem. – „Pokojská by neměla kdy, aby náhrdelník vyňala, tím méně aby jej ukryla.“

„Pak je podezření na komorné,“ řekl inspektor s uspokojením a vrátil se ke svému hledání. Přešel do ložnice komorné hned vedle.

Poirot se zamyšleně mračil. Náhle se obrátil s otázkou na pana Opalsena.

„Náhrdelník – byl bezpochyby pojištěn?“

Zdálo se, že pan Opalsen je tou otázkou trochu překvapen.

„Ano,“ řekl váhavě, „tak jest.“

„Ale co na tom záleží?“ řekla paní Opalsenová plačtivě. „Já chci svůj náhrdelník. Byl jedinečný. Žádné peníze mi ho nenahradí.“

„Chápu, paní,“ řekl Poirot chlácholivě. „Úplně vás chápu. Ženě je cit vším – není-liž pravda? Ale pán, který nemá tak jemné citlivosti, bezpochyby v tom faktu nalezne malou útěchu.“

„Ovšem, ovšem –“ řekl pan Opalsen trochu nejistě. „Avšak –“

Byl přerušen inspektorovým vítězným výkřikem. Přišel, houpaje čímsi v prstech.

Paní Opalsenová se zvedla s výkřikem se své židle. Byla to docela jiná žena.

„Ó, ó, můj náhrdelník!“

Přitiskla jej oběma rukama na prsa. Shrnuli jsme se kolem ní.

„Kde to bylo?“ tázal se Opalsen.

„V posteli komorné. Mezi závitý drátěné matrace. – Ukradla jej asi a ukryla tam dříve, než pokojská přišla na scénu.“

„Dovolíte, paní?“ řekl Poirot jemně. Vzal od ní náhrdelník a bedlivě jej pozoroval; pak jí jej podal s úklonou zpět.

„Obávám se, paní, že nám budete musiti dátí náhrdelník na nějaký čas,“ pravil inspektor. „Budeme ho potřebovati. Ale bude vám vrácen pokud možná brzy.“

Pan Opalsen se zamračil.

„Je toho nezbytně třeba?“

„Obávám se, že ano, pane Opalsene. Právě jenom formalita.“

„Ó, ať si jej vezmou, Edo!“ zvolala jeho žena. „Budu mít větší klid, bude-li u nich. Nemohla bych ani oka zamhouřiti při pomyslení, že by se ještě někdo mohl pokusiti dostatí jej. To zkažené děvče! Nikdy bych to o ní nebyla věřila!“

„No tak, no tak, drahoušku, neber si to tak k srdci!“

Cítil jsem jemný tlak na ruce. Byl to Poirot.

„Vyklouznem, příteli? Myslím, že našich služeb už není zapotřebí.“

Avšak venku zaváhal a k mému velkému překvapení poznamenal:

„Rád bych viděl ten vedlejší pokoj.“

Dveře nebyly zamčeny a my jsme tedy vstoupili. – Pokoj, jenž byl velký a dvojitý, nebyl obydlen. Všude ležel prach skoro viditelně a můj citlivý přítel učinil svoji charakteristickou grimasu, když běžel prstem kolem pravoúhlého vzoru na stole blízko okna.

„Tady je zapotřebí úklidu,“ poznamenal suše.

Hleděl zamyšleně z okna a zdálo se, že zapadl do hluboké úvahy.

„Nuže?“ tázal jsem se netrpělivě. „Proč jsme sem vlastně přišli?“

Zarazil se.

„Prosím za prominutí, příteli. Chtěl jsem viděti, zda dveře s této strany byly také zavřeny závěrkou.“

„Nuže,“ řekl jsem, pohlížeje na dveře, spojující nás s pokojem, který jsme právě opustili, „jsou zavřeny závěrkou.“

Poirot přikývl.

Zdálo se, že dosud přemýšlí.

„A rozhodně,“ pokračoval jsem, „co na tom záleží? Věc je odbyta. Přál bych si, abyste měl více štěstí. Ale případ byl toho druhu, že ani takový zlostnatělý idiot, jako je inspektor, se nemohl mýlit.“

Poirot potřásl hlavou.

„Věc není odbyta, příteli. Nebude odbyta, dokud nevypátrám, kdo perly ukradl.“

„Ale vždyť to udělala ta komorná!“

„Proč myslíte?“

„Cože,“ zakoktal jsem, „byly nalezeny zrovna v její matraci.“

„Ta, ta, ta,“ řekl Poirot netrpělivě. „To nebyly perly.“

„Cože?“

„Napodobenina, příteli.“

Tento výrok ve mně zarazil dech. Poirot se líbezně usmíval.

„Ten dobrý inspektor zřejmě neví nic o špercích. Ale hned tu bude pěkný rámus!“

„Pojďte!“ volal jsem, tahaje ho za ruku.

„Kam?“

„Musíme to hned říci Opalsenovým.“

„Myslím, že ne.“

„Ale ta ubohá žena –“

„Dobrá; ta ubohá žena, jak vy ji nazýváte, bude mít mnohem klidnější noc, bude-li věřit, že perly jsou v bezpečí.“

„Ale zloděj s nimi může uprchnouti.“

„Jak obvykle, příteli, mluvíte bez rozvážení. Jak to víte, že perly paní Opalsenové, tak pečlivě zamčené dnes večer, nebyly nepravé a že skutečná krádež se nestala mnohem dříve?“

„Ó!“ zvolal jsem zaražen.

„Jistě,“ řekl Poirot, usmívaje se. „Začneme znova.“

Vyšel z pokoje, váhaje chvíli jakoby přemýšlel a potom kráčel na konec chodby, zastaviv se před malou místností, kde se shromažďovali komorné a sluhové hostí, kteří měli v tom patře pokoje. Ukázalo se, že naše zvláštní pokojská tam má malý dvůr a že vypráví pozornému posluchačstvu své poslední zkušenosti. Zarazila se uprostřed věty. Poirot se uklonil se svojí obvyklou zdvořilostí.

„Promiňte, že vás obtěžuji, ale budu vám velmi vděčný, otevřete-li mně dveře pokoje pana Opalsena.“

Žena ochotně vyhověla a šli jsme spolu s ní znovu dolů chodbou. Pokoj pana Opalsena byl na druhé straně chodby a měl dveře proti dveřím pokoje paní Opalsenové. Pokojská jej otevřela příslušným klíčem a vstoupili jsme.

Když se chystala odejít, Poirot ji zadržel.

„Na okamžik; viděla jste někdy mezi věcmi páně Opalsenovými takový lístek jako je tento?“

Podal jí obyčejný bílý lístek kartónového papíru.

Papír byl velmi hladký a lesklý a měl neobvyklý vzhled.

Služka jej vzala a pečlivě prohlížela.

„Ne, pane, nemohu říci, že bych jej byla viděla. Ale lokaj se rozhodně více zabývá úklidem v pokojích obývaných pány.“

„Rozumím vám. Děkuji.“

Poirot vzal lístek zpět. Žena odešla. Poirot vypadal, jakoby se trochu rozmýšlel. Potom krátce, prudce kývl hlavou.

„Zazvoňte, Hastingsi, prosím vás. Třikrát, na lokaje.“

Poslechl jsem pln zvědavosti. Zatím Poirot prohlížel obsah koše na papír, který vysypal na podlahu.

V několika okamžicích lokaj se objevil na zazvonění. Poirot mu položil tutéž otázku a podal mu lístek k nahlédnutí. Lokaj nikdy neviděl lístek tohoto zvláštního druhu mezi věcmi páně Opalsenovými. Poirot mu poděkoval a lokaj odešel trochu neochotně, s tázavým pohledem na převrácený koš na papír a na ten nepořádek na zemi. Stěží mohl přeslechnouti Poirotovu poznámku, když ten znovu cpal roztrhaný papír zpět:

„A náhrdelník byl vysoko pojištěn...“

„Poirote,“ zvolal jsem, „vidím –“

„Nevidíte nic, příteli,“ odvětil rychle, „jako obvykle nevidíte vůbec nic! Je to neuvěřitelné – ale je tomu tak. Vraťme se do svého bytu.“

Učinili jsme to potichu. Tam Poirot se rychle převlékl, k mému svrchovanému překvapení.

„Jedu dnes večer do Londýna,“ vysvětloval. „Je to naléhavé.“

„Cože?“

„Rozhodně. Opravdová mozková práce (ach, ty udatné šedé buňky) byla vykonána. Jedu hledati potvrzení. Naleznu je! Je nemožné oklamati Hercule Poirota!“

„V těchto dnech se z vás stane holub volák,“ poznamenal jsem trochu znechucen jeho domýšlivostí.

„Nehněvejte se, prosím vás, mon ami. Počítám s tím, že mi prokážete jistou službu – z přátelství.“

„Ovšem,“ řekl jsem živě, trochu se stydět za svoje mrzoutství. „Co je to?“

„Rukáv mého kabátu, který jsem svlékl – okartáčoval byste jej? Vidíte, ulpělo na něm trochu bílého prášku; zpozoroval jste bezpochyby, jak jsem běžel prstem kolem zásuvky toaletního stolku?“

„Ne, nevšiml jsem si.“

„Měl byste si všimati, co dělám, příteli. Tak se mi dostal prach na prst a poněvadž jsem byl trochu rozčilen, otřel jsem jej o rukáv; jednání bez metody si vyprošuji – podle mých zásad je nesprávné.“

„Ale co s tím práškem?“ tázal jsem se, nezajímaje se nijak zvlášť o Poirotovy zásady.

„Není to jed Borgiů,“ odvětil Poirot mrkaje. „Vidím, že vaše obrazivost stoupá. Řekl bych, že je to klouzek.“

„Klouzek?“

„Ano, truhláři ho také užívají, aby zásuvky se hladce zavíraly, právě jako rukavičkáři a ševci ho sypou do svých výrobků, aby se lépe oblékaly.“

Dal jsem se do smíchu.

„Vy starý hříšníku! Myslel jsem si, že se zabýváte něčím neobyčejným.“

„Na shledanou, příteli. Ušetřím si toho. Už letím!“

Dveře se za ním zavřely. S úsměvem polo výsměšným, polo dojatým, vzal jsem kabát a vztáhl ruku po kartáči na šaty.

Druhého jitra, neslyše nic od Poirota, šel jsem na procházku, potkal několik starých známých a posnídal s nimi v jejich hotelu. Odpoledne jsme si vyjeli autem. Zdržela nás prasklá pneumatika a bylo po osmé hodině, když jsem se dostal zpět do Grand Metropolitanu.

První podívaná, která se naskytla mým očím, byl Poirot, drobnější než obvykle, usazený mezi Opalsenovými a zářící vzhledem blažené spokojenosti.

„Mon ami, Hastingsi!“ zvolal a vyskočil, aby chvátil ke mně. „Obejměte mě, příteli; všechno se znamenitě obrátilo!“

Na štěstí objetí bylo pouze obrazné – věc, kterou si člověk u Poirota není právě jist.

„Vy myslíte –“ začal jsem.

„Ale já to nazývám báječným!“ pravila paní Opalsenová, smějíc se celou svojí buclatou tvář. „Neříkala jsem ti to, Edo, že nedostane-li on mých perel zpátky, nedostane jich nikdo?“

„Říkala, drahoušku, říkala. A měla jsi pravdu.“

Pohlédl jsem bezmocně na Poirota a on ten pohled zodpověděl.

„Můj přítel Hastings se octl, jak vy to v Anglii říkáte, docela na suchu. Posadte se a já vám povím celý ten příběh, který dopadl tak šťastně.“

„Dopadl?“

„Ale ano. Už jsou zatčeni.“

„Kde je zatčen?“

„Pokojská a lokaj, hrome! Vy jste jich nepodezříval? Ani po mém zvláštním poukazu na klouzek?“

„Řekl jste, že jej používají truhláři.“

„Zajisté, že ano – aby zásuvky hladce klouzaly. – Někdo chtěl aby zásuvka vyklouzla a zase vklouzla úplně bez hluku. Kdo to asi byl? Zřejmě, jen pokojská. Plán byl tak chytrácký, že ani mě to hned nepadlo do oka – ani do oka Hercula Poirota.“

Poslyšte, provedl jsem to takhle. Lokaj byl ve vedlejším prázdném pokoji a čekal. Francouzka odejde z pokoje. Rychle jako blesk pokojská otevře zásuvku, vyjme skříňku se skvosty a přiskočivši ke dveřím odsune závoru a podá skříňku do vedlejšího pokoje. Lokaj ji v příhodné chvíli otevře duplikátem klíče, který si zaopatřil, vyjme náhrdelník a vyčkává. Celestina opět odejde z pokoje, a – pst! – rychlostí blesku skříňka je podána zpět a umístěna v zásuvce.

Paní přijde, krádež je objevena. Pokojská plna spravedlivého rozhořčení žádá, aby byla prohlédnuta a odejde z pokoje bez poskvrny na svém charakteru. – Napodobenina náhrdelníku, který si opatřili, byla ukryta v loži francouzské komorné pokojskou hned ráno – mistrný tah, tohle to!“

„Ale proč jste jel do Londýna?“

„Pamatujete se na ten lístek?“

„Ovšem, Vrtalo mi to v hlavě – a vrtá dosud. Myslil jsem –“

Váhal jsem ohleduplně, pohlížeje na pana Opalsena.

Poirot se dal srdečně do smíchu.

„Nesmysl! Jednalo se o lokaje. Lístek měl povrch upravený zvláštním způsobem – na otisky prstů. Šel jsem rovnou do Scotland Yardu, ptal se po našem starém příteli, inspektoru Jappovi a předložil mu tato fakta, poněvadž jsem mel podezření, že se ukáže, že otisky prstů patří dvěma známým zlodějům perel, po kterých se pase už dlouho. Japp sem přišel se mnou, zloději byli zatčeni a náhrdelník byl objeven mezi lokajovými věcmi. Mazaný párek! Ale dopustili se chyby v metodě. Neřekl jsem vám, Hastingsi, aspoň šestatřicetkrát, že bez metody –“

„Aspoň šestatřicet tisíckrát!“ přerušil jsem ho. „Ale, kde udělali chybu ve své metodě?“

„Mon ami, to je dobrý plán, přijmouti místo pokojské nebo lokaje – ale nesmíte se štítiti práce. Neutřeli prach v prázdném pokoji; a proto, když ten člověk položil skříňku se skvosty na malý stolek u spojovacích dveří, zanechala tam zřejmou stopu –“

„Pamatuji se,“ zvolal jsem.

„Před tím jsem nebyl rozhodnut. Potom – jsem to věděl.“

Na okamžik nastalo ticho.

„A já jsem dostala své perly,“ pravila paní Opalsenová jako nějaký duch řeckého choru.

„Dobrá,“ řekl jsem, „a teď bych raději poobědval.“

Poirot se přidal ke mně.

„Tohle by pro vás mělo znamenati pochvalu.“

„Vůbec ne,“ odvětil klidně Poirot. „Japp a místní inspektor rozdělí si podíl mezi sebou. Ale –“ poklepal si na kapsu, „tady mám šek, od pana Opalsena, a co tomu říkáte, příteli? Tento konec týdne nedopadl podle plánu. Vrátime se sem na příští konec týdne – tentokrát na moje útraty?“

## VIII. Únos ministerského předsedy

Nyní, kdy válka a problémy války jsou věcí minulosti, myslím, že se mohu bezpečně odvážiti zjevit světu úlohu, kterou hrál můj přítel Poirot v jednom okamžiku národních bojů. Tajemství o tom bylo dobře střeženo. Do tisku se nedostalo ani zašeptnutí. Avšak nyní, kdy už není nutno zachovávat tajemství, považuji za správné, aby Anglie věděla, zač je zavázána vděčností mému malému příteli, jehož znamenitý mozek tak obratně odvrátil velkou katastrofu.

Jednoho večera po obědě – datum nebudu zvlášť uváděti, stačí říci, že to bylo v době, kdy papouškoval kde kdo frázi: „Uzavřete mír vyjednáváním po nepřítelích Anglie“ – já a můj přítel seděli jsme v jeho bytě. Po svém propuštění z vojny pro neschopnost vojenské služby prováděl jsem odvody a stalo se mi zvykem večer po obědě zaskočiti k Poirotovi a rozmlouvat s ním o všech zajímavých událostech, které se snad naskytly.

Pokoušel jsem se hovořiti s ním o vzrušující novince dne – o ničem menším než pokusu vraždy pana Davida Mac Adama, anglického ministerského předsedy. Zprávy v novinách byly zřejmě pečlivě zcensurovány. Podrobnosti nebyly udány, vyjma, že ministerský předseda unikl smrti jako zázrakem, ježto kulka ho sotva škrábla na šíji.

Uvažoval jsem, že naše policie byla asi hanebně nedbalá, byl-li takový kousek možný. Chápal jsem zcela dobře, že němečtí agenti v Anglii by rádi hodně riskovali pro takový výkon. „Bojovný Mac,“ jak mu přezdila jeho vlastní strana, odvážně a nedvojsmyslně potíral vliv pacifistů, který se stával tak mocným.

Byl více než anglickým ministerským předsedou – byl Anglií; a kdyby byl odstraněn ze svého vlivného místa – bylo by to pro Anglii zdrcující a ohromující ranou.

Poirot byl zaměstnán tím, že své šedé šaty otíral drobnou hubkou. Nikdy nebylo takového šviháka, jako byl Hercule Poirot. Úpravnost a pořádek byly jeho vášní. Teď, se zápachem benzínu, naplňujícím vzduch, bylo mu zhora nemožno věnovati mi plnou pozornost.

„V malém okamžiku jsem u vás, příteli, mám to jen dokončiti. Ta mastná skvrna – to není dobré – odstraním ji – tak!“ Vymačkával houbu.

Dal jsem se do smíchu, zapaluje novou cigaretu.

„Je to něco zajímavého?“ tázal jsem se asi po jedné či dvou minutách.

„Pomáhám jedné – jak tomu říkáte? – ‚dámě od milosrdných spolků‘ nalézt jejího muže. Je to těžký

případ, vyžadující takt. Protože myslím tak trochu, že až bude nalezen, nebude z toho mít radost. Co myslíte? Pokud se týče mne, jsem při něm. Byl to člověk vzácných rozeznávacích schopností a proto se ztratil.“

Smál jsem se.

„Konečně. Skvrna zmizela! Jsem vám k službám.“

„Ptal jsem se vás právě, co soudíte o tom pokusu vraždy Mac Adama?“

„Děťinství!“ odvětil Poirot pohotově. „Člověk to sotva může brát vážně. Vystřeliti z pušky – to se nikdy nepovede. To patří minulosti.“

„Tentokrát se to skoro povedlo,“ připomněl jsem mu.

Poirot netrpělivě potřásl hlavou. Právě chtěl odpovědět, když hospodyně vstrčila hlavu mezi dveře a oznámila mu, že dole jsou dva páni, kteří si přejí s ním mluvit.

„Nechtěl říci svých jmen, pane, ale říkají, že je to velice důležité.“

„Ať jdou nahoru,“ řekl Poirot, pečlivě skládaje svoje šedivé kalhoty.

V několika minutách oba návštěvníci byli uvedeni dovnitř a srdce mi poskočilo, když v prvním jsem poznal osobnost ne menší než Lorda Estaira, předsedu sněmovny; jeho druh pan Bernard Dodge, byl rovněž členem válečné ministerské rady a pokud jsem věděl, důvěrným osobním přítelem ministerského předsedy.

„Monsieur Poirot?“ pravil tázavě Lord Estair. Můj přítel se uklonil. Velký muž pohlédl na mě a váhal. –

„Moje záležitost je soukromá.“

„Slyšel jste, Monsieur Poirot, o blížícím se zasedání spojenců?“

Můj přítel přikývl.

„Z důvodů samozřejmých nebyly udány podrobnosti, kdy a kde se má konati. Ale datum je ovšem v diplomatických kruzích známo, ačkoliv nebylo uvedeno v novinách. Zasedání má být zítra – ve čtvrtek – večer ve Versailles. Teď chápete hroznou vážnost postavení. Nebudu vám tajiti, že přítomnost ministerského předsedy na zasedání je svrchovaně nutná. Propaganda míru, započatá a prováděná v našem středu německými agenty, byla velmi činná. Je obecným míněním, že silná osobnost ministerského předsedy dá zasedání obrát. Jeho nepřítomnost by mohla mít nejvážnější následky – snad předčasný a nešťastný mír. A my nemáme nikoho, koho bychom mohli postavit na jeho místo. Pouze on může zastupovati Anglii.“

Tvář Poirotova velmi zvažněla. „Vy tedy pohlížíte na únos ministerského předsedy jako na přímý pokus zabrániti jeho přítomnosti na zasedání?“

„Zajisté že ano. V době únosu byl právě na cestě do Francie.“

„A zasedání má být –?“

„Zítra večer v devět hodin.“

„Teď jsou tři čtvrti na devět.“

Poirot vyňal z kapsy své ohromné hodinky.

„Dvacet čtyři hodiny,“ řekl zamyšleně pan Dodge.

„A čtvrt,“ opravil ho Poirot. „Nezapomínejte na tu čtvrt hodinu, monsieur – snad nám přijde vhod. Teď pokud se týče podrobností – únos se stal v Anglii nebo ve Francii?“

„Ve Francii. Pan Mac Adam se přeplavil dnes ráno do Francie. Dnešní noci chtěl zůstat hostem vrchního velitele, a zítra pokračovati ve své cestě do Paříže, Přes Canal La Manche se dostal torpedoborcem. V Boulogni na něho čekala auta od vrchního velitelství a auto pobočníka vrchního velitele.“

„Nu, a?“

„Nuže, vyjeli z Boulogne – ale nedojeli.“

„Cože?“

„Monsieur Poirote, byl to podvržený vůz a podstrčený pobočník. Pravý vůz byl nalezen na postranní cestě, se šoférem a pobočníkem pěkně svázanými a s roubíky v ústech.“

„A podvržený vůz?“

„Je dosud na svobodě.“

Poirot učinil posunek netrpělivosti. „Neuvěřitelné! Jistě nemůže na dlouho uniknouti pozornosti?“

„Myslili jsme tak. – Zdálo se to pouze otázkou důkladného hledání. – Ta část Francie podléhá vojenské pravomoci. Byli jsme přesvědčeni, že vůz nepojede dlouho nepozorován. Francouzská policie a naši vlastní lidé ze Scotland Yardu a vojsko napjali každý nerv. Je to, jak vy říkáte, neuvěřitelné – ale nic nebylo objeveno!“

V tomtéž okamžiku bylo zaklepáno na dveře a vstoupil mladý důstojník, s obálkou důkladně zapečetěnou,

kterou podal lordu Estairovi.

„Právě přišlo z Francie, pane. Přinesl jsem to sem, jak jste nařídil.“

Ministr živě roztrhl obálku a vzkřikl. Důstojník se vzdálil.

„Konečně zpráva! Tento telegram byl právě odšifrován. Nalezli druhý vůz a také tajemníka Danielse, uspaného chloroformem, s ucpanými ústy, spoutaného v opuštěném statku blízko C. Nepamatuje se na nic, vyjma, že cosi mu bylo zezadu přitlačeno na ústa a na nos a že se bránil, aby se osvobodil. Policie je spokojena pokud se týče přesnosti jeho výpovědi.“

„A jiného nenalezli nic?“

„Ne.“

„Ani bezduché tělo ministerského předsedy? – Pak zbývá naděje. Ale je to zvláštní. Proč po pokusu zastřelit ho dnes ráno, dávají si tolik práce, aby si ho zachovali živého?“

Dodge potřásl hlavou. „Jedna věc je docela jistá. Prostředky zamezit jeho účasti na zasedání nejsou omezeny.“

„Je-li to v lidské moci, ministerský předseda tam bude. Dá Bůh, že není pozdě. Nuže, pánové – vypravujte mně všechno – od začátku. Teď musím vědět všechno dobře o té události se střílením.“

„Včera večer ministerský předseda, provázen jedním svým tajemníkem, kapitánem Danielsem –“

„Týž, který ho provázel do Francie?“

„Ano. Jak jsem řekl, jeli do Windsoru, kde ministerskému předsedovi byla udělena audience. Časně ráno se vrátil do Londýna a na této cestě se udál onen pokus vraždy.“

„Okamžik, prosím vás. Kdo je tento kapitán Daniels. Máte o něm údaje?“

Lord Estair se usmíval. „Myslel jsem si, že se mě na to otážete. Nevíme o něm příliš mnoho. Není ze žádné vynikající rodiny. Sloužil v anglické armádě a je to svrchovaně obratný tajemník, poněvadž neobyčejně dobře ovládá jazyky. Myslím, že mluví sedmi. Z tohoto důvodu ministerský předseda si ho vybral, aby ho doprovázel do Francie.“

„Má v Anglii nějaké příbuzné?“

„Dvě tety. Jakousi paní Everardovou, která žije v Hampsteadu, a nějakou slečnu Danielovou, která žije blízko Ascotu.“

„Ascot? To je blízko Windsoru, ne?“

„Tento bod nebyl přehlédnut. Ale nevedlo to k ničemu.“

„Pohlížíte tedy na kapitána Danielse jako na podezřelého?“

Stín trpkosti se vplížil do hlasu lorda Estaira, když řekl: „Ne, Monsieur Poirot. Za těchto dnů bych si rozvážil, než bych označil někoho jako podezřelého.“

„Velmi dobře. Nuže, pokud vím, milorde, ministerský předseda byl – což je přirozená věc – pod bdělou ochranou policie, která měla znemožnit každý útok?“

Lord Estair sklonil hlavu. „Tak jest. Vůz ministerského předsedy byl těsně sledován jiným vozem, v němž byli detektivové, oblečení v občanských šatech. Pan Mac Adam nevěděl nic o těchto opatřeních. Je osobně tím nejneohroženějším mužem a byl by schopen je úmyslně odstranit. Ale ovšem, policie činí svá vlastní opatření. Vskutku, šofér ministerského předsedy, O'Murphy, je člověkem od tajné policie.“

„O'Murphy? To je irské jméno, ne?“

„Ano, je to Irčan.“

„Ze které části Irska?“

„Myslím, že z hrabství Clare.“

„Tak? Ale pokračujte, milorde.“

„Ministerský předseda se dal na cestu do Londýna. Vůz byl zavřený. On a kapitán Daniels seděli uvnitř. Druhý vůz následoval jak obvykle. Ale na neštěstí, z jakéhosi důvodu vůz ministerského předsedy odbočil s hlavní cesty –“

„V místě, kde se cesta zatáčí?“

„Ano, ale jak to víte?“

„Ó, to je zřejmé! Pokračujte!“

„Z jakéhosi neznámého důvodu,“ – pokračoval lord Estair, „vůz ministerského předsedy sjel s hlavní silnice. Vůz policie, nevědoucí o tomto odbočení, držel se dále hlavní silnice. V krátké vzdálenosti na osamělé cestě mezi živými ploty, vůz ministerského předsedy byl náhle zadržen tlupou maskovaných mužů. Šofér –“

„Ten statečný O'Murphy!“ zabručel zamyšleně Poirot.

„Šofér na okamžik ztrnul, zabrzdil. Ministerský předseda vystrčil hlavu z okna. V tom okamžiku byla vystřelena rána – pak druhá. První ho škrábala na šíji, druhá, na štěstí, šla mimo. Šofér, uvědomuje si nyní

nebezpečí, okamžitě pustil stroj plnou silou ku předu, rozhodiv tlupu těch lidí.“

„Vyvážnutí jako zázrakem,“ zvolal jsem se zachvěním.

„Pan Mac Adam odmítl dělati nějaký poplach pro lehkou ránu, kterou dostal. Říkal, že je to jen škrábnutí. Zastavil se v místní obecní nemocnici, kde byla jeho rána lékařem ošetřena a obvázána – ovšem, neprozradil své totožnosti. Pak jel do Charing Gross, kde ho očekával zvláštní vlak do Doveru, a po krátké zprávě o tom, co se stalo, od kapitána Danielse postrašené policii, vyjel do Francie. V Doveru vstoupil na palubu torpedoborce. V Boulogni, jak víte, čekal na něho nastrčený vůz, opatřený anglickou státní vlajkou a správný ve všech podrobnostech.“

„To je vše, co mně můžete říci?“

„Ano.“

„Není snad nějaká okolnost, kterou byste byl opomenul, milorde?“

„Nu, je tu jedna věc trochu podivná.“

„Ano?“

„Vůz ministerského předsedy se nevrátil domů po tom, když byl zanechal ministerského předsedu v Charing Grossu. Policie chtěla vyslechnouti O'Murphyho a tedy bylo hned nařízeno pátrání. Bylo objeveno, že vůz stál u jisté špinavé malé hospůdky v Soho, která je velmi známá jako shromaždiště německých agentů.“

„A šofér?“

„Šofér nemohl býti nikde nalezen. Zmizel také.“

„Takže,“ řekl zamyšleně Poirot, „jsou tu dvě zmizení: ministerský předseda ve Francii a O'Murphy v Londýně.“

Pohlížel ostře na lorda Estaire, který činil posuněk zoufalství.

„Mohu vám jen říci, Monsieur Poirote, že kdyby mne byl včera někdo tvrdil, že O'Murphy je zrádcem, byl bych se mu vysmál do očí.“

„A dnes?“

„Dnes nevím, co si mám mysliti.“

Poirot vážně kýval hlavou. Pohlížel znovu na své řepovité hodinky.

„Domnívám se, že mohu jednati dle volného uvážení v každém ohledu, myslím? Musím býti oprávněn jíti, kam chci a jak chci.“

„Úplně. Za hodinu jede do Doveru zvláštní vlak, s dalším příspěvkem od Scotland Yardu. Budete provázen vojenským důstojníkem a mužem od tajné policie, kteří vám budou k službám v každém ohledu. Je to uspokojivé?“

„Docela. Ještě jednu otázku, než vás opustím, pánové. Co vás přimělo, abyste přišli ke mně? Jsem neznámý, bezvýznamný pro vás v tomto velikém Londýně.“

„Vyhledali jsme vás na naléhavé doporučení a přání jednoho velmi vlivného muže vaší vlasti.“

„Jakže? Můj starý přítel prefekt?“

Lord Estair zavrtěl hlavou.

„Někdo vyšší než prefekt! Kdosi, jehož slovo kdysi bylo v Belgii zákonem – a znovu bude! Anglie to přísahala!“

Poirotova ruka rychle vylétla k dramatickému pozdravu. „Amen! Ach, ale můj Pán nezapomíná... Pánové, já, Hercule Poirot, budu vám věrně sloužiti. Kéž dopřejí nebesa, abych tam byl včas. Ale toto je temné – temné... Nemohu nic viděti.“

„Nuže, Poirote,“ zvolal jsem netrpělivě, když za ministry se zavřely dveře, „co myslíte?“

Můj přítel zabýval se balením kufříku na šaty rychlými, obratnými pohyby. Zamyšleně potřásl hlavou.

„Nevím, co si mám mysliti. Mozek mé opouští.“

„Jak jste řekl, proč jej unášeti, když by to stejně dobře spravila rána do hlavy?“ uvažoval jsem.

„Promiňte, mon ami, ale toho jsem docela neřekl. Pro ně má pravděpodobně mnohem větší důležitost unést ho.“

„Avšak proč?“

„Poněvadž nejistota působí zmatek. To je jeden důvod. Kdyby byl ministerský předseda mrtev, byla by to hrozná rána, ale situaci by se musilo čeliti. Ale teď to máte ochromení. Objeví se ministerský předseda nebo ne? Je mrtev či živ? Nikdo toho neví, a dokud toho nebudou věděti, nestane se nic určitého. – A jak vám říkám, nejistota plodí zmatek a to je to, nač Bochové hrají. A potom, drží-li ho únosci někde v tajnosti, mají tu výhodu, že mohou diktovati podmínky oběma stranám. Německá vláda nebývá obvykle štědrým platičem, ale může se státi, že vyplynou podstatné ústupky v takovém případě jako je tento. Za třetí, nevydávají se v nebezpečenství katovy oprátky. Ó, rozhodně, únos se jim náramně dobře hodí do krámu.“

„Avšak je-li tomu tak, proč by se nejdříve pokoušeli ho zastřeliti?“

Poirot učinil hněvivý posunek. „Ach, to je právě to, čemu nerozumím! Je to nevysvětlitelné – pitomé! Učinili všechna svoje opatření (a to velmi dobrá opatření!) pro únos a přece pokazí celou věc melodramatickým útokem, hodným biografu a docela nesprávným. – Je skoro nemožné věřit tomu s tou tlupou maskovaných mužů, ve vzdálenosti ani ne dvaceti mil od Londýna.“

„Snad to byly dva zcela rozdílné pokusy, které se staly bez vzájemné souvislosti,“ hádal jsem.

„Ó ne, to by bylo příliš mnoho náhody! A pak, dále – kdo je pachatelem? Musí tu být nějaký pachatel, – v prvním případě rozhodně. Avšak, kdo jím byl – Daniels nebo O'Murphy? Musel to být jeden z nich, nebo proč by vůz byl sjel s hlavní cesty? Nemůžeme předpokládati, že by ministerský předseda svolil k svému vlastnímu zabití! Podnikl O'Murphy tento čin z vlastní vůle, či to byl Daniels, který mu řekl, aby jej udělal?“

„Byl to jistě asi čin O'Murphyho.“

„Ano, poněvadž kdyby to byl Danielsův, ministerský předseda by byl slyšel rozkaz a tázal by se po příčině. Ale dohromady je příliš mnoho takových „proč“ v této věci a jedno „proč“ odporuje druhému. Je-li O'Murphy čestným člověkem, proč sjel z hlavní cesty? Nebo byl-li nečestným člověkem, proč znovu uvedl vůz v pohyb, když byly vypáleny pouze dvě rány? – a tím velmi pravděpodobně zachránil ministerskému předsedovi život? A zase, byl-li čestným mužem, proč hned, jakmile opustil Charing Cross, jel ke známému dostaveníčku německých vyzvědačů?“

„Vypadá to špatně,“ řekl jsem.

„Podívejme se na ten případ metodicky. Co mluví pro tyto dva muže a co mluví proti nim? Vezměme nejdříve O'Murphyho. Proti: že jeho chování, pokud se týče opuštění hlavní cesty, bylo podezřelé; že je to Irčan z hrabství Clare; že zmizel způsobem svrchovaně nápadným. Pro: že jeho pohotovost, když znovu uvedl stroj v pohyb, zachránila ministerskému předsedovi život; že je to člověk od Scotland Yardu a podle místa mu přikázaného, důvěryhodný detektiv. Teď pokud se týče Danielsa: Není toho mnoho proti němu, vyjma to, že není mnoho známo o jeho dřívějším životě a že na dobrého Angličana mluví příliš mnoha jazyky. (Promiňte, mon ami, ale jako s linguisty je to s vámi žalostné!) Nu a pro něho máme fakt, že byl nalezen s ucpanými ústy, svázan a uspán chloroformem – což nepoukazuje na to, že by měl co činit s celou věcí.“

„Snad si ucpal ústa a spoutal se sám, aby odvrátil podezření.“

Poirot zavrtěl hlavou. „Francouzská policie by se nedopustila omylu tohoto druhu. Kromě toho, jakmile by dosáhl svého a ministerský předseda by byl unesen, nemělo pro něho mnoho smyslu, aby zůstal. Jeho společníci by mu ovšem mohli ucpat ústa a uspat ho chloroformem, ale nemohu nahlédnouti, čeho by tím chtěli docílit. Teď by jim mohl málo prospěti, neboť než by okolnosti, týkající se ministerského předsedy, byly objasněny, musel by být přísně střežen.“

„Snad chtěl uvést policii na špatnou stopu?“

„Tak proč toho neučinil? Říká pouze, že cosi bylo přitisknuto na jeho ústa a nos a že na nic jiného se už nepamatuje. Tady není žádná nesprávná stopa. Zní to vsutku jako pravda.“

„Nuže,“ řekl jsem, vrhnuv rychlý pohled na hodinky, „myslím, že bychom měli raději jít na nádraží. Snad najdete ve Francii víc rozluštění.“

„Možná, mon ami, ale pochybuji o tom. Je mně dosud neuvěřitelné, že by ministerský předseda nebyl objeven v tom omezeném okruhu, kde je asi hrozně nemožné ho ukrýti. Jestliže ho nenalezlo vojsko a policie dvou zemí, co mohu já?“

V Charing Crossu jsme se setkali s panem Dodgemem. „To je detektiv Barnes ze Scotland Yardu a major Norman. Budou vám zcela k službám. Mnoho štěstí. Je to zlá věc, ale nevzdal jsem se dosud naděje. Teď musím pryč.“ A ministr rychle odešel.

Mluvili jsme těkavě s majorem Barnesem. Uprostřed malé skupiny lidí na nástupišti poznal jsem malého muže s tvář fretky, rozmlouvajícího s vysokým hubeným mužem. Byl to Poirotův starý známý – detektiv – inspektor Japp, o němž se soudilo, že je jedním z nejlepších vrchních úředníků Scotland Yardu. Přišel a radostně pozdravil mého přítele.

„Slyšel jsem, že jste také při této práci. Hezký kousek práce. Doposud upláchlí nerušené se vším všudy. Ale nemohu věřit, že by ho chovali v úkrytu příliš dlouho. Naši lidé probírají Francii jakoby hustým hřebínkem. Rovněž tak Francouzi. Nemohu si pomoci, ale cítím, že je to věcí pouze několika hodin.“

„To jest, je-li dosud živ,“ poznamenal zachmuřeně detektiv vysoké postavy.

Jappova tvář se stáhla. „Ano... ale tak mám nějak pocit, že je dosud živ.“

Poirot přikývl. „Ano, ano; je živ. Avšak může být nalezen včas? Já jako vy nevěřím, že by mohl být skrýván tak dlouho.“

Píšťala hvízdla a my všichni jsme vstoupili do Pullmanova vozu. Potom s pomalým, neochotným

skřípnutím vlak vyjel z nádraží.

Byla to zvláštní cesta. Lidé ze Scotland Yardu utvořili hlouček. Byly rozprostřeny mapy severní Francie a bystré ukazováčky sledovaly čáry cest a vesnice. – Každý muž měl svoji zvláštní teorii. Poirot neprojevoval své obvyklé žvatlavosti, nýbrž seděl zíraje před sebe, ve tváři s výrazem, připomínajícím rozpačité dítě. Mluvil jsem s Normanem, v němž jsem shledal docela zábavného společníka. Při příjezdu do Doveru Poirotovo chování mně způsobilo velkou zábavu. Malý muž, když přišel na palubu lodi, zoufale se zachytil mé ruky. Vítr prudce vanul.

„Mon Dieu!“ bručel, „to je hrozné!“

„Mějte odvalu, Poirote,“ volal jsem. „Budete mít úspěch. Naleznete ho. Jsem si tím jist.“

„Ach, mon ami, mýlíte se v mých citech. To lotrovské moře je to, co mě trápí! Mořská nemoc je hrozná!“

„Ó,“ zvolal jsem trochu zaražen. Bylo cítiti první pohyby strojů, Poirot zasténal a zavřel oči.

„Major Norman má mapu severní Francie; přál byste si ji prohlédnouti?“

Poirot potřásl netrpělivě hlavou.

„Ale ne, ale ne! Nechte mě, přáteli! Podívejte se, myslí se, že žaludek a mozek mají býti v souladu.

Lavergieur má znamenitou metodu, jak zameziti mořské nemoci. Vdechněte – výdech – pomalu, tak – obracet hlavu z prava na levo a počítati šest při každém dechu.“

Ponechal jsem ho jeho gymnastickým pokusům a šel jsem na palubu.

Když jsme se dostali pomalu do boulogneského přístavu, objevil se Poirot uhlazený a usmívající se a ohlašoval mně šeptem, že Lavergieurův pokus se zdařil – „báječně!“

Jappův ukazováček dosud sledoval imaginární cestu na mapě. „Nesmysl! Vůz vyjel z Boulogne – tady se oddělili. Nuže, můj názor je, že přepravili ministerského předsedu do jídelního vozu. Vidíte?“

„Dobrá,“ řekl detektiv vysoké postavy, „já budu pátrati v přístavech. Sázím deset proti jedné, že ho zaveklí tajně na palubu nějaké lodi.

„Příliš nápadné. Rozkaz zavřítí všechny přístavy, byl vydán ihned.“

Právě se rozednívalo, když jsme dosáhli pevniny. – Major Norman se dotkl Poirotova ramene. „Tam je vojenské auto, které čeká na vás, pane.“

„Díky, monsieur. Avšak pro tento okamžik nemám v úmyslu opustiti Boulogne.“

„Cože?“

„Ne, ubytujeme se v tomto hotelu zde na nábreží.“

Oděl slovo ve skutek, požádal o slušný pokoj a ten mu byl přidělen. Všichni tři jsme ho následovali rozmrzelí a nechápající.

Vrhl na nás rychlý pohled. „Což, dobrý detektiv nemá jednati takto? Chápu vaše myšlenky. Má býti pln energie. Musí běhati sem a tam. Měl by se natáhnouti na zaprášené cestě a zkoumati malým zvětšovacím sklem známky stop. Musí zvednouti každý nedopalek cigarety, každou pohozenou sirku? To je váš názor, že?“

Jeho oči nás vyzývaly. „Ale já – Hercule Poirot – vám říkám, že tomu tak není. Právě jádro je uvnitř – zde!“ Zaklepal si na čelo. „Vidíte, ani jsem nemusel odjet z Londýna. Stačilo by, abych tam klidně seděl ve svém pokoji. Celá věc jsou ty malé šedé buňky uvnitř. Tiše a mlčky provádějí svoji úlohu, až náhle mohou požádati o mapu a položit svůj prst na jedno místo – takhle – a říci: ministerský předseda je zde! A je tomu tak! Metodou a soudností dosáhne člověk všeho! Ten zbrklý hon do Francie byl omyl – je to dětská hra na schovávanou. Ale teď, ač je snad už pozdě, dám se do práce správným způsobem. Ticho, přátelé, prosím vás.“

A po pět dlouhých hodin mužiček seděl bez hnutí, mrkaje víčky jako kočka, zatím co jeho oči se jiskřily a zelenaly stále víc a víc. Muž ze Scotland Yardu zřejmě cítil opovržení, major Norman se nudil a byl netrpěliv, a já jsem shledával, že čas leze nesnesitelně pomalu.

Konečně jsem vstal a pokud možno nejtišeji přistoupil k oknu. Celá věc se stávala fraškou. Potají jsem byl zarmoucen pro svého přítele. Měl-li by mít nezdar, dával bych přednost tomu, aby měl nezdar méně směšným způsobem. Z okna jsem lhostejně pozoroval u přístavní hráze ležící denní parník, chystající se k odplutí do Anglie a sloupy dýmu, stoupající z jeho komínu.

Náhle jsem byl vytržen Poirotovým hlasem, ozvavším se těsně u mého lokte:

„Přátelé, dejme se na cestu!“

Obrátil jsem se. S mým přítelem se stala neobyčejná změna. Jeho oči se blýskaly vzrušením, hrud se dmula.

„Byl jsem hlupák, přátelé! Ale konečně mně svítá!“

Major Norman vykročil spěšně směrem ke dveřím. „Objednám vůz.“

„Není třeba. Nepoužiji ho. Díky Bohu, vítr se utišíl.“

„Máte v úmyslu jít pěšky, pane?“

„Ne, můj mladý příteli. Nejsem svatý Petr, dávám přednost jeti přes moře na lodi.“

„Přes moře?“

„Ano. Má-li člověk pracovat metodicky, musí začít od počátku. A začátek této věci byl v Anglii. Proto se vrátíme do Anglie.“

Ve tři hodiny odpoledne jsme stáli znovu na nástupišti v Charing Grossu. Ke všem našich dotazům byl Poirot hluchý a tvrdil znovu a znovu, že začít od počátku není mařením času, nýbrž jediným prostředkem. Na zpáteční cestě mluvil tiše s Normanem a ten odeslal z Doveru spoustu telegramů.

Díky zvláštním zákrokům Normanovým, prošli jsme všude v rekordním čase. V Londýně na nás čekalo velké policejní auto s několika lidmi v občanských šatech, z nichž jeden podal mému příteli sešit papírů, na stroji popsaných.

Na můj tázavý pohled Poirot odpověděl:

„Seznam obecních nemocnic v určitém okruhu na západ od Londýna. Telegrafoval jsem pro to z Doveru.“ Rychle jsme prolétli londýnskými ulicemi. Byli jsme na cestě do Bathu. Projeli jsme Hammersmithem, Chiswickem a Brentfordem. Počal jsem prohlédati náš plán. Windsorem do Ascotu! Srdce mi zabušilo. V Ascotu žila Danielsova teta. Pak jsme šli za ním, ne za O'Murphym.

Zastavili jsme se u dveří úhledné vily. Poirot vyskočil a zazvonil. Viděl jsem, jak přelétavý stín zachmuřil rozzářením jeho tváře. Zřejmě nebyl s něčím spokojen. Na zazvonění bylo otevřeno. Byl uveden dovnitř. V několika okamžicích se objevil znovu a vlezl do vozu s krátkým, úsečným zavrtěním hlavy. Moje naděje počaly umírat. Teď bylo po čtvrté hodině. I kdyby našel určité důkazy, svědčící proti Danielovi, jaký užitek by z toho byl, když nemohl z někoho vyždímati přesně jméno místa, kde ve Francii chovali v zajetí ministerského předsedu?

Zpáteční cesta do Londýna byla vykonána bez přerušení. Více než jednou jsme odbočili s hlavní cesty a příležitostně se zastavili u malé budovy, v níž nebylo snadno poznati obecní nemocnici. Poirot v každé ztrávil pouze několik minut, ale každou zastávkou jeho zářivé vzezření mizelo víc a více. Zašeptal něco Normanovi, načež ten odpověděl: „Ano, dáte-li se odtud doleva, najdete je čekati u mostu.“

Obrátili jsme se na postranní cestu a v slabém světle jsem rozeznal jiné auto, čekající vedle cesty. Byli v něm dva muži v občanských šatech. Poirot sestoupil a mluvil s nimi, a pak jsme vyjeli směrem k severu, zatímco druhý vůz následoval těsně za námi.

Jeli jsme po nějakou dobu a našim cílem bylo zřejmě některé severní londýnské předměstí. Konečně jsme dojeli k hlavnímu vchodu vysokého domu, stojícího trochu stranou od cesty na pozemku, patřícím k němu. Norman a já jsme zůstali u vozu. Poirot a jeden detektiv šli ke dveřím a zazvonili. Otevřela hezká komorná. Mluvil s ní detektiv. „Jsem policejní úředník a mám rozkaz prohledati tento dům.“ Děvče lehce vykřiklo a za ní v síni se objevila vysoká, hezká žena středních let.

„Zavři dveře, Edito. Zdá se, že jsou to lupiči.“

Ale Poirot rychle vstrčil nohu mezi dveře a v tomtéž okamžiku zahvízdl. Ostatní detektivové okamžitě přiběhli, vnikli do domu a zavřeli za sebou dveře.

Norman a já ztrávili jsme asi pět minut proklínáním své nucené nečinnosti. Konečně se dveře znovu otevřely a objevili se naši lidé, vedoucí tři zajatce – ženu a dva muže. Žena a jeden muž byli vsazeni do druhého vozu, druhého muže posadil Poirot sám do našeho.

„Příteli, musím jít s druhými. Ale dejte dobrý pozor na tohoto pána. Neznáte ho, že ne? Dobrá, dovolte, abych vám ho představil, pan O'Murphy!“

O'Murphy! – Hleděl jsem na něho s otevřenými ústy, když jsme znovu vyjeli. Neměl na rukou „náramků“, ale ani jsem nepomyslel na to, že by se pokusil o útěk. Seděl tu, hledě před sebe jakoby oslněn.

Rozhodně, já a Norman bychom postačili ho přemoci v pádu jeho pokusu o útěk.

K mému podivení dosud jsme se drželi cesty na sever. Tedy jsme se nevraceli do Londýna! Byl jsem velmi zaražen. Náhle, když vůz zastavoval, poznal jsem, že jsme těsně u hendonského letiště. Ihned jsem pochopil Poirotův záměr. Měl v úmyslu dostat se do Francie letadlem.

Byl to zábavný nápad, ale upřímně řečeno, nepraktický. Telegram by byl daleko rychlejší, čas byl všechno. Poirot musel přenechat jiným osobní slávu objevení ministerského předsedy.

Když jsme zahrnuli, major Norman vyskočil a jeho místo zaujal muž v občanských šatech. Rozmlouval s Poirotem několik minut. A pak rychle odešel.

Vyskočil jsem rovněž a uchopil Poirota za rámě.

„Blahopřeji vám, starý kamaráde! Řekli vám úkryt? Ale koukejte, musíte hned telegrafovat do Francie! Bude příliš pozdě, poletíte-li sám!“

Poirot se na mě díval minutu nebo dvě zvláštním způsobem. „Na neštěstí, příteli, jsou některé věci, jichž nelze poslati telegraficky.“

V tom okamžiku se vrátil major Norman, provázený mladým důstojníkem ve stejnokroji letectva.

„To je kapitán Lyall, který vás dopraví do Francie. Může se vydati na cestu ihned.“

„Oblečte se teple, pane,“ řekl mladý letec. „Mohu vám půjčiti kabát, je-li libo.“

Poirot se radil se svými ohromnými hodinkami. – Zabručel si pro sebe: „Ano, je čas – právě je čas.“ Pak vzhlédl a zdvořile se mladému důstojníkovi uklonil. – „Děkuji vám, pane. Ale já nejsem vaším cestujícím. Tím je zde tento pán.“

Za řeči ustoupil trochu stranou a ze tmy se vynořila čísi postava. Byl to druhý zajatec, který jel ve druhém voze a když na jeho tvář dopadlo světlo, vydechl jsem překvapením.

Byl to ministerský předseda.

„Proboha, vypravujte mi o tom,“ zvolal jsem netrpělivě, když Poirot, Norman a já jsme jeli autem zpět do Londýna. „Pro všechno na světě, jak jste to zařídil, že jste ho dopravil zpět do Anglie?“

„Nebylo třeba dopravovati ho zpět,“ odpověděl suše Poirot. „Ministerský předseda vůbec neopustil Anglie. Byl unesen za své cesty z Windsoru do Londýna.“

„Cože?“

„Objasním vám to. Ministerský předseda byl ve svém voze, jeho tajemník vedle něho. Náhle byla na jeho tvář přitisknuta vata, nasáklá chloroformem –“

„Ale kým?“

„Tím obratným linguistou, kapitánem Danielsem. Jakmile ministerský předseda upadl v bezvědomí, Daniels uchopí mluvící trubku a nařídí O'Murphymu, aby se dal vpravo, což řidič beze všeho podezření učiní. O několik yardů doleji, na oné poloopuštěné cestě, stojí velký vůz, zřejmě polámaný. Řidič dává O'Murphymu znamení, aby zastavili. O'Murphy zvolní jízdu. Cizinec se přiblíží. O'Murphy se vykloní z okna a patrně pomocí nějakého okamžitě uspávacího prostředku, jako je ethylchlorid, je opakován kousek s chloroformem. V několika málo okamžicích oba bezmocní mužové jsou vyvezeni z vozu a přeneseni do jiného a jejich místa zaujmou dva náhradníci.“

„Nemožné!“

„Vůbec ne! Neviděl jste, jak ve varieté vynikající umělci se převlékají s báječnou přesností? Není nic snazšího než představovati obecně známou osobnost. Prostudovati anglického ministerského předsedu je daleko snazší než, řekněme, pana Johna Smitha z Claphannu. Pokud se týče O'Murphyho dvojníka, nikdo mu nevěnoval moc pozornosti, leda až po odjezdu ministerského předsedy. Z Charing rossu jede přímo na místo schůzky se svými přáteli. Jde tam jako O'Murphy, a vynoří se jako někdo docela jiný. Murphy zmizel, zanechav za sebou dostatečně podezřelou stopu.“

„Avšak člověk, který představoval ministerského předsedu, byl viděn kde kým!“

„Nebyl viděn nikým, kdo ho zná soukromě nebo důvěrně. A Daniels ho uchránil před stykem se všemi, pokud bylo lze. A nadto, jeho tvář byla obvázána a vše, co by bylo v jeho chování neobvyklým, mohlo býti připočteno na vrub otřesu, který utrpěl útokem na svůj život. Pan Mac Adam má slabé hlasivky a před každým řečnickým vystoupením šetří si hlasu pokud možno. Bylo zcela snadno zachovati klam až do Francie. Tam by to bylo nevýhodné a nemožné – proto ministerský předseda zmizí. Policie z jeho země chvátá přes průliv a nikdo si nedá práci, aby vnikl do podrobností prvního útoku. Aby byl zesílen dojem, že únos se udal ve Francii, Danielsovi byla ucpána ústa a byl uspán chloroformem velmi přesvědčivě.“

„A muž, který zahrál úlohu ministerského předsedy?“

„Zbaví se svého přestrojení. On a nastrčený šofér by byli snad zatčeni jako podezřelé osoby, avšak nikomu se ani nesnilo, aby je podezřívá ze skutečné úlohy ve hře, a pro nedostatek důkazů budou pravděpodobně osvobozeni.“

„A skutečný ministerský předseda?“

„On a O'Murphy jeli přímo do domu „paní Everardové“ v Hamysteadu, Danielsově tak zvané „tetě“. Ve skutečnosti je to Frau Bertha Ebenthal, a policie už dlouho po ní pase. Je to malý, cenný dárek, který jsem jim věnoval – že jsem neřekl nic o Danielsovi! Ach, byl to chytrý plán, ale pánové nepočítali na chytrost Hercula Poirota.“

Myslím, že lze mému příteli odpustiti jeho rys domýšlivosti.

„Kdy jste počal prvně tušiti pravdu o celé věci?“

„Když jsem se dal do práce pravým způsobem – vnitřně! Nemohl jsem to nijak zaříditi, aby se mi tam hodil ten příběh se střílením – ale když jsem přišel na to, že nesporný důsledek toho musil býti, že ministerský předseda jel do Francie s obvázanou hlavou, tu jsem počal chápati! A když jsem navštívil všechny obecní nemocnice mezi Windsorem a Londýnem, a shledal jsem, že nikomu nebyla tvář obvázána a že nikdo

nebyl toho jitra oblečen tak, aby to odpovídalo mému popisu, měl jsem jistotu! A potom to už byla dětská hříčka pro takovou mysl, jako je má!“

Následujícího jitra ukázal mi Poirot telegram, který právě obdržel. Nebylo označeno místo odeslání a nebyl podepsán. Zněl: „Včas“.

Toho dne později večerní noviny přinesly zprávu o zasedání rady spojenců. Zvláštní odstavec věnovaly nadšeným projevům, prokazovaným panu Davidovi Mac Adamovi, jehož nadšená řeč působila hlubokým, trvalým dojmem.

## IX. Zmizení pana Davenheima.

Já a Poirot očekávali jsme právě k čaji svého starého přítele ze Scotland Yardu. Seděli jsme kolem stolu připraveného k čaji, očekávající jeho příchodu. Poirot dokončil srovnání čajových koflíků a talířků, které naše hospodyně obvykle na stůl spíše házela než kladla. Také zhluboka dýchl na kovový čajník a leštil jej hedvábným kapesníkem. Voda v kotlíku vřela kлокotem a na malé polévané pánvičce vedle něho několik silných kousků čokolády, která Poirotovu patru byla více než to, co nazýval „váš anglický jed.“

Dole zaznělo ostré „ťuk – ťuk“ a za několik minut potom vstoupil chvatně Japp.

„Doufám, že nepřicházím pozdě,“ řekl, když nás byl pozdravil. „Abych řekl pravdu, plácal jsem s Millerem, s člověkem, který má v práci Davenheimův případ.“

Zbystřil jsem sluch. V posledních třech dnech noviny byly plny záhadného zmizení pana Davenheima, staršího společníka firmy Davenheim a Salmon, velmi známých bankéřů a peněžníků. Minulé neděle vyšel ze svého domu a od té doby ho nikdo nespatriil. Ohlížel jsem se po Jappovi, abych od něho vynutil nějaké zajímavé podrobnosti.

„Myslil bych,“ poznamenal jsem, „že za dnešních dnů je pro kohokoliv skoro nemožné, zmizet!“

Poirot posunul mísu s chleby, namazanými máslem, o osminu palce a řekl ostře:

„Buďte přesný, milý příteli. Co myslíte slovem ‚zmizet‘? Na který druh zmizení narážíte?“

„Jsou tedy zmizení rozdělena ve třídy a označena tabulkami?“ smál jsem se.

Japp se usmíval rovněž. Poirot se zamračil na nás oba.

„Ale jistě, že jsou! Rozpadají se ve tři oddíly: Prvním a nejobvyklejším je úmyslné zmizení. Druhý, velmi zneužívaný, je případ ‚ztráty paměti‘ – nápad řídký, ale vyskytující se příležitostně. Třetí je vražda a více méně šťastné odstranění těla. Mluvil jste o všech třech jako neuskutečnitelných?“

„Skoro tak,“ myslil bych. Snad ztratíte paměť, ale někdo vás určitě pozná – zvláště v případě muže tak dobře známého, jako byl Davenheim. Pak ‚těla‘ se nemohu rozplynouti do vzduchu. Vyskytnou se dříve či později, ukrytá na opuštěných místech nebo v kufrech; vražda je odhalena. Tímtež způsobem uprchnuvší pokladník nebo domácí zloděj musí býti chycen dnes, ve dnech bezdrátové telegrafie. Může mu býti zabráněno, aby se nedostal do cizích krajín; přístavy a dráhy jsou střeženy; a pokud se týče úkrytu na venkově, každému, kdo čte denní noviny, budou známy jeho rysy a vzezření. Proti civilisaci je bezmocen.“

„Mon ami,“ řekl Poirot, – „dopouštíte se jednoho omylu. Nepřipouštíte vskutku, že člověk, který se rozhodl uniknouti s jiným člověkem – nebo sám se sebou, v přeneseném smyslu – mohl by býti tím vzácným zjevem, mužem metody. Snad uplatnil inteligenci, nadání, pečlivou úvahu; a pak vskutku nechápu, proč by se mu nemělo podařiti zmařiti úsilí policie.“

„Ale ne vám, doufám?“ pravil vesele Japp, mrkaje na mne. „Vašeho úsilí by nezmařil, což, Monsieur Poirot?“

Poirot se pokoušel tvářiti se skromně s pozoruhodným nezdarem. „Mně také! Proč ne? Je pravda, že se k takovým otázkám blížím s přísnou vědou, s matematickou přesností, která v mladší generaci detektivů se mi zdá – ó běda – až příliš vzácnou!“

Japp se šklebil ještě víc.

„To nevím,“ pravil. „Miller, ten člověk, co má tento případ na starosti, je báječný chlapík. Můžete si býti jisti, že nepřehlédne ani stop nebo popel doutníku, nebo ani drobeček. Má oči, které vidí všechno.“

„Takové, mon ami,“ řekl Poirot, „má každý londýnský vrabec. Ale to je jedno, přesto bych nežádal toho malého hnědého ptáčka, aby rozluštil záhadu pana Davenheima.“

„Ale jděte, monsieur, vy se nedíváte na podrobnosti jako na jádra záhady?“

„Rozhodně ne. Svým způsobem jsou všechny tyto věci docela dobré. Je však nebezpečí, že dosáhnou zbytečné důležitosti. Většina podrobností je bezvýznamná; jedna nebo dvě jsou podstatné. Je to mozek, ty malé šedé buňky“ – poklepal si na čelo – „o které se musíme opírat. Smysly svádějí na scestí. Člověk musí hledat pravdu uvnitř – ne vně.“

„Snad tím nechcete říci, Monsieur Poirot, že byste vzal na sebe rozluštit nějaký případ, aniž byste se hnul se své židle, což?“

„To je právě to, co tím míním – s předpokladem, že bych měl fakta před sebou. Považuji se za odborníka v dávání rad.“

Japp si plácl na kolena. „Ať visím, nevezmu-li vás za slovo. Vsadíme se o pět liber, že nemůžete sáhnout či spíše řekněte mi, kam mám sáhnout – pro pana Davenheima živého či mrtvého, dříve než uplyne jeden týden.“

Poirot uvažoval. „Dobrá, mon ami, přijímám. Sport je vášní vás Angličanů. Nuže – fakta!“

„Minulé neděle pan Davenheim, jak bylo jeho zvykem, jel vlakem 12.40 z nádraží Viktoria do Chingsideu, kde je jeho venkovské palácovité sídlo, Cedry. Po přesnídávce se procházel po zahradě a dával zahradníkům různé pokyny. Všichni se shodují v tom, že jeho chování bylo úplně obvyklé a normální. Po čaji vstrčil hlavu do pokojíčku své ženy se slovy, že se chystá jít dolů do vesnice, aby dal na poštu několik dopisů. Dodal, že očekává jakéhosi pana Lowena, v obchodní věci. Kdyby přišel, než on se vrátí, měl být poslán do jeho pracovny a požádán, aby počkal. Pak odešel pan Davenheim z domu hlavním vchodem, přešel zvolna cestu a vyšel ven ze vrat – a už ho nikdy nikdo nespatřil. Od té hodiny úplně zmizel.“

„Krásné – velice krásné – všechno dohromady je to hezká, malá záhada,“ bručel Poirot. „Pokračujte, milý příteli.“

„Asi o čtvrt hodiny později zazvonil u hlavního vchodu vysoký muž s hustým, černým knírem a řekl, že by rád mluvil s panem Davenheimem. Udal jméno Lowen a podle bankéřových příkazů byl uveden do pracovny. Uplynula skoro hodina. Pan Davenheim se nevrátil. Konečně pan Lowen zazvonil a řekl, že mu není možno déle čekat, že musí stihnouti zpáteční vlak do Londýna. Paní Davenheimová omlouvala nepřítomnost svého muže, jež se zdála nevypočítatelnou, poněvadž věděla, že návštěvu očekával. Pan Lowen znovu projevil nad tím lítost a odešel.“

Nuže, jak každý ví, pan Davenheim se nevrátil. V neděli časně z rána byla o tom zpravena policie, ale nemohla té věci nalézt hlavy ani paty. Zdálo se, že pan Davenheim se doslovně rozplynul do vzduchu. Nebyl na poště, ani neprošel vesnicí. Na nádraží věděli zcela určitě, že neodjel žádným vlakem. Jeho vlastní auto zůstalo v garáži. Kdyby si byl najal nějaký vůz, aby se jím dostal na nějaké osamělé místo, bylo by teď již skoro jisté známo – vzhledem k velkému úsilí věnovanému vyhláškám – že jeho řidič by přišel říci, co ví. Pravda, v Entingu, ve vzdálenosti asi pěti mil, byly malé cvalové dostihy, a kdyby byl šel k té stanici, snad mohl odejet, nejsa pozorován lidmi na stanici. Ale od té doby jeho podobizna a úplný popis proběhly všemi novinami a nikdo nemohl o něm dát ani nejmenší zprávy. Ovšem, dostali jsme mnoho dopisů z celé Anglie, ale posud každá stopa skončila zklamáním.

„V pondělí ráno se udalo nové vzrušující odhalení. Za závěsem v pracovně páně Davenheimově stála bezpečnostní schránka a tato schránka byla vypáčena a vyloupena. Okna byla z vnitřku bezpečně zavřena, což by svědčilo o tom, že jest obyčejné vloupání vyloučeno, leda že by ovšem je potom zase uzavřel nějaký spojenec v domě. Avšak zase, poněvadž v neděli byla prohlídka a celá domácnost byla ve stavu úplného zmatku, je pravděpodobné, že vloupání se udalo v sobotu a zůstalo neodhaleno až do pondělí.“

„Přesně tak,“ řekl suše Poirot, „nuže, je už zatčen, ten chudák pan Lowen?“

Japp se ušklíbl. „Dosud ne. Ale je pod hezky přísným dohledem.“

Poirot přikývl. „Co bylo vzato z bezpečnostní schránky? Víte o tom něco?“

„Prohlíželi jsme to s mladším společníkem firmy a s paní Davenheimovou. Byl to pravděpodobně značný obnos v dlužních úpisech znějících doručiteli a velká suma v bankovkách, určená pro určitý obchod, který byl právě uzavírán. Bylo tam také malé jmění ve skvostech. Všechny šperky paní Davenheimové byly uloženy ve schránce. Kupování jich se stalo v posledních letech vášní jejího manžela a sotva uplynul měsíc, aby ji neobdaroval nějakým vzácným a drahocenným drahokamem.“

„Dohromady je to pěkná tahanice,“ řekl zamyšleně Poirot. „Nu, a co je s tím Lowenem? Je známo, jaká byla toho večera jeho záležitost s panem Davenheimem?“

„Nuže, ti dva mužové nebyli spolu právě za dobře. Lowen spekuluje jen tak v malém. Nicméně jednou nebo dvakrát mohl na trhu Davenheimovi zasadit ránu, ač se zdá, že se setkali leda zřídka nebo vůbec nikdy. Byla to nějaká věc, týkající se jihoamerických akcií, která přiměla bankéře, že si s ním smluvil

konferenci.“

„Měl tedy pan Davenheim finanční zájmy v jižní Americe?“

„Zdá se, že měl. Paní Davenheimová se náhodou zmínila, že celý poslední podzim ztrávil v Buenos Aires.“

„Byly nějaké starosti v jeho rodinném životě? Byl se svou ženou v dobrém poměru?“

„Řekl bych, že jeho rodinný život byl docela mírný a bez událostí. Paní Davenheimová je hezká, ne příliš inteligentní žena. Taková nula, jak myslím.“

„Pak tedy nemůžeme hledati rozřešení tragedie tam. Měl nepřátele?“

„Měl spoustu peněžních soků a pravděpodobně měl mnoho lidí, z nichž ti lepší mu právě nepřáli. Ale nezdá se, že někdo z nich by ho byl odstranil – a i kdyby, kde je tedy tělo?“

„Jistě. Jak Hastings říká, těla mají ve zvyku objevovati se na světle božím s osudnou vytrvalostí.“

„Mimochodem, jeden zahradník říká, že viděl jakousi postavu jdoucí kolem stěny domu směrem k růžovému sadu. Dlouhé francouzské okenní dveře pracovny se otvírají do růžového sadu a pan Davenheim tudy často vcházel a vycházel. Ale ten muž byl vzdálen hodný kus cesty, pracuje na nějakých okenních rámech na pařeništi pro okurky a nemůže říci, zda to byla postava jeho pána či ne. Také nemůže určit přesně dobu. Bylo to asi před šestou, poněvadž v tu dobu zahradníci přestávají pracovat.“

„A pan Davenheim odešel z domova?“

„Asi v půl šesté nebo tak nějak.“

„Co je za růžovým sadem?“

„Jezírko.“

„S domkem pro loďky?“

„Ano, jsou tam dvě ploché loďky. Domnívám se, že máte na mysli sebevraždu, Monsieur Poirot. Nuže, ani jsem vám neřekl, že Miller se tam jede zítra podívat na přesné prohledání rybníka. Takový je to člověk!“ Poirot se jemně usmál a obrátil se ke mně.

„Hastingsi, prosím vás, podejte mi tam to číslo „Daily Megaphonu“. Pokud se pamatuji správně, je tam neobyčejně jasná podobizna pohřešovaného muže.“

Vstal jsem a vyhledal jsem žádané číslo novin. Poirot pozorně studoval mužovy rysy.

„Hm!“ zabručel „Má poněkud dlouhé a vlnité vlasy, plný knír a bradu do špičky, chumáčovitě obočí? Tmavé oči?“

„Ano.“

„Prošedivělé vlasy a vousy?“

Detektiv přisvědčil. „Nuže, Monsieur Poirot, co tomu všemu říkáte? Je to jasné jako denní světlo, což?“

„Naopak, je to velmi temné.“

Muž ze Scotland Yardu vypadal potěšen.

„Což mi poskytuje mnoho naděje na rozřešení,“ dokončil líbezně Poirot.

„Cože?“

„Považuji to za dobré znamení, je-li případ nejasný. Je-li věc jasná jako denní světlo – nuže, nevěřte tomu! Někdo ji takovou učinil.“

Japp vrtěl hlavou skoro lítostivě. „Nuže, každý podle své záliby. Ale to není špatná věc, vidět svoji cestu jasně před sebou.“

„Já jí nevidím,“ zabručel Poirot. „Já zavru oči a přemýšlím.“

Japp oddech. „Nuže, máte týden, abyste na to mohl mysliti.“

„A přinesete mně každý čerstvý obrat ve vývoji, který se vyskytne – výsledek práce na příklad svědomitě a těžce pracujícího inspektora Millera s rysíma očima?“

„Jistě. To bylo ujednáno.“

„To je hanebnost, že?“ řekl mi Japp, když jsem ho vyprovázel ke dveřím. „Jako okrást dítě.“

Nemohl jsem se ubrániti, abych s úsměvem nepřisvědčil. Usmíval jsem se ještě, když jsem znovu vstoupil do pokoje.

„Nuže!“ řekl okamžitě Poirot. „Děláte si žerty z papá Poirota, že ano?“ Jezdil mi prstem před očima.

„Nedůvěřujete jeho šedým buňkám? Ach, neplette se! Promluvme si o této malé záhadě – nehotové dosud, připouštím, ale už mi ukazující jeden nebo dva zajímavé body.“

„Jezero!“ pravil jsem významně.

„A spíše než jezero, domek pro loďky.“

Pohlížel jsem úkosem na Poirota. Usmíval se svým nejzáhadnějším úsměvem. Cítil jsem, že v tomto okamžiku by bylo zcela marné tázati se ho dále.

O Jappovi jsme neslyšeli nic, až příštího večera, kdy přišel až asi v devět hodin. Hned podle jeho výrazu

jsem viděl, že je nacpán novinami určitého druhu.

„Nuže, přáteli,“ poznamenal Poirot. „Vše jde dobře? Avšak neříkejte mi, že jste objevili tělo pana Davenheima ve svém jezeře, protože tomu nebudu věřit.“

„Nenalezli jsme jeho tělo, ale našli jsme jeho šaty – šaty, které měl oblečený toho dne. Co tomu říkáte?“

„Nescházely z domu žádné jiné šaty?“

„Ne, jeho sluha je si tím zcela jist. Zbytek jeho šatníku je nedotčen. A co více. Zatkli jsme Lowena. Jedna služka, která má na starosti ložnici, tvrdí, že viděla Lowena přicházeti růžovým sadem směrem k pracovně asi ve čtvrt na sedm. To bylo asi deset minut před tím, než odešel z domu.“

„Co tomu říká on sám?“

„S počátku vůbec popíral, že by opustil pracovnu. Ale služka si tím byla jista a on potom předstíral, že zapomněl, že vykročil pouze ze dveří, aby si prohlédl jakýsi neobvyklý druh růží. Trochu hloupá povídka! Objevuje se proti němu nový důkaz. Pan Davenheim vždy nosil silný zlatý prsten, v němž byl zasazen neobyčejný dýmek, na malíčku pravé ruky. Nuže, ten prsten byl dán v sobotu večer do zastavárny mužem, zvaným Billy Kellet! Je policii už znám – seděl loni na podzim tři měsíce, že ulehčil nějakému starému pánovi o hodinky. Zdá se, že se pokusil zastavit prsten na neméně než pěti různých místech, ale podařilo se mu to konečně na jednom, z výtěžku se nádherně opil, napadl strážníka a v důsledku toho byl zatčen. Šel jsem po Bow Street s Millerem a viděl jsem ho. Teď už je dosti střízlivý a myslím, že jsme mu skoro vyrazili duši z těla pohrůzkou, že s ním bude nakládáno jako s vrahem. Tohle je jeho povídka a je náramně podivná.

Byl v sobotu na závodech v Entfieldu, ačkoliv se odvažují tvrdit, že cílem jeho obchodu byly spíše jehlice do vázanecké než sázky. Avšak v každém případě, neměl toho dne šťastnou ruku a byl se svým štěstím na hromadě. Potloukal se po cestě k Chingsideu a sedl si ve křoví, aby si trochu odpočinul před příchodem do vesnice. Za několik minut zpozoroval nějakého muže, jdoucího k vesnici, „pán s tmavou pletí, velké kníry, jeden z těch městských panáků“, je popis onoho muže.

„Kellet byl s cesty zpola nepozorován, jsa ukryt za hromádkou šterku! – Právě když muž přišel k němu, ohlédl se rychle kolem po cestě a vida, že je úplně sám, vyňal z kapsy malý předmět a hodil jej za plot. Pak šel dál k nádraží. Nuže, ten předmět, který byl hosen za plot, dopadl s lehkým cinknutím, které vzbudilo pozornost lidského sirotka ve křoví. Pátral po něm a po krátkém hledání našel prsten. To je Kelletův příběh. Zbývá ještě říci, že Lowen jej úplně popírá a že na slovo člověka, jako je Kellet, nelze se vůbec spolehnouti. Je v mezích možnosti, že se v aleji setkal s Davenheimem, zabil ho a oloupil.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Velmi nepravděpodobné, mon ami. Neměl prostředků odstraniti tělo. Bylo by teď nalezeno. Za druhé, přímý způsob, kterým prsten zastavil, vyvrací, že by ho dosáhl vraždou. Za třetí, váš kapsář bývá zřídka vrahem. Za čtvrté, poněvadž od soboty byl ve vězení, bylo by příliš mnoho náhody v tom, kdyby mohl dát tak přesný popis Lowenův.“

Japp přisvědčil. – „Neříkám, že nemáte pravdy. Ale rozhodně nebudete mít správného úsudku, dáte-li něco na slovo takového zlodějského ptáčka. Co se mi zdá podivným je to, že Lowen si nenašel chytřejšího způsobu, jak se zbaviti prstenu.“

Poirot pokrčil rameny. „Nuže, po tom všem, kdyby byl nalezen v sousedství, snad by se soudilo, že jej tam upustil sám Davenheim.“

„Ale proč jej vůbec odstraňovati s těla?“ zvolal jsem.

„Snad byl k tomu důvod,“ pravil Japp. „Víte o tom, že hned za jezírkem jsou malá vrátka, která vedou přímo na pahorek a že ani ne za tři minuty přijdete – víte k čemu? – k vápenné peci!“

„Probaha!“ vykřikl jsem. „Myslíte, že vápno, které zničilo tělo, nemohlo působiti na kov prstenu?“

„Zajisté!“

„Zdá se mi, že toto vysvětlení je všechno,“ pravil jsem. „Jaký hrozný zločin!“

Se společným souhlasem jsme se oba obrátili a pohlédli na Poirota. Zdálo se, že se ztrácí v úvahách, se sraštělým obočím, jakoby při nějakém úporném hloubání. Cítil jsem, že jeho bystrý rozum má konečně jistotu. Jaká budou jeho první slova? Nebyli jsme dlouho zůstatu na pochybách. S povzdechem uvolnil napětí své pozornosti a obraceje se k Jappovi, tázal se:

„Nevíte, přáteli, zda pán a paní Davenheimovi měli tutéž ložnici?“

Otázka se zdála tak směšně nevhodnou, že na okamžik jsme oba ztrnulí mlčíce. Pak Japp vypukl v smích. „Dobrý Bože, Monsieur Poirote, myslil jsem, že přijdete s něčím ohromujícím. Pokud se týče vaší otázky, jsem si jist, že nevim.“

„Můžete to zjistiti?“ tázal se Poirot se zvláštní naléhavostí.

„Ó zajisté – musíte-li to opravdu vědět.“

„Díky, mon ami. Byl bych vám povděčen, kdybyste si to poznamenal.“

Japp na něho zíral po několika minut, ale zdálo se, že Poirot zapomněl na nás oba. Detektiv smutně potřásl hlavou směrem ke mně a bruče si: „Ubohý, starý chlapík! Nebylo to na něho příliš mnoho?“ – tiše odešel z pokoje.

Poněvadž se zdálo, že Poirot je dosud pohřížen do snu, vzal jsem arch papíru a bavil jsem se tím, že jsem si na něj čmáral poznámky. Hlas mého přítele mě vyrušil. Probral se ze svého snění a byl nyní stručný a živý.

„Co to tam děláte, příteli?“

„Poznamenal jsem si, co mi připadlo jako hlavní zajímavé body této věci.“

„Stáváte se metodickým – konečně!“ pravil pochvalně Poirot.

Zatajil jsem svoji radost. „Mám vám to přečísti?“

„Rozhodně.“

Odkášlal jsem si:

„Za prvé: Všechny důkazy svědčí o tom, že Lowen je mužem, který vypáčil bezpečnostní schránku.“

„Za druhé: Měl vůči Davenheimovi závist.“

„Za třetí: Lhal při svém tvrzení, že vůbec neopustil pracovny.“

„Za čtvrté: Považujete-li příběh Billyho Kelleta za pravdivý, Lowen je nepochybně do celé věci zapleten.“

Ustal jsem. „Nuže?“ tázal jsem se, neboť jsem cítil, že jsem uhodil na nejpodstatnější body.

Poirot na mě pohlížel lítostivě, velmi jemně vrtě hlavou. „Můj ubohý příteli! Ale to je tím, že nemáte nadání.

Tak důležitá podrobnost a vy jí nikdy neoceníte. Nuže, vaše posuzování je nesprávné.“

„Jakže?“

„Dovolte, ať proberu vaše body.“

„Za prvé: Pan Lowen možná opravdu nevěděl, že náhodou bezpečnostní schránka je otevřena. Přišel pro obchodní rozmluvu. Nemohl před tím vědět, že pan Davenheim nebude přítomen, dává dopisy na poštu a že tedy bude v pracovně sám!“

„Snad využil příležitosti,“ podotkl jsem.

„A což nástroje? Člověk z města nenosí s sebou náhodou takové nástroje! Do takové kasy se nedostanete kapesním nožem, za to vám ručím.“

„Nuže, a což bod číslo dvě?“

„Říkáte, že Lowen cítil vůči panu Davenheimovi závist. Co vy tím myslíte, je to, že se mu něco jednou nebo dvakrát povedlo lépe než onomu. A připusťme, že tyto obchody se uskutečnily, i s ohledem na to, že mu prospěly. V žádném případě nebudete závidět člověku, kterému se nevede tak dobře, jako vám – je pravděpodobné, že tomu bude naopak. Byla-li tu závist, byla na straně páně Davenheimově.“

„Nuže, můžete popřít, že lhal, když tvrdil, že vůbec neopustil pracovny?“

„Ne. Ale snad byl poděšen. Vzpomeňte si, šaty pohřešovaného byly právě nalezeny v jezeře. Ovšem, jako obvykle, byl by udělal lépe, kdyby byl mluvil pravdu.“

„A čtvrtý bod?“

„Zaručuji vám to. Je-li Kelletova povídka pravdivá, je Lowen nepopíratelně zapleten. To je právě to, co činí příběh tak zajímavým.“

„Pak jsem tedy ocenil jeden svrchovaně důležitý bod?“

„Snad – ale přehlédli jste dva nejdůležitější body, které bezpochyby jediné obsahují jádro celé věci.“

„A prosím vás, co je to?“

„Za prvé vášeň, která se zmocnila v posledních letech pana Davenheima pro kupování šperků. Za druhé, jeho výlet do Buenos Aires loni na podzim!“

„Poirote, vy žertujete!“

„Jsem svrchovaně vážný. Ach, u sta hromů, ale doufám, že Japp nezapomene na svůj malý úkol.“ Ale detektiv, chytaje se žertu, pamatoval na to tak dobře, že následujícího dne v jedenáct hodin byl Poirotovi doručen telegram. Na jeho žádost jsem jej otevřel a četl:

„Muž a žena měli oddělené pokoje od ložské zimy.“

„Aha!“ zvolal Poirot. „A teď máme polovinu června! Všechno je rozřešeno!“

Hleděl jsem vyjeveně na něho.

„Nemáte peníze v bance Davenheim a Salmon, mon ami?“

„Ne,“ řekl jsem udiveně, „proč?“

„Protože bych vám radil, abyste je vyzvedl, než bude příliš pozdě.“

„Proč, co čekáte?“

„Čekám veliký krach v několika dnech – snad i dříve. Co mě napadá, pošleme Jappovi poděkování za

jeho telegram! Tužku a blanket. Ejhle! „Radím vyzvednouti všechny peníze uložené u zmíněné firmy.“ To ho popožene – toho dobrého Jappa. Ten bude otvírati oči – a jak! Nepochopí toho nejmenšího – až zítra, nebo v nejbližších dnech!“

Zůstal jsem skeptickým, avšak zítřek mě přinutil projeviti uznání pozoruhodným schopnostem mého přítele. V každých novinách byly sáhodlouhé články o vzrušujícím úpadku Davenheimovy banky. Zmizení slavného peněžníka stálo v zcela jiném světle po odhalení peněžních záležitostí banky.

Dříve než jsme byli v polovině snídaně, rozletěly se dveře a Japp vrazil dovnitř. V jeho pravici měl Poirotův telegram, který hodil na stůl před mého přítele.

„Jak jste to věděl, Monsieur Poirot? Jak jste to mohl vědět?“

Poirot se na něho líbezně usmál. „Ach, příteli, po vašem telegramu to už byla jistota! Víte, od počátku mě zarazelo, že vyloupení bezpečnostní schránky bylo tak trochu zvláštní. Šperky, hotové peníze, úpisy – vše tak vhodně nachystáno – pro koho? Nuže, dobrý pan Davenheim byl z těch, kteří se řídí příslovím ‚košile je bližší než kabát‘. Zdálo se skoro jisté, že to bylo nachystáno pro – něho! Pak jeho vášeň v posledních letech pro kupování šperků! Jak prosté! Vklady, které zpronevřoval, vynakládal na skvosty, velmi pravděpodobně zaměřuje je napodobeninami, a tak ukládal na bezpečné místo, velmi pravděpodobně pod cizím jménem, značné sumy, kterých mělo být použito později na dobré časy, až každá stopa bude zahlazena. Když jsou jeho přípravy hotovy, pozve si pana Lowena (který byl v minulosti tak neprozřetelným, že jednou nebo dvakrát velkého muže rozhněval), vyvrtá díru do kasy, zanechá rozkaz, aby jeho host byl uveden do jeho pracovny a vyjde z domu – kam?“

Poirot se zastavil a vztáhl ruku po druhém vařeném vejci. Zamračil se. „To je opravdu nesnesitelné,“ zabručel, „každá slepice snáší jiné velikosti. Jaká souměrnost může být potom při snídani na stole? Aspoň by je v obchodech měli tříditi do tuctů stejné velikosti!“

„Co záleží na vejcích,“ řekl netrpělivě Japp, „nechte slepice, ať je snáší, třeba čtyřhrané, chtějí-li. Řekněte nám, kam šel náš zákazník, když opustil Cedry – totiž, víte-li to!“

„Nuže, šel do své skrýše. Ach, tenhle pan Davenheim, snad je nějaká nesrovnalost v jeho šedých buňkách, ale jsou prvotřídní!“

„Víte, kde se skrývá?“

„Zajisté! To je to nejlepší na tom!“

„Pro Boha, tak nám to povězte!“

Poirot pozorně sebral každý úlomek skořápky se svého talíře, dal je do kalíšku na vejce a prázdnou skořápku postavil nahoru. Skončiv tuto malou práci, usmíval se na hezký výsledek, a pak se na nás cituplně usmál.

„Pojďte, přátelé, vy jste inteligentní lidé. Tažte se otázkou, kterou já jsem se tázal: „Kdybych byl tím člověkem, kde bych se ukryl? Hastingsi, co říkáte?“

„Nuže,“ řekl jsem, „jsem nakloněn myšlence, že bych se vůbec nezavíral na závoru. Zůstal bych v Londýně – v samém srdci věcí, jezdil bych podzemní drahou a omnibusy; sázím deset proti jedné, že bych nebyl poznán. Uprostřed spousty lidí je bezpečí.“

Poirot se obrátil tázavě k Jappovi.

„Nesouhlasím. Hned všechno uklidit – to je jediný prostředek. Měl bych spoustu času, abych všechny věci připravil předem. Čekala by na mě yachta, kotle by byly vytopeny, a hned bych byl pryč někde v nejzastrčenějším koutě světa, než by začal ten rámus!“

Pohlíželi jsme oba na Poirota. „Co říkáte, pane?“

Na okamžik zachoval mlčení. Pak přes jeho tvář přelétl velmi podivný úsměv.

„Přátelé, kdybych já se skrýval před policií, víte, kam bych se skryl? Do vězení!“

„Cože?“

„Hledáte-li pana Davenheima, abyste ho zavřeli do vězení, ať se vám ani nesní o tom, že byste ho nenašli, kdybyste ho tam už neměli!“

„Co tím míníte?“

„Říkáte, že paní Davenheimová není osobou příliš bystrého ducha. Nicméně myslím, že kdybyste ji vzali s sebou do Bow Streetu a předvedli jí toho člověka Billy Kelleta, že by ho poznala! Nehleďte k tomu, že si oholil vous a kníry a to husté obočí a že si uhladil vlasy. Žena skoro vždycky zná svého muže, ačkoliv celý ostatní svět se může klamat!“

„Billy Kellet? Ale ten je znám policií!“

„Což jsem vám neřekl, že Davenheim je chytrák? Připravoval své alibi dlouho předem. Nebyl loni na podzim v Buenos Aires – vytvářel charakter Billyho Kelleta, vysedává si ty tři měsíce, tak, aby policie neměla podezření, až přijde jeho čas. Hrál, jak se pamatujete, stejně o velké jmění jako o svobodu. Stálo

to za to, aby se věc hrála důkladně. Jenže –“

„Ano?“

„Nuže, potom musil zase nositi falešný vous a vlásenku, musel se zase stát sám sebou, a spát s falešným vousem není tak snadné – to láká prozrazení! Nemohl se odvážit sdíleti dále ložnici se svou ženou. Zjistil jste pro mě, že v posledních šesti měsících, nebo aspoň od jeho domnělého návratu z Buenos Aires, on i paní Davenheimová zaujali oddělené pokoje. Pak jsem si byl jist! Vše se shodovalo. Zahradník, kterému se zdálo, že viděl svého pána jít kolem domu, měl zcela pravdu. Šel k domku pro čluny, oblékl své tulácké šaty, které – tím můžete si být jisti – měl bezpečně ukryty před očima svého sluhy – druhé hodil do jezera a jal se pokračovati v prováděném svém plánu tím, že zastavil prsten zřejmým způsobem, že napadl strážníka, dostal se bezpečně do přístavu v Bow Streetu, kde by se nikomu ani nesnilo ho hledati!“

„To je nemožné,“ zabručel Japp.

„Zeptejte se paní,“ řekl můj přítel usmívaje se.

Následujícího dne vedle Poirotova talíře ležela obálka zaslaná doporučené. Otevřel ji a vylétla pětilibrová bankovka. Obojí mého přítele se svařilo.

„Ach, proklatě? Co s tím budu dělati? Mám výčitky svědomí! Chudák Japp! Ach, nápad! Budeme mít malou hostinu, my tři! To mě utěšuje! Bylo to opravdu příliš snadné. Stydím se. Já, který bych neobral ani dítě – u sta hromů! Mon ami, co pak to máte, čemu se tak srdečně smějete?“

## **X. Dobrodružství s italským šlechticem.**

Poirot i já jsme měli mnoho přátel a známých, se kterými jsme udržovali nenucené styky. K nim bylo lze počítati doktora Hawkera, našeho blízkého souseda a člena cechu lékařského. Bylo doktorovým duchaplným zvykem někdy večer zaskočili k nám a popovídali si s Poirotem, jehož geniovi se vřele obdivoval. Doktor sám, přímý a svrchovaně nepodezřívavý, podíval se talentům sobě tak vzdáleným. Jednoho večera na počátku června přišel asi o půl deváté a dal se do příjemné líčené hádky na půvabné téma o hojném počtu zločinných otrav arsenem. Bylo to asi o čtvrt hodiny později, když dveře našeho pokoje se rozlétly a nějaká rozrušená žena se vrhla dovnitř.

„Ó doktore, volají vás velmi naléhavě! Takový hrozný hlas! Tak mě to ohromilo, opravdu!“

V našem novém hostu jsem poznal hospodyně doktora Hawkera, slečnu Riderovou. Doktor byl starým mládencem a bydlil v pochmurném starém domě o několik ulic dále. Ale slečna Riderová, obyčejně klidná, byla nyní tak rozrušená, že nebyla s to souvisle mysliti.

„Jaký hrozný hlas? Kdo je to a oč běží?“

„Bylo to telefonem, pane doktore. Odpověděla jsem na volání – a ten hlas mluvil. ‚Pomozte,‘ pravil.

‚Doktore – pomozte. Zabili mě!‘ Pak se trochu protáhl. ‚Kdo mluví?‘ řekla jsem. Pak jsem dostala odpověď, skoro šepem, jak se zdálo. ‚Foscatine – nebo tak nějak – ‚Regent’s Court.‘ Doktor vykřikl.

„Hrabě Foscatini. Má byt v Regent’s Courtu. Musím tam hned jít. Co se asi stalo?“

„Váš nemocný?“ tázal se Poirot.

„Léčil jsem mu nějaké lehké ochravnění před několika týdny. Je to Ital, ale mluví dokonale anglicky. Nuže, musím vám přát dobré noci, Monsieur Poirot, leda že by –“ Zaváhal.

„Hádám, co si v duchu myslíte,“ pravil s úsměvem Poirot. „Bude mi potěšením doprovázeti vás. Hastingsi, běžte dolů a objednejte taxi.“

Taxi je vždycky nezbytně nutné hledati, je-li jich naléhavě potřeba, ale konečně jsem se jedné zmocnil a záhy jsme ujížděli směrem k Regent’s Parku. Regent’s Court je nový blok domů a leží hned vedle ulice Svatého Jana. Byty vystavěny teprve nedávno a měly co nejmoderněji vypravené příslušenství.

V síni nebylo nikoho. Doktor netrpělivě stiskl zvonek volající zdviž, a když sjela dolů, otázal se ostře sluhy ve stejnokroji:

„Byt číslo 11. Hrabě Foscatini. Stalo se tam nějaké neštěstí, jak jsem byl vyrozuměn.“

Muž na něho hleděl polekaně.

„To slyším teď po prvé. Pan Graves – to je sloužící hraběte Foscatiniho – odešel asi před půl hodinou a

neříkal nic.“

„Hrabě je v bytě sám?“

„Ne, pane, má u sebe dva pány k obědu.“

„Jak vypadají?“ tázal jsem se rychle. Byli jsme ve zdviži rychle vystupující do druhého poschodí, kde byl byt číslo 11.

„Já sám jsem jich neviděl, pane, ale slyšel jsem, že jsou to cizinci.“

Odstrčil železné dveře a vystoupili jsme do chodby. Proti nám ležel byt číslo 11. Doktor zazvonil.

Nedostalo se mu odpovědi a z nitra jsme nezaslechli ani hlásku; mohli jsme slyšeti, jak zvonek uvnitř drnčí, ale nedoléhalo k nám ani znamení života.

„Věc se stává vážnou,“ zahučel doktor. Obrátil se k sluhovi od zdviže.

„Je k těmto dveřím druhý klíč?“

„Dole v kanceláři vrátného je druhý.“

„Tedy jej přineste a hleďte, myslil bych, abyste poslal pro policii.“

Poirot to schválil přikyvnutím.

Muž se vrátil brzy; přišel s ním správce.

„Řekli byste mně, pánové, co to všechno znamená?“

„Zajisté. Hrabě Foscatini mně oznámil telefonicky, že byl přepaden a že umírá. Chápete, že jsem nesměl mařit čas – nepřicházíme-li už pozdě.“

Správce bez dalšího povyku vyňal klíč a všichni jsme vkročili do malé útulné předsíně. Dveře vpravo byly pootevřeny. Správce je označil posuňkem.

„Jídlna.“

Dr. Hawker nás vedl. Šli jsme v patách za ním. Když jsme vkročili do pokoje, ustrnul jsem. Na kulatém stolku uprostřed byly zbytky jídla; tři židle byly odstrčeny, jako by osoby, na nich sedící, právě povstaly. V rohu, na pravo od krbu, byl velký psací stůl a u něho seděl člověk – nebo to, co bylo člověkem. Jeho pravice dosud svírala podstavec telefonního přístroje, ale klesl ku předu, sražen strašlivou ranou do hlavy, vedenou od zadu. Zbraň nebylo třeba hledati daleko. Mramorová soška stála dosud tam, kam byla ve spěchu postavena, a její spodní konec byl potřísněn krví.

Doktorova prohlídka netrvala ani minutu. – „Úplně mrtev. Smrt nastala asi okamžitě. Divím se, jak mohl vůbec telefonovati. Bylo by lépe nehýbati s ním, dokud nepřijde policie.“

Na správčův návrh jsme prohledali byt. Poirot nás nedoprovázel při naší práci. Nalezl jsem ho, jak studuje prostřední stůl se soustředěnou pozorností.

Byl to stůl z mahagonového dřeva dobře vyleštěného. Střed zdobila váza s růžemi a na hladkém povrchu stolu ležela bílá pokrývka s krajkami. Byla tam mísa s ovocem, ale tři talířky se zákusky byly nedotčeny. Byly tam tři koflíky na kávu se zbytky kávy, ve dvou černé, ve třetím bílé. Všichni tři mužové pili portské víno a poloprázdné pohárky stály před prostřední mísou. Jeden z mužů kouřil doutník, druhý dva cigarety. Skříňka ze želvoviny a stříbra, naplněná doutníky a cigaretami, stála otevřená na stole. Vypočítal jsem si všechna tato fakta, ale byl jsem nucen doznati, že na situaci nevrhly právě jasného světla. Divil jsem se, co v nich vidí Poirot, co ho činí tak zaujatým.

Otázal jsem se ho na to.

„Mon ami,“ odvětil, „nechápete situace. Ohlížím se po něčem, čeho tu nevidím.“

„Co pak je to?“

„Omyl – třebas jen malá chybička vrahova.“

Šel svižně k malé přilehlé kuchyni, nahlédl tam a potřásl hlavou.

„Pane,“ obrátil se ke správci, „prosím, vysvětlíte mi zdejší způsob podávání jídel.“

Správce přistoupil k malým šoupacím dvířkám ve stěně.

„To je výtah na pokrmy. Běží do kuchyní, které jsou umístěny v nejvyšším patře domu. Učiníte objednávku tímto telefonem a jídla jsou dolů posílána výtahem, jedno po druhém. Použité nádobí a mísy jsou posílány nahoru tímto způsobem. Žádné trápení s domácností, víte, a současně se vyvarujete stálému únavnému obědvání v hostincích.“

Poirot přisvědčil.

„Pak tedy talíře a mísy, jichž bylo použito dnes večer, jsou nahoře v kuchyni? Dovolíte, abych tam vystoupil?“

„O zajisté, je-li vám libo! Roberts, muž od výtahu, vás tam dopraví a zavede; ale bojím se, že nenaleznete nic, co by mělo pro vás význam. Mají tam sta talířů a mís a ty jsou všechny pomíchaný dohromady.“

Avšak Poirot stál na svém a společně jsme zašli do kuchyně a vyslýchali muže, který přijímal objednávku z bytu číslo 11.

„Objednávka byla učiněna dle jídelního lístku pro tři,“ vysvětloval. „Polévka nudlová, fileť z plotice po normandsku, hovězí pečené se zeleninou a rýžový nákyp. Kdy? Právě asi v osm hodin, řekl bych. Ne, bojím se, že mísy a talíře byly všechny už umyty. To je nešťastná náhoda. Měl jste na mysli otisky prstů, ne?“

„Ne právě to,“ řekl Poirot se záhadným úsměvem. – „Spíše se zajímám o chuť hraběte Foscatiniho. Jedl ze všech jídel?“

„Ano, ale ovšem nemohu vám říci, kolik ze kterého. Všechny talíře byly špinavé a mísy prázdné – to jest s výjimkou té, co obsahovala rýžový nákyp. Na té toho zůstalo hodně.“

„Ach!“ zvolal Poirot a zdálo se, že toto ho uspokojuje.

Když jsme opět sestoupili dolů do bytu, poznamenal tiše:

„Máme rozhodně co činit s člověkem, který jedná podle určité metody.“

„Myslíte vraha, nebo hraběte Foscatiniho?“

„Foscatini byl bezpochyby pořádný člověk. Když zavolal o pomoc a oznámil svůj blížící se konec, pověsil pečlivě sluchátko.“

Hleděl jsem na Poirota zaražené. Tato slova nyní a jeho nedávné zkoumání daly vysvitnouti nové myšlenky.

„Máte podezření, že to byl jed?“ vydechl jsem. „Rána do hlavy byla jen clonou?“

Poirot se jen usmíval.

Vstoupivše znovu do bytu, našli jsme místního policejního inspektora, který přišel se dvěma policejními strážníky. Chystal se míti námitky proti naší přítomnosti, ale Poirot ho uklidnil zmínkou o našem příteli ze Scotland Yardu, inspektoru Jappovi a bylo nám dáno bruchivé svolení, abychom zůstali. Bylo štěstí, že jsme tam byli, neboť sotva jsme byli zpět asi pět minut, rozrušený obstaralý muž se vřítel dovnitř se všemi známkami žalu a rozechvění.

Byl to Graves, osobní sluha zesnulého hraběte Foscatiniho. Příběh, který nám sdělil, byl velmi vzrušující. Především jitra navštívili hraběte dva pánové. Byli to Italové a starší z nich, muž asi čtyřicetiletý, udal své jméno jako Signor Ascanio. Mladší byl hezky oblečený hoch, asi čtyřicetiletý.

Hrabě byl zřejmě na jejich návštěvu připraven a hned potom poslal Gravesa na nějakou docela obyčejnou pochůzku. Zde muž ustal a váhal pokračovati ve svém příběhu. Avšak konečně připustil, že – což je zvláštní vzhledem k obsahu jeho výpovědi – neuposlechl bezprostředně, nýbrž prodléval a pokoušel se slyšet něco o tom, co se chystá.

Rozmluva byla vedena hlasem tak tichým, že se mu nepodařilo to, co doufal; ale zaslechl dosti, aby mu bylo jasno, že se projednávají nějaké peněžní otázky a že podkladem toho byla hrozba. Rozmluva byla vše, jen ne přátelská. Konečně hrabě Foscatini trochu zesílil hlas a naslouchající sluha zaslechl zřetelně tato slova:

„Nemám teď kdy rokovati s vámi, pánové. Chcete-li se mnou zítra v osm poobědvati, dokončíme svoji rozmluvu.“

Graves, boje se, aby nebyl dopaden při naslouchání, pospíšil si potom, aby vykonal příkazy svého pána. Dnes večer oni dva pánové přišli v osm. Po dobu oběda mluvili o lhostejných věcech – o politice, o počasí, o divadelním světě. Když Graves postavil na stůl portské a přinesl kávu, jeho pán mu řekl, že má večer volno.

„Dělával to obvykle, když míval hosty?“ tázal se inspektor.

„Ne, pane, nedělával. To právě způsobilo, že jsem si pomyslel, že je to nějaký obchod velmi neobvyčejného druhu, který chce projednati s těmito dvěma pány.“

Tím končila výpověď Gravesova. Odešel asi v 8.30 a setkal se s přítelem, šel s ním do varieté Metropolitan v Edgware Road.

Nikdo neviděl oněch dvou mužů odcházeti – avšak doba vraždy byla dosti jasně určena jako 8.47. Malé hodinky vyklouzly z ruky Foscatiniho na psací stůl a zastavily se u oné hodiny, která se shodovala s telefonickým pozváním, o němž mluvila slečna Riderová.

Policejní lékař provedl ohledání těla, a to nyní leželo na pohovce. Viděl jsem po prvé tvář – olivová pleť, dlouhý nos, leskle černý knír, a plně rudé rty, odhalující bílé zuby. Celkem nepříliš příjemná tvář.

„Nuže,“ pravil inspektor zavíraje svůj zápisník, „zdá se, že případ je jasný dostatečně. Jedinou nesnází bude dostati do rukou tohoto Signora Ascania. Není náhodou jeho adresa v zápisníku nebožtíkově?“

Jak Poirot pravil, zesnulý Foscatini byl pořádný muž. Drobným, přesným písmem bylo úhledně napsáno:

„Signor Paolo Ascanio, Grosvenor Hotel.“

Inspektor se obíral telefonem, pak se obrátil k nám s pošklebkem na tváři.

„Právě včas. Náš hodný pán byl právě na cestě, aby zastihl zvláštní vlak k parníku Continong. Nuže,

pánové, to je asi vše, co jsme mohli vykonati. Jest to ošklivá věc, ale dost průhledná. Pravděpodobně se jedná o jeden z těch případů italské krevní msty, spíše ano, než-li ne!“

Takto ledabyly propuštění, šli jsme dolů. Dr. Hawker byl pln vzrušení.

„Jako počátek románu, což? Skutečně vzrušující příběh. Kdybyste to čtli, nevěřili byste tomu.“

Poirot nemluvil. Byl velmi zamyšlen. Po celý večer sotva pohnul rty.

„Co říká náš mistr detektiv, nu?“ tázal se Hawker, poklepává mu po zádech. „Tentokrát žádná práce pro vaše šedé buňky.“

„Myslíte, že ne?“

„Co by na tom mohlo býti?“

„Nuže, na příklad, je tam okno.“

„Okno? Ale to bylo zavřeno. Tudy nemohl nikdo ani do pokoje vniknouti, ani uniknouti. Zvláště jsem si toho všiml.“

„A proč jste si toho mohl všimnouti?“

Doktor vypadal, jakoby se divil. Poirot si pospíšil s vysvětlením.

„Týká se to záclon, co myslím. Nebyly staženy. Tohle je trochu podivné. A pak tam byla káva. Byla to velmi černá káva.“

„Nu, a co z toho?“

„Velmi černá,“ opakoval Poirot. „Ve spojitosti s tím vzpomeňme si, že bylo sněženo velmi málo rýžového nákypu a dostaneme – co?“

„Modré s nebe!“ smál se doktor. „Tropíte si ze mne žerty.“

„Nikdy si netropím žertů. Tady Hastings ví, že jsem docela vážný.“

„Nevím tak jak tak, kam s tím vším míříte,“ přiznal jsem se. „Snad nepodezříváte toho sluhu, či ano? Snad byl spolčen s tou bandou a dal nějaký jed do kávy. Myslím, že přezkoumali jeho alibi.“

„Bezpochyby, příteli; ale je to alibi Signora Ascania, které mě zajímá.“

„Myslíte, že ten má alibi?“

„To je právě to, co mi vrtá v hlavě. Nepochybuji ani v nejmenším, že tento bod nám bude záhy objasněn.“

„Daily Newsmonger“ nám umožnil, abychom se rozhovořili o dalších událostech.

Signor Ascanio byl zatčen a byl obviněn z vraždy Foscatiniho. Byl zatčen, popíral, že by znal hraběte, a tvrdil, že nikdy nebyl poblíže Regent's Courtu ani večer v den zločinu ani ráno předchozího dne. Mladší muž zmizel úplně. Signor Ascanio přišel do Grosvenor Hotelu sám dva dny před vraždou. Všechno úsilí vypátrati druhého muže selhalo.

Avšak Ascanio nebyl poslán k soudu. Osobnost ne menší než sám italský velvyslanec přišla a potvrdila na policejním úřadě, že Ascanio byl s ním na vyslanectví onoho večera od osmi do devíti. Vězeň byl zproštěn obžaloby. Ovšem, spousta lidí měla za to, že zločin je zločinem politickým a že byl s rozvahou ututlán. Poirot měl o tyto všechny věci velký zájem. Nicméně byl jsem trochu překvapen, když mně náhle jednou ráno oznámil, že v jedenáct hodin čeká nějakou návštěvu a že tou návštěvou není nikdo jiný než sám Ascanio.

„Chce se s vámi poraditi?“

„Vůbec ne, Hastingsi. Já se chci poraditi s ním.“

„O čem?“

„O vraždě v Regent's Courtu.“

„Dokážete, že ji spáchal on?“

„Člověk nemůže býti dvakrát souzen pro vraždu, Hastingsi. Snažte se mít zdravý rozum. Ach, to zvoní náš přítel.“

O několik minut později byl uveden dovnitř Signor Ascanio – malý, hubený mužík se záladným, kradmým zábleskem v očích. Zůstal státi, klouzaje podezřívavým pohledem s druhá na druhá.

„Monsieur Poirot?“

Můj malý přítel lehce si poklepal na prsa.

„Račte se posadit, pane. Dostal jste můj dopis. Rozhodl jsem se pevně, že proniknu na dno této záhady.

Můžete mi pomoci v určitém malém měřítku. Začneme. Vy – spolu s jedním svým přítelem – jste navštívil zesnulého hraběte Foscatiniho v úterý devátého ráno –“

Ital učinil hněvivý posuněk.

„Neudělal jsem nic takového. Odpřisáhl jsem to už před soudem –“

„Výborně – a já mám ten malý nápad, že jste přísahal křivě.“

„Vyhrožujete mi? Bah! Nemám se od vás čeho báti. Byl jsem osvobozen.“

„Zajisté; a poněvadž nejsem hlupák, nevyhrožuji vám šibenicí, nýbrž veřejným tiskem. Veřejnost! Vidím,

že nemáte rád toho slova. To jsem si myslel, že ne. Víte, moje malé nápady jsou pro mne velmi cenné. Hleďte, signore, jedinou vaší záchranou je, abyste byl ke mně upřímný. Neptám se vás proto, abych věděl, či indiskretnost vás přivedla do Anglie. Vím tolik, že jste přišel za tím jediným a zvláštním účelem, abyste navštívil hraběte Foscatiniho.“

„Nebyl hrabětem,“ zavrčel Ital.

„Zjistil jsem již, že jeho jméno není uvedeno v Gothajském almanachu. Nic nedělá, titulu hraběte se často užívá při řemeslném vydírání.“

„Myslím, že bych mohl býti k vám upřímný. Zdá se, že toho víte hodně.“

„Použil jsem s jakousi výhodou svých šedých buněk. Nuže, Signor Ascanio, vy jste navštívil nebožtíka v úterý ráno – je tomu tak, či ne?“

„Ano; ale vůbec jsem tam nepřišel druhého dne večer. Nebylo toho třeba, Řeknu vám vše. Jisté informace, týkající se muže vysokého postavení v Itálii, octly se v ruce toho padoucha. Za vrácení papírů požadoval velký obnos peněz. – Přišel jsem do Anglie, abych tu věc urovnal. Navštívil jsem ho podle úmluvy onoho dopoledne. Byl se mnou jeden mladý tajemník z vyslanectví. Hrabě byl rozumnější nežli jsem myslel, ačkoliv obnos, který jsem mu za ony papíry vyplatil, byl ohromný.“

„Dovolte mi otázku – jak byl vyplacen?“

„V italských bankovkách, znějících na poměrně malé obnosy. Vyplácel jsem peníze. On mi dal ony obviňující papíry. Pak jsem ho už nikdy nespatriil.“

„Proč jste neřekl toto vše, když jste byl zatčen?“

„Ve svém delikátním postavení byl jsem nucen popřít jakoukoliv spojitost s tím člověkem.“

„A co soudíte tedy o událostech onoho večera?“

„Mohu souditi pouze to, že někdo se úmyslně vydával za mne. Pokud vím, v bytě nebyly nalezeny žádné peníze.“

Poirot pohlížel na něho a potrásal hlavou.

„Podivné,“ zabručel. „Všichni máme malé šedé buňky. A tak málo nás ví, jak jich užívat. S bohem, Signore Ascanio. Věřím vaší historce. – Je to víc, než jsem si představoval. Ale musím nabýti jistoty.“

Když vypoklonkoval svého hosta, Poirot se vrátil do své lenošky a usmál se na mne.

„Vyslechněme, co soudí o tom případu pan kapitán Hastings.“

„Nuže, myslím, že Ascanio má pravdu – někdo se za něho vydával.“

„Vy nikdy, nikdy nebudete používat mozkou, který vám dal dobrý Pán Bůh. Vzpomeňte si na některá má slova, kterých jsem užil tehdy večer, když jsme vyšli z onoho bytu. Zmiňoval jsem se o tom, že záclony nebyly staženy. Máme červen. V osm hodin je ještě světlo. Počíná se šesti teprve o půl hodiny později. Co tomu říkáte? Chtěl bych pozorovati výraz zápasu, který proděláte jednoho dne. Teď však pokračujme. Jak jsem již pravil, káva byla velmi černá. Zuby hraběte Foscatiniho byly skvěle bílé. Káva potřísní zuby. Z toho můžeme vysuzovati, že hrabě Foscatini vůbec nepil kávu. A přece byla káva ve všech třech koflíčích. Proč by někdo předstíral, že hrabě Foscatini kávu pil, když jí nepil?“

Zavrtěl jsem hlavou, úplně jsa zmaten.

„Pojďte, pomohu vám. Jaký důkaz máme o tom, že Ascanio a jeho přítel, nebo dva mužové, vydávající se za ně, vůbec někdy toho večera přišli do bytu? Nikdo jich neviděl vcházeti, nikdo jich neviděl vycházeti. – Máme svědectví jednoho muže a hostů bezduchých předmětů.“

„Co tím myslíte?“

„Myslím tím nože, vidličky, talíře a prázdné mísy. – Ach, byl to chytrý nápad! Graves je zloděj a lotr, ale jak metodický je to člověk! Vyslechne ráno část rozhovoru za dveřmi, dosti, aby dovedl usouditi, že Ascanio je v příliš těžkém postavení, než aby se mohl hájiti. – Následujícího dne večer, asi v osm hodin, řekne svému pánovi, že je volán k telefonu. Foscatini usedne, vztáhne ruku po telefonu a Graves ho udeří zezadu mramorovou soškou. Pak rychle k telefonu do kuchyně – oběd pro tři! Přijde, Graves jej předloží na stůl, talíře, nože, vidličky a tak dále. Ale musel se také zbaviti jídel. On nemá jen mozek; má také důkladný a obsáhlý žaludek. Ale když byl snědl tři hovězí pečené, je pro něho rýžový nákyp příliš mnoho! Vykouří také doutník a dvě cigarety. Aby zvýšil dojem. Ale bylo to velkolepě provedeno! Potom, když byl posunul ručičky na 8.47, rozbije je a zastaví je. Jediná věc, které neudělá, je stažení záclon. Avšak kdyby tam byla skutečná společnost při obědě, byly by záclony spuštěny, jakmile by se počalo šesti. Pak spěchá ven, učiniv mimochodem muži u zdviže zmínku o hostech. Pak spěchá do telefonní budky a možná, že v 8.47 zvoní na doktora a volá ho zmírajícím hlasem svého pána. Jeho nápad se tak podařil, že nikdo se ani neptá, zda byl byt číslo 11 v tu dobu připojen na státní telefonní síť domácí ústřednou.“

„Vyjma Hercule Poirota, myslím?“ řekl jsem sarkasticky.

„Ani Hercula Poirota,“ řekl můj přítel s úsměvem. – „Chystám se právě ptáti se. Musil jsem vám nejprve

dokázati správnost svého stanoviska. Ale uvidíte, že budu mít ve všem pravdu; a potom Japp, kterému jsem už dal pokyny, zatkne toto úctyhodného Gravese. Poirot měl pravdu. Má ji vždycky, prokletý chlapík!

## **XI. Případ ztracené závěti.**

Záhada, předložená nám slečnou Violetou Marshovou, způsobila v naší obvyklé řemeslné práci příjemnou změnu. Poirot obdržel od oné dámy stručný, obchodnický lístek, zvoucí ho ke schůzce a v odpověď ji pozval, aby nás navštívila druhého dne v jedenáct hodin.

Přišla přesně – vysoká, hezká, mladá žena, prostě, ale vkusně oblečená, způsobů určitých a obchodnických. Zřejmě mladá žena, která si umínila ve světě to někam přivést. Já sám nejsem právě velkým ctitelem tak zvaných hypermoderních žen a nehledě na její dobré vzezření, nebyl jsem právě příliš předem zaujat v její prospěch.

„Můj případ je rázu poněkud neobvyklého, Monsieur Poirot,“ začla, když byla usedla na židli. „Měla bych snad raději začít od počátku a vyprávěti vám celý svůj příběh.“

„Prosím, slečno.“

„Jsem sirotek. Můj otec byl ze dvou bratří, synů malého statkáře v Devonshiru. Statek byl chudý a starší bratr, Ondřej, se vystěhoval do Austrálie, kde se mu vedlo vskutku dobře a zdařilými spekulacemi s pozemky velmi zbohatl. Mladší bratr, Roger (můj otec), neměl k zemědělství náklonnosti. Obstaral si místo jako úředník u malé firmy. Oženil se trochu nad svůj stav; moje matka byla dcerou chudého umělce. Můj otec zemřel, když mně bylo šest let. Když mně bylo čtrnáct, moje matka ho následovala do hrobu. Mým jediným žijícím příbuzným byl potom můj strýc Ondřej, který se nedávno vrátil z Austrálie a zakoupil si malou usedlost, zvanou zámek Crabtree, ve svém rodném kraji. K sirotku po svém bratru byl neobyčejně hodný, vzal mně k sobě a v každém ohledu se ke mně choval jako k vlastní dceři.

Zámek Crabtree přes svoje jméno je ve skutečnosti jen starý statek. Hospodaření měl můj strýc v krvi a měl nadšený zájem pro různé moderní hospodářské pokusy. Jakkoliv byl ke mně hodný, měl určité zvláštní a hluboce zakořeněné názory o výchově žen. Sám vzdělán málo nebo nic, ačkoliv byl nemalého důvtipu, kladl malou váhu na tak zvané universitní vzdělání. Zvláště byl proti vzdělání žen. Podle jeho úsudku děvčata by se měla učit domácími pracemi a mlékařství, uplatnit se doma, vdát se a mít hodné děti; a zabývat se knihami tak málo, jak jenom lze. Měl v úmyslu vychovati mne v těchto zásadách, k mému trpkému zklamání a nechuti. Vzdovala jsem ostře. Věděla jsem, že mám dobrou hlavu a že nemám vůbec žádného nadání pro domácí povinnosti. Můj strýc a já jsme měli mnoho rozhořčených potyček o tomto námětu, neboť ačkoliv jsme milovali druh druhá, byli jsme velmi umínění. Povedlo se mi na štěstí studovati a až k určenému bodu jsem šla svojí vlastní cestou. Rozhodný okamžik nastal, když jsem chtěla odjet do Girtonu. – Vlastních peněz jsem měla málo, zdělila jsem je po své matce a byla jsem rozhodnuta užít co nejlépe darů, kterými mně Bůh obdaroval. Měla jsem poslední dlouhou potyčku se svým strýcem. Postavil mi nepokrytě fakta před oči. Neměl jiných příbuzných a měl v úmyslu ustanovit mne jedinou svojí dědičkou. Jak jsem vám již řekla, byl velmi bohat. – Avšak kdybych setrvala na těchto novotářských názorech, neměla jsem od něho vyhlídku na nic. – Zůstala jsem zdvořilou, ale neústupnou. Vždy ho budu vše milovati, řekla jsem mu, ale povedu život svým vlastním způsobem. Po tomto prohlášení jsme se rozešli. „Tvůj mozek má vrtochy, děvče,“ byla jeho poslední slova. „Nemám universitního vzdělání, ale přes to všechno budu vždycky proti tobě. Uvidíme, co uvidíme.“

To bylo před devíti léty. Tu a tam jsem u něho byla na konec týdne a naše vztahy byly zcela přátelské, ačkoliv jeho názory zůstaly nezměněny. Nikdy se nezmínil o mých universitních studiích, ani o mém

doktorátu filosofie. V posledních třech letech jeho zdraví se horšilo a před měsícem zemřel.

„Dostávám se teď k hlavnímu bodu své návštěvy. Můj strýc zanechal velmi podivnou závěť. Podle ní zámek Crabtree a vše v něm má být k mému užívání rok od jeho smrti – ,ve kteréžto době moje neteř může ukázat co umí‘ – jak se tam praví. Po uplynutí tohoto období, ,poněvadž můj rozum a ostrovtip se osvědčí jako lepší než její‘, dům a celé jmění mého strýce bude věnováno různým dobročinným ústavům.“ „To je trochu kruté vůči vám, slečno, vzhledem k tomu, že jste jedinou pokrevní příbuznou páně Marshovou.“

„Nedívám se na to takto. Strýc Ondřej mě výslovně varoval a já jsem si zvolila svoji vlastní cestu. – Poněvadž jsem nevyhověla jeho přáním, měl úplnou volnost zanechat své peníze, komu chtěl.“

„Byla závěť napsána notářem?“

„Ne, byla napsána na tištěném formuláři pro poslední vůle a potvrzena mužem a ženou, kteří žili v domě a pracovali pro mého strýce.“

„Potom by tu snad byla možnost zrušit takovouto závěť?“

„Nikdy bych se nepokoušela o nic takového.“

„Díváte se tedy na to jako na odvážné vyzvání se strany svého strýce?“

„To je právě to, jak se na to dívám.“

„Poskytuje to ten výklad, zajisté,“ řekl zamyšleně Poirot. „Někde v tomto zatoulaném starém zámku váš strýc ukryl buď velkou sumu peněz v bankovkách, nebo možná druhou závěť a dal vám rok, ve kterém máte uplatnit svého genia, abyste to našla.“

„Jistě, Monsieur Poirot a já vám vzdávám hold za to, že se váš genius osvědčil větším než můj.“

„Což, což, ale je to od vás velmi hezké. Vy sama jste nepátrala?“

„Jen zběžně. Ale mám příliš mnoho úcty pro nepochybné schopnosti svého strýce, než abych si myslila, že to bude tak snadný kousek.“

„Máte při sobě závěť nebo její opis?“

Slečna Marshová podala mu listinu přes stůl. Poirot ji přelétl, kývaje si pro sebe.

„Vyhotovena před třemi roky. Datována 25. března – a hodina je udána také – 11 hodin dopoledne – to je velmi poučné. Zužuje to okruh pátrání. Jistě je to druhá závěť, po které máme pátrat. Závěť napsaná o půl hodiny později, by mohla tuto úplně zrušit. – Nuže dobrá, slečno, co jste nám dala, je hezká a vtipná záhada. Způsobí mi to velikou radost, rozřeším-li ji pro vás. I když je zaručeno, že váš strýc byl mužem velkých schopností, jeho šedé buňky nemohly být jakosti Hercula Poirota.“

(Vskutku, Poiróiova domýšlivost je úžasná!)

„Na štěstí v tomto okamžiku nemám na chvíli nic důležitého na práci. Dnes večer já a Hastings zajedeme dolů na zámek Crabtree. Předpokládám, že muž a žena, kteří opatrovali vašeho strýce, jsou tam dosud.“

„Ano, jmenují se Bakerovi.“

Následující jítro nás zastihlo při vlastním hledání. – Přijeli jsme minulého dne pozdě večer. Pan Baker a jeho paní, poněvadž obdrželi telegram od slečny Marshové, nás očekávali. Byla to hezká dvojice, on sukovitý a červenolící jako svařené jablíčko a jeho žena mohutných rozměrů a vskutku devonshirsky klidná.

Unaveni cestou a osmímílovou jízdou z nádraží, hned po večeři z pečených kuřat, jablečného nákypu a devonshirské smetany jsme šli spát. Teď jsme právě odbyli velkolepou snídani a seděli jsme v malém, dřevem vykládaném pokojíku, který byl pracovnou a obytným pokojíkem pana Marshe. U stěny stál psací stůl s překlápěcí horní deskou, naplněn papíry, označenými pořádně cedulkami a velké kožené křeslo ukazovalo zřejmě, že bylo stálým místem odpočinku svého majitele. Podél protější stěny stála velká pohovka, potažená kartounem a sedátka v hlubokých okenních výklencích byla rovněž potažena kartounem téhož odstínu a staromódního vzoru.

„Nuže dobrá, příteli,“ pravil Poirot, zapaluje si svou tenkou cigaretu, „musíme si načrtnout svůj válečný plán. Prohlédl jsem si již zhruba dům, ale myslím, že každé rozluštění je v tomto pokoji. Prohlédneme si doklady ve stole s velikou péčí. Ovšem, nečekám, že bych v nich něco našel. Avšak je pravděpodobné, že nějaký nevinný papír skrývá snad rozluštění, prozrazující úkryt. Ale především musíme dostat některé zprávy. Zazvoňte, prosím vás.“

Zazvonil jsem.

Zatím co jsme čekali, Poirot se procházel sem a tam, rozhlížeje se uznale.

„Byl to metodický člověk, tenhle pan Marsh. Podívejte se, jak pěkně jsou balíčky listin označeny cedulkami; a pak také klíč od každé zásuvky má svůj kostěný štítek – jako tam na stěně klíček od čínského pokojíku; a podívejte se, jak přesně je uspořádán čínský porculán tamhle uvnitř. To potěší srdce. Nic tu neuráží oči –“

Náhle se zarazil, ježto jeho pozornost byla upoutána na malý klíč u stolku, na klíč, k němuž byla přivázána špinavá obálka. – Poirot se zamračil a vyňal klíč ze zámku. Na obálce byla naškrábána slova: „Klíč ke stolu se stahovací žaluzií.“ Byl to roztahaný rukopis, zcela nepodobný úhlednému rukopisu na ostatních klíčích.

„Poznámka, psaná cizí rukou,“ řekl Poirot, mrače se. „Přisahal bych, že tady už nemáme co dělati s osobností páně Marshovou. Ale kdo jiný ještě byl v domě? Pouze slečna Marshová a ta, nemýlím-li se, je rovněž mladou ženou metody a pořádku.“ Baker přišel na zavolání zvonku. „Přivedl byste sem svoji paní a zodpověděl několik otázek?“

Baker se vzdálil a za několik minut se vrátil s paní Bakerovou, utírající si ruce do zástěry a usmívající se celým svým obličejem.

Poirot několika jasnými slovy naznačil cíl svého poslání. Bakerovi byli ihned nakloněni.

„Také se nechceme dočkat toho, aby se slečna Violeta stěhovala z toho, co jí patří,“ prohlásila žena.

„Bylo by to vůči ní hodně kruté, aby to všechno bylo zabráno pro nemocnice.“

Poirot pokračoval ve svých otázkách. Ano, pán a paní Bakerovi se pamatovali dokonale, že byli svědky závěti. Baker byl před tím poslán do sousedního města, aby přinesl dva tištěné formuláře závěti.

„Dva?“ tázal se ostře Poirot.

„Ano, pane, pro jistotu, myslím, pro případ, že by pán jeden zkazil – a dost možná, že se mu to stalo. My jsme podepisovali jeden –“

„V kterou denní dobu to bylo?“

Baker se škrábal za uchem, ale jeho žena byla rychlejší.

„Copak, vždyť jsem tenkrát právě postavila mléko na kakao na jedenáct hodin. Nepamatuješ se? Už mi překypělo na plotnu, když jsem přišla zpět do kuchyně.“

„A potom?“

„Bylo to asi o hodinu později. Přišli jsme znovu dovnitř. Udělal jsem chybu,‘ povídá starý pán, ‘a celou věc jsem musel roztrhat. – Musím vás znovu prosit, abyste to podepsali,‘ a my jsme to udělali. A potom nám oběma dal pán pěknou sumu peněz. ‘Nezanechal jsem vám ve své závěti nic,‘ povídá, ‘ale po všechna léta, co budu živ, budete dostávat tentýž obnos, abyste měli z čeho žít, až umru.‘ – A jistě nám také peníze každoročně dával.“

Poirot uvažoval.

„Co udělal pan Marsh, když jste podepsali druhou závěť? Víte o tom?“

„Odešel do vesnice zaplatit obchodníkům účty.“

Toto se nezdálo příliš slibným. Poirot zkusil něco jiného. Vyňal klíček od stolu.

„Je to písmo vašeho pána?“

Snad to byl jen přelud, avšak zdálo se mi, že do odpovědi Bakerovy uplynulo několik okamžiků. „Ano, pane, je.“

„Ten člověk lže,“ pomyslí jsem si – „ale proč jenom to dělá?“

„Pronajal váš pán tento dům? Byli v něm nějakí cizí lidé za poslední tři roky?“

„Ne, pane.“

„Žádní hosté?“

„Jenom slečna Violeta.“

„Vůbec žádný cizinec nebyl v tomto pokoji?“

„Ne, pane.“

„Jíme, zapomínáš na řemeslníky,“ připomněla mu jeho žena.

„Řemeslníky?“ obrátil se k ní Poirot. „Jaké řemeslníky?“

Žena odpověděla, že asi před půl třetím rokem byli v domě řemeslníci, aby provedli nějaké opravy. Pokud se týče oprav, byla to docela jen nějaká maličkost. Podle jejího názoru celá věc byla pouze vrtochem pánovým a vůbec nepotřebná.

Po nějakou dobu byli řemeslníci v pracovně; ale co tam dělali, to nemůže říci, poněvadž pán tam nikoho nevypustil, pokud práce byla prováděna. Na neštěstí nemohli si vzpomenouti na jméno podnikatele, vyjma to, že to byla některá firma v Plymouthu.

„Činím pokroky,“ řekl Poirot, mna si ruce, když Bakerovi odešli z pokoje. „Je jasné, že Marsh napsal druhou závěť a že dal plymouthskými řemeslníky zhotoviti vhodné místo úkrytu. Místo abychom mařili čas prohlížením podlahy a klepáním na stěny, půjdeme do Plymouthu.“

Po malé námaze jsme obdrželi zprávy, kterých jsme potřebovali. Po jednom nebo po dvou pokusech našli jsme závod, jehož služeb byl pan Marsh použil.

Všichni zaměstnanci tam byli po mnoho let a bylo snadné nalézt dva muže, kteří pracovali na zakázce

páně Marshové. Pamatovali se na tu práci docela dobře. Kromě několika jiných menších oprav, vyřáli také i či dvě cihly ze staromódního krbu, vyhloubili pod nimi jamku a přiřízli cihly tak, aby spojení nebylo vidět. – Stisknutím druhé cihly od konce celá věc se zdvihla. Byl to docela spleť kousek práce a starý pán byl tím zcela poblázněn. Náš zpravodaj se jmenoval Coghán, vysoký, statný muž šedivého kníru. Byl to docela sympatický chlapík.

Vrátili jsme se do zámku Crabtree plni nadějí a zamknuvše dveře pracovny, jali jsme se uplatňovati svoje nedávno získané vědomosti. Bylo nemožné vidět na cihlách jakékoliv znamení, ale když se stiskly zmíněným způsobem, ihned se otevřela hluboká dutina.

Poirot tam hbitě pohroužil ruku. Náhle radostná pýcha v jeho tváři se změnila v úlek. Vše, co držel, byl kousek zmuchlaného tuhého papíru. – Ale jinak byla dutina prázdná.

„Proklatě!“ zvolal hněvivě Poirot. – „Někdo tu byl před námi.“

Úzkostlivě jsme zkoumali cár papíru. Zřejmě to byl útržek toho, co jsme hledali. Zachovala se část Bakerova podpisu, ale nezanechalo se ani stopy po slovech závěti.

Poirot si sedl na paty do dřevu.

Pohled na něho byl by býval komický, kdybychom nebyli tak stísněni.

„Nerozumím tomu,“ zavřel. „Kdo to zničil? A co bylo úmyslem?“

„Bakerovi?“ hádal jsem.

„Proč? Závěť ani neobsahovala nic pro ně a velmi pravděpodobně slečna Marshová by si je vzala k sobě, kdyby toto místo bylo změněno v nemocnici. Jaký prospěch by z toho kdo měl, kdyby ničil tuto závěť?“

Zájem nemocnice – ano; ale nelze mít v podezření takovéto instituce.“

„Snad stařec změnil svůj úmysl a zničil závěť sám,“ hádal jsem dále.

„To by mohlo býti,“ připouštěl. „Jeden z vašich bystřejších postřehů, Hastingsi. Nuže, tady nelze už nic dělati. Udělal jsem vše, co bylo v moci smrtelníkově. – Postavili jsme svůj vtíp proti vtípu pana Ondřeje Marshe se šťastným výsledkem, ale na neštěstí jeho neteř z našeho úspěchu už nebude mít nic.“

Poněvadž jsme ihned jeli vozem na nádraží, bylo nám možné stihnouti vlak k Londýnu, ačkoliv ne právě rychlík. Poirot byl smutný a nespokojený. Pokud se týče mne, byl jsem unaven a schoulil jsem se v koutku. – Náhle, právě když jsme vyjížděli z Tauntonu, Poirot pronikavě zakvíkl.

„Rychle, Hastingsi! Probudte se a skočte! Ale tak skočte, říkám vám!“

Dříve, než jsem pochopil, kde jsem, stáli jsme na nástupišti, bez klobouků a bez tlumoků, zatím co vlak mizel ve tmě. Zuřil jsem. Ale Poirot tomu nevěnoval pozornosti.

„Jaký hlupák jsem to byl!“ volal. – „Trojnásobný hlupák! Už nikdy se nebudu chlubit svými šedými buňkami!“

„To je od vás rozhodně hezké,“ řekl jsem nakvašeně. „Ale co s tím?“

Poirot, jako vždy, když prováděl své nápady, vůbec si mne nevšímal.

„Účty kupcům – těch jsem vůbec nebral v úvahu! Ano, ale kde? Kde? Nic nevadí, nemohu se mýlit. – Musíme se hned vrátit.“

Snáze se řekne, než se vykoná. Odjeli jsme osobním vlakem do Exeteru a tam najal Poirot vůz. Do zámku Crabtree jsme přijeli v časných ranních hodinách. – Nebudu líčiti údiv Bakerových, když jsme je konečně probudili. Aniž si koho všimal, Poirot šel ihned do pracovny.

„Příteli, byl jsem hlupák ne trojnásobný, nýbrž šestatřicateronásobný,“ ráčil poznamenati. „Nuže, počkejte!“

Přistoupiv přímo ke stolu, vytáhl klíček a odtrhl od něho obálku. Pohlížel jsem hloupě na něho. Jak mohl doufat, že najde velký arch závěti v tenké obálce? – Rozřízl ji s velkou opatrností a rozložil ji. Pak zapálil oheň a držel čistou vnitřní plochu obálky u plamene. – V několika minutách počaly se objevovati slabé tahy písmen.

„Hledte, příteli!“ volal Poirot vítězoslavně.

Přihlédl jsem blíže. Bylo to několik řádků drobného písma, potvrzujícího zřetelně, že Marsh zanechal všechno své jmění svojí neteři, Violetě Marshové. Bylo to datováno 25. března v půl jedné odpoledne a potvrzeno obchodníkem Albertem Pikem a jeho paní, Jessíí Pikeovou.

„Ale má to zákonitou platnost?“ vydechl jsem.

„Pokud vím, není zákona proti tomu, abyste napsal svoji závěť mizícím a teplem znovu se objevujícím inkoustem. Úmysl odkazovatelův je zřejmý a obdarovaná jest jeho jedinou žijící příbuznou. Ale ta jeho chytrost! Předvídal každý krok, který podnikne ten, kdo po závěti bude pátrati – a ten jsem také já, ubohý pitomec, podnikl. Marsh vezme dva formuláře závěti, dá je sloužícím dvakrát podepsati, pak provede svůj chytrý nápad se závětí, napsanou na vnitřní straně špinavé obálky a s plnícím perem, obsahujícím jeho inkoustovou směs. Pod nějakou záminkou přiměje obchodníka a jeho ženu, aby napsali svá jména

pod jeho vlastní podpis, pak to přiváže na klíč od svého stolu a směje se sám pro sebe. Jestliže jeho neteř prohlédne jeho malou lest, ospravedlní volbu svého způsobu života a namáhavého studia a bude se opravdu hodit za dědičku jeho jmění.“

„Ale ona ji neprohlédla, že?“ řekl jsem pomalu. „Zdá se mi to trochu nepoctivé. Ve skutečnosti vyhrál starý pán.“

„Ale ne, Hastingsi. Je to váš vtip, který zbloudil. – Slečna Marshová projevila bystrost svého vtipu a cenu vyššího ženského vzdělání tím, že hned celý případ svěřila mým rukám. Zvolte si vždy odborníka. –

Prokázala svoje právo na peníze dostatečně.“

To bych rád věděl – to bych tuze rád věděl, co by si o tom byl pomyslíl starý Ondřej Marsh.